Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

N

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

pod Luc. in Tim. καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμᾶς ἐφίεσαν. Sic Homer. in batrach. ὡς οἰάσσαντες θερυβῶντες, Οὐδ' ὀλίγον καταμύσαι. [interpr.

Κεμμύω, per syncopen dicitur pro καταμύω, apud 70. Bibl.

Κέκμυκε. [decomp.] inconniuens, non conniuens.

Σκαρδαμύττω seu σκαρδαμύττω, oculis crebrò salientibus cõniueo, seu, oculos frequenter claudo & aperio. Xen. in symp. & Aristot. σκαρδαμύττουσι δὲ ὀφθαλμοῖς τοῖς φίλοις. Sunt qui accipiant pro, nictatione crebra signum do, vt amans amatæ mulieri. Exponitur etiam, nicto, conniueo.* Compositum petatur ex σκαίρω & μύω. Pro eodem dicitur & καρδαμύσσω seu καρδαμύττω, quod Etym. apud Atticos significare ait, τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ὀξὺ μύειν ἄγειν, διὰ τὴν καρδίαν. quoniam si quis ipsum φρονεῖν πα. συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει. vel etiam ἀπὸ τὸ τὰς κόρας μύειν.

Σκαρδαμυκτικός, ή, ό, crebrò nictans, vt σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Aristot.

Σκαρδαμυκτὶ adverb. nictantibus oculis.

Σκαρδαμυκτάω, ῶ, idem cũ σκαρδαμύττω, nicto, seu nictor. Luc. τὰ κόρα μου τεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ, nictare vix cesso.

Decomp. Ἀσκαρδαμυκτός, ή, ὁ καὶ ή, non nictans. Aristoph. in equit. βλέψον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδαμυκτί, non claudẽs oculos.

Ἀσκαρδαμυκτάω, ῶ, non nictor, inconnuentibus palpebris aspecio. Schol. Aristoph. propriè esse dicit, inconuenienter intueri Solis radios nec oculos claudere.

Ἀσκαρδαμυκτεὶ sine ἀσκαρδαμυκτὶ, intẽtis oculis, immotis atque in. omnicentibus palpebris, ita vt non nicteris. Luc. ἀσκαρδαμυκτὶ βλέπει τὰς. Xen. Pæd. l. 1. ἀσκαρδαμυκτεὶ ὁρᾶν.

Κυμμύω, la. do vel claudo fornicem comprimor vel compressus sum. Plat. τὸν τοῦ ξυμμύσας. sic & apud Aristot. Theoph. & Xenoph.

Ἀκρίμυκτον δρυμύς. Κρίμμυον, quomodo hue pertineant, vide suis locis.

Μυάδες Μυῶν Μυῶξις &c. vide in Μῦς.

ΜΩΚΟΣ ου, ὁ fatuus, irrisor, derisor. Hesych. & Suid. Pro codẽ scribitur & μωκός, apud Etym.

Μωκάω ῶ, irrideo, derideo.

Μωκάομαι ῶμαι, irrideor. Aleiphr. καὶ τὸ μὲν πρῶτον κεχλιδόνα μετ' ἐκείνης καὶ μωκωμένων τῶν δυσμενῶν ἐπὶ ἐκείνῃ.

Μωκίω illudo, apud Suid.

Composita.

Διαμωκάομαι ῶμαι, illudo, irrideo, seu deludo, derideo.

Διαμώκησις εως, ἡ, irrisio, illusio. Ath. l. 5.

Ἐγγελωκῶν illudens, irridens. Hesych.

Καταμωκάομαι ῶμαι, derideo, deludo: Arrian. καταμωκασάμενος ἐν qui te deridebit.

Καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio, derisio. Athen.

-ΜΩΛΟΣ, ου, ὁ. bellum, pugna, tumultus, pro quo supra μόλος & μόθος. Hom. Il. κ. ἐν μώλῳ Ἄρηος. Il. ρ. ἐν δὲ μόλῳ αὐτῷ μώλος ἀρηΐφατος Ἄρηος. *Quidam derivant ἀπὸ τὸ μολυνόν. quoniam manus in bello sanguine polluuntur. ¶ Dicitur & μῶλος ædificium quoddam in fluctibus extructum ad vsum nautarum: portus manufactus. ¶ Exponitur etiam, pondus, lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis.

Μωλίω ῶ, pugno. Hesych.

ΜΩΛΥ moly, herba, de qua Diosc. l. 3. c. 54. & Hom. Od. κ. Ῥίζῃ δὲ μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος. Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοὶ χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

ΜΩΛΥΖΑ, caput alij apud Psellum medicum Galen. in lex. Hippocr. allium esse dicit quod simplex caput habet, nec in nucleos diuiditur, & quoidam eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

ΜΩΛΥΣ siue μωλυξ, indoctus, inerudius apud Hesyc. Idem dicit Sophoc. in Phædra, μωλύω dicere τὴν παρεκβάσιν. exolutam viribus. ¶ Item tardus, segnis, ignauus: Nicand. in Ther. ἀπεδύσατο χῆρας Μῶλυς ὀπισθόχιον. incedens tardus & segnis. Exponitur & hebes, remissus, languidus: imbecillus.

Μωλύω siue μωλύνω, hebeto, remissiorem facio. Etym. Τὰ μωλυόμενα, paulatim emarcescentia. Gal. in lex. Hippocr.

ΜΩΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium, cutis ex verberum incussione fugillata. Plut. de sera num. vind. μωλῶπες καὶ οὐλὴ παθῶν ἐκείνων τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμμένουσιν τοῖς δὲ ἧττον. Idem in aud. ὁ ἐπιλήψας θρῆν καὶ τυλοῦν καὶ μωλωπα μὴ λαμβάνοντα. Apud Aristot. in prob. μωλῶπες κωλύουσι τὰ δέρματα προσπίπτειν, pelles excoriatorum pecorũ admotæ corpori verberato vibices prohibent.

ΜΩΜΟΣ, ου, ὁ. dedecus, probrum, infamia, ignominia: vel vituperatio, reprehensio. Od. θ. ἐθέλοις δὲ κε μῶμον ἀνάψαι. Plut. in polit. πρᾶξις λεγόντων ἐν ἑαυτοῖς χρυσοῦν ἔχειν ἀδικήσειεν καὶ ἀκράτητον καὶ ἄχρηστον ὑπὸ φθόνου καὶ μώμου τιμῶν. ¶ Item Μῶμος. Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor. Luc. in lib. de histor. scrib. καὶ οὐδὲ εἷς ἀν, ἀλλ' οὐδὲ ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο. Sic Plato de repub. l. 6. οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος (ἔφη) τίς γε τοιοῦτον μεμψαίμην. Dicitur μῶμος & quicunq; deũ imitatur, eodémq; modo facta hominũ, quo ille deorum irridet, vt apud Arist. Μῶμος καὶ εὔφρων σκεῦος.

Μωμέομαι ώμαι, vel μωμάομαι, ῶμαι, vitupero, reprehendo, derideo. Il. γ. Τρωσὶ δὲ μ' ἐπίεσσω Πᾶσαν μωμήσασθαι. & Theogn. in gnom. Μωμεῦσι δὲ με πολλοὶ ἐμοῦ κακοὶ οὐδὲ τι καλοί, Μωμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῷ ἀσόφῳ δύναται.

Μώμημα, τος, reprehensio, irrisio, vel potius dictum ipsum quo aliquem reprehendimus seu irridemus.

Μωμητής, vituperator, reprehensor, irrisor. Μωμητός, vituperabilis, vituperatione seu reprehensione dignus.

Μωμίων, ον, ὁ dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingiuæ affidet. Poll.

Μωμύω, carpo, reprehendo: idem quod Μωμέομαι sive Μωμάομαι. Od. ζ. Sic & Hesiod. Erg. 2. Μωμύουσι δὲ τε λαοί, clàm carpere & reprehendere.

Composita.

Ἄμωμος, ον, ὁ καὶ ἡ, reprehensioni non obnoxius, irreprehensus: Hesiod. in Theog. φίλοιό τ' ἐρατὴ καὶ εὖ ἐστὸν ἄμωμος.

Ἀμώμητος, inculpatus, inomi morbis non obnoxius Il. μ. Πολὺ ἄμωμητος ἀμωμήτοιο. Apud Athen. lib. 12. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἐν ὑγρῷ βροτοῖς.

Πανάμωμος, (decomp.) qui est omnino ἄμωμος.

Ἐπιμωμέομαι, vel ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμέομαι seu μωμάομαι.

Ἐπιμωμητός, idem quod μωμητός, vituperabilis seu reprehensione dignus: apud Hesiod. in Erg. & Theocr. idyl. 27.

Φιλόμωμος, qui libenter vituperat seu reprehendit. Exponitur etiam, reprehensor & maledicus, apud Plat.

ΜΩΝ, num, nũquid, an, vtrũ. Aristop. in Nub. μῶν ἡρῴσαί τινας num heroinæ aliquæ sunt? Idẽ μῶν καὶ σὺ καταγελᾷς: ian & tu derides? Sic Sophocles, οἶμαι τι μοι τὸ φρεσὶν μῶν ὀλωλεμεν; nũ perimus? sequente, Μὴ vel οὐ significat nonne? vtrũ non? annõ? Eurip. μῶν οὐ πέπυσθε; nõ credis? Plato in epist. τί γὰρ ἐποίουν ἐκεῖ; μῶν οὐχ ὅστις ἐκείνοις annon quod feci? Idem de rep. l. 1. ἐὰν ἐν ἡσυχίᾳ ἀδικίαν μὴ μὴ δοκῇ τῷ αὐτῷ δύνασθαι, nõne videt.

Μῶρον, vide in Μορία.

-ΜΩΡΟΣ, vel Μῶρος Atticè, ῶ, ὁ, stultus, fatuus. Aristoph. in Nub. Καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ κρονίων ἕζων καὶ βεκκεσέλλιος. Eurip. Μῶρα γὰρ μῶρος λέγει. Soph. in Aiace. Μῶρα μοι δ' ἐκεῖς φρονεῖν. Apud Diosc. lib. 4. ῥίζαι γὰρ βεβρεγμένῳ μωραί, radices gustu fatuo siue insipido. *Etym. dictum esse scribit ἀπὸ τὸ μὴ ὁρᾶν: vel à particula Μὴ & nomine ὥρα significante φρόνησιν, quasi Μὴ ῥῶν, ὁ μὴ ὁρῶν φρονεῖν.

Μωρῶς, stulte, fatuè. Poll.

Μωρότης, ητος, ἡ, stultitia, fatuitas.

Μωρία, ἡ, stultitia, fatuitas. Eurip. in Medea. Dem. Phil. 3.

Μωρωσις, εως, ἡ, stultitia, fatuitas, stoliditas. Medicis dicitur quum vnà cũ memoria etiam ratio periit. Ætius ex Galeno & Rufo.

Μωραίνω, stulte ago: vel stultus sum. Eurip. in Medea. Καὶ τοὺς μὴ θέλοντας μωραίνεις γύναι; Luc. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλάτων. Cũ accus. alicubi significat Μωρολογεῖν: vt apud Eurip. Οὐδὲ εἰς σε δόξαν τοῦτο μωραίνῃ πόλις, alicubi pro Μωρὸν ποιεῖν vsurpatur: vt 1. ep. ad Cor. c. 1. οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου.

Μωραίνομαι, stultus fio vel ad stultitiam redigor. Inde partic. Μεμωρανθὼς, redditus fatuus, seu stultus, aut stupidus seu stolidus: Aristot. hist. an. l. 9. ¶ Item Μωραίνω, ἀνῶ, infatuari i. fatuum seu insipidum reddi. Matt. c. 5.

Μῶλυ, à quibusdam mirem mandragoræ appellatum fuisse scribit Diosc. lib. 4. c. 76 & Plin. lib. 25. c. 13. Alius est terrium mãdragoræ genus, vt testatur Dioscor. ibidem: siue dictum quòd Μωρὸς reddat eos qui de eo comederint.

Composita.

Ἀλιτήμωρος, ον, ὁ καὶ ἡ, mente captus. Eust. & Suid.

Ἀπομωρόω, dementare, reddere stultum.

Ἐγχειμωρος, pugnator stultus seu fatuus, Appian. lib. 2. Epigr. vide & in comp. à μόρος in Μοῖρα & ab Ὦρα, cura.

Ὀξύμωρος, q. d. acutistultus seu acutifatuus. Ὀξύμωρον, (vt Quint. tradit) sententia est ex periculo petita, h. e. ita affectatè & acutè enuntiata vt fatua videatur.

N

N, nota literę apud Græcos, quam vocant νῦ. ¶ In cõpositione transit interdum in λ, interdum in γ, interdum in μ: vt in παλλήλους, πελεκκάπελος, παλιμφάτος. ¶ In fine assumitur interdum κατ' ἐπενθετικόν, sequente vocali aliqua aut diphthongo. vt λέγωσι pro λέγουσι, ὑπερθεν pro ὑπερθε, & sic in similibus. Est etiam numeralis nota, de qua vide in Append.

NA'BA A, genus musici instrumenti. Hesych. & Suid. Ab Ovidio in lib. 3. de arte am. vocatur nablium.

Νάβλας, ου, ὁ, idē quod νάβλα, Poll. lib. 4. & Athen. l. 4. Apud Hesyc. scribitur νάβλας. dicitur que etiam is qui nablam pulsat.

Ναβλιστὴς, οῦ, ὁ, qui nablam pulsat apud Athen. l. 4.

Ναΐτης, vide in Ναίω.

NAI, παρ. ita, etiam, aduerbium affirmantis & concedentis: vt Matth. 5. ἔστω δὲ λόγος ὑμῶν ναὶ, ναί. Et apud Ceb. Thebā roganti πότερον καὶ δόξαν; respondetur ναὶ ναί, etiam ita, vel vtique, immo. Geminatum legitur apud Aristoph. in nub. & in Epigr. ναὶ ναὶ φίλε. Vsurpatur & in iureiurando, vt apud Aristoph. ναὶ τὸν ἥλιον θεῶν. Sic apud Xen. quidam respōdet, ναὶ μὰ Δία. In indirecta etiam affirmatione ponitur pro, vtique, sanè. Greg. φάναι κἀκεῖνος ναὶ πάνυ. Et Il. α. Ναὶ δὴ τοῦτό γε πάντῃ γήρας καὶ μοῖρα ἔοικε, equidem, sanè, vtique.

Ναΐδιον, vide in Ναός. Ναΐτης, in Ναίω.
Ναΐτις, in Ναός.

NAI'PON, ου, τὸ. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 7. numeratur inter ea odoramenta seu aromata quæ immiscentur vnguentis.

NAI'Ω, habito, incolo. Poëticum est. Il. κ. Οἱ δ' Ἀπόλλωνα ναίετον. Od. δ. ἐπεὶ μάλα πολλὰ δόσαν θεοὶ ὀμμάσι ναίειν. Et cum præpos. Il. β. Οἱ ναίουσι κατὰ πόλιν. Vsurpatur & in passiua significatione pro ναίομαι, habitor. Il. δ. ἔνθεν αἱ ναίουσι πόλιν ἄλλαι. * Est. deriuari posse dicit à verbo νάω νήσω. quod est σωρεύω, quia etiam οἱ ναίοντες σωρευόμενοι.

Ναίομαι, habitor, incolor, vnde πόλεις δ' ναιόμεναι, Il. γ. & δ' ναιόμενον πτολίεθρον. Il. α.

Ναίτης, ου, ὁ habitator, incola: pro quo dicitur potius ναύτης.

Ναιέω, ῶ, idē quod ναίω, habito, incolo. Od. ο. ἢ δὲ καὶ ναιέοιτο. Hesiod. in Erg. εἰ τε θαλάσσης Ἐγγύθι ναιέοιτο. Item passiuè, habitor, incolor: vt Od. δ. οἶκον Εὖ μάλα ναιέσθαι. Sic πόλις δ' ναιέτο. Il. ζ.

Ναίω, pro ναίω (i. habito) est inusitatum, nisi in hisce temporibus: aorist. ἔνασσα, item ἐνασσάμην (abiecto incremento pro ἐνάσσα & ἐνασσάμην) habitaui. Il. ξ. Hesiod. in Erg. Et infinit. ναιέμεν: apud Apol. Arg. 2. Et Act. νάσσα (itidem pro ἔνασσα) habitare feci, sedes habitandas dedi. Od. δ. Hinc ναίτης habitator: pro quo ναυτὴρ in Anthol. Epigr.

Ναίω, ponitur etiam pro ῥέω, fluo, manio, scaturio. vt Naz. πηγαὶ δὲ ναίουσιν ὕδωρ, scaturiūt. Apud Aristop. νάων σκώρ, stercus innatans.

Νᾶμα, τὸ, fluentum, scaturigo, latex: omne id quod alicūde fluit: plerunque tamen de aquæ scaturiginibus & laticibus dicitur: vt apud Moschum in epitaphio Bionis. Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τοὺς Ἀρεθούσης. Athen. lib. 2. ἀνεξηράνθη τὸ νᾶμα. Metaphoricè apud Plat. in Tim. νᾶμα ῥοῦ λόγων.

Ναματιαῖον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundunt, i. latices & scaturigines seu riuuli. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Ναματώδης χώρα, regio cui scaturiginum & fontium copia est. Aristot.

Νασμὸς, οῦ, ὁ idem quod νᾶμα, fluentum vel fluor, scaturigo Eurip. in Hecuba.

Νασμώδης, ες, ὁ ἡ, scaturiginibus ac riuis riguus: idem quod ναματώδης. Hesych.

Ναώ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ναίω.

Ἀπαναίω, migro, aliò habitatum abeo.

Ἐναίω, inhabito.

Μεταναίτης, ου, ὁ, idem quod μετοίκης, de quo paulò pòst inter comp. à Ναίω. Exponitur &, incola: apud Hesiod. in Erg.

Περιναιέω, circumhabito. Dionys. de situ orb.

Περιναίτης, q. d. circumhabitator, accola.

Περιναιέω, circumhabito, incolo. Od. β. & alibi. Et οἱ περιναιέοντες accolæ. Item passiuè, circumhabitator. Od. δ. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἱ περιναιέοιντο. &c.

Συναίω, ῶ, d. cohabito, i. simul habito. Apol. Arg. 2. μετὰ σφῇσι συναίσκον.

Συναίτωρ, cohabitator, contubernalis Hesych.

Τρόφιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex νάω: ac primùm significante, habito.

Ἀπανάω, inusitatum, format ex se tempora vsitata: ἀπανάσσω, & ἀπανασσάμην, ad habitandum me contuli, commigraui. vt ἀπανάσσω πλόον πανεσ' ἄνω, Eur. in Iphig. T. & Od. α. Οἵ ῥ' Ὑπερείονα δ' ἀπανάσσω. Item Act. ἀπάνασσα, migrare feci, vnde subiūct. ἀπάνασσα, metri causa geminatum habēs σ. Il. π.

Ἐπανάσσων, ὁ inhabitator. Et simpliciter, habitator, incola Apollon. Arg. 2. Pro eodem dicitur & ἐπανάσσωρ. Epigr. lib. 2. Fœm. ἐπανάσσα & ἐπανάσσειρα, habitatrix. Apol. Arg. 2. Et Epigr. l. 3.

Ἐπάνασσος, qui sedibus suis relictis, ali ò habitatum se contulit Exponitur etiam, pulsus patria, exul. Item peregrinus, inquilinus. Apoll. Rhod.

Κατάνασσα, inusit. vnde κατάνασσα, idem quod νάσσα, habitare feci, habitandū dedi. Hesio. in Erg. Ζεὺς Κρονίδης κατάνασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. Idem in Theog. γαίῃσιν κατάνασσε. Νεμέσης, pro ἐν γαίῃσιν. Et κατανασσάμενος, habitatus. Apol. Arg. 2. ἐν Κίμπατανάσσαις.

Μετάνασσος, idem quod ὑπάνασσος. Non. Μετάνασσις. Idem Il. 1. Μετάνασσα, quæ commigrat, profuga. in Epigr.

Μετανασσόω, migro, commigro. Synes. vide & in μετάνισσα.

Composita ex ναίω fluo.

Ἀείναος, semper & perpetuo fluens. Herodot. lib. 2. λίμνη δ' ἐστὶ ἐγγὺς τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν λέγουσι Λυδοὶ ἀείναον εἶναι, contiguus est sepulchro lacus, quem perpetuò fluere Lydi aiunt, seu perennem esse. Pro eodem dicitur & ἀένναος vt apud Herodot. in Thalia πόταμος ἀέννας ἐστί. Et metaph. perennis, perpetuus vt apud Aristoph. ἀέννοι νεφέλαι, perennes nubes. Sic Xen. Pæd. 4. τοῦτ' ἀεννότερον ἡμῖν ὀμνύναι ἢ τὴν πόλιν καὶ πάντας τοὺς ἡμετέρους παρέχειν. Pro eodem dicuntur & ἀίναος apud poetas vt apud Hesio. Κρήνης ἀείναο. Et ἀείναον πόταμόν καλλίρροον ὕδωρ apud eundem.

Ἀεννάως, (aduerb.) more eorum quæ perennibus aquis fluunt, i. iugiter.

Ἀένναος, itidem pro ἀεί ναων vt Odyss. Ἐν δ' ὕδατ' ἀεναόων, aquæ perennes.

Ἀείναος, ου, ὁ, idem. Nicand. apud Athen. lib. 1. ὑδάτων ἀειναόωντι νοτίζῃς.

Ἀνάματος, fluentis carens vt ἀνάματος νάος, apud Plut.

Διαναής, perfluo. Plut. in Æmyl.

Καλλίναος, pulchrè fluens, pulchrifluus. Eurip. in Medea.

Κρουνός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

NA'KOΣ, ου, τὸ, pelis cum suo villo. Theocr. id. 5. Φόρβητι τὸ λάκωνα, τὰ μὲν νάκος ἐχθὲς ἔλαβον. Herodotus pro velleris seu pelle arietis vsurpasse dicitur, & Lucian. pro pelle ouis. Ioseph. pro quacunque pelle villosa. (φέρε μεγάλων.

Νάκη, ης, ἡ, idem quod νάκος. Il. ξ. Ἀν' ἄρ' νάκεος ἐλεῖ αἰγίδος ἐυστρεφέος.

Νάκυρον, νακύριον, apud Hesych. idem quod νάκος, pellis.

Composita.

Κατανάκη, ης, ἡ, & κατανάκης, ου, ὁ, vestis genus cui ab inferiori parte assutum erat νάκος: Aristoph. in Lysistr. & in concionat.

Καυνάκη, genus barbaricum seu Persicum, vestis pellicea apud Aristoph. in Vesp.

Νᾶμα, &c. vide in Ναω seu Ναίω.

NANNH, ης, ἡ, patris matrisq. soror vel frater, apud Hesych.

NA'NOΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio. Apollinaris ait nanos vocari breui atque humili corpore homines, paulò supra terrā exantes. Arist. de part. an. lib. 4. c. 10. νάνοι εἰσὶ τῷ παιδίῳ πάντα ὁμοίοι ὄντες καὶ αὐξάνεται τὰ κάτω θεν. * Etym. deducit τὸ νέον primum & ἀνὸν augeo. Item panis species apud Athen. l. 10. c. 14.

Νανώδης, ες, ὁ ἡ, ὁ, pumilionis formam habens, pumilio: Luc. de conscrib. hist. & de salt. Arist. verò νανῶδες, vt νάνον, esse vult, ὅ τὰ ἄνω μὲν μικρὰ, τὸ δὲ φέρον τὸ βάρος καὶ πολὺ ἐν μικρῷ ἐστι. eoque πάντα τὰ ζῶα τὰ ἄλλα ἀνθρώπου ὄντα νανώδη.

NA'OΣ, ου, ὁ, templum, ædes sacra, (* ἀπὸ τοῦ ἔνειμι ἢ ἐν αὐτῷ τὸν θεόν: vnde & domus Dei vocatur in sacris literis.) Athen. l. 5. ναὸς ὀπισθόδομος, ἀπὸ μέρους τοῦ παντὸς τὰ ἔσχατα. Atticè dicitur νεώς vt λεώς pro λαός. Athen. l. 14. αὐτῶν δὲ τῶν τοῦ νεώ. Xen. Hell. 6. εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος τὸν νεὼ καταφεύγοντες. Et rursum, εἰ τὸν νεὼ πάντες αὐτόθι ἀπεφεύγετο.

Ναΐδιον, sacellum, ædicula.

Composita.

Ἔναιος, dictus olim fuit ἐκ ναοῦ, templum, ὅθεν τὸ ἔναιον ἐν ἀστοῖς τοῖς θεοῖς, vt ait Clinias apud schol. Apol. Rhod.

Ἐναίω vel ἐναίω, Etymologo itidémque Hesychio est τὸ λαμπρύνω πρὸς τοὺς ναοὺς.

Πολυνάοις, multa habens delubra. Theocr. idyl. 15.

Πρόναος, ante templum situs, protemplaris. Et πρόναον, τὸ, subst. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, templi vestibulum: schol. Sophoc. Dicitur etiam προναία pro πρόναος vt Hesych. testatur. Et πρόνεως & πρόνηος Ionicè, pro πρόναος. Et τὸ πρόνεον pro τὸ πρόναον, apud Lucian.

NA'ΠΟΣ, ου, τὸ, saltus, clitus montis ante promontorium sylvosus & leniter cauus. Sunt qui interpretari malint, vallis nemorosa. Eurip. νάπεα δλικόμαν. Soph. ἀφεσθόλιον νάπος. Xen. πεδὶ νάπει ἀδιαβάτῳ ὑγρῷ τινι. * Deducitur à νῶ primat. & φαίνω, quasi νωφάος, vel νῶφος.

Νάπη, ης, ἡ, idem quod νάπος. Apol. Arg. lib. 2. κατὰ κοιλάδας ἐνεμέν δ' Κοιλὴ ὑπὸ δὴ νάπη. Et Plutarc. in Numa ἐκπρὲς νάπας epitheticōs dicit.

NA'ΠΥ, υος, τὸ, apud Atticos idē quod σίναπι, sinapi, teste Phrynicho & Vlpiano apud Athen. initio libri 9. Et Dioscor. lib. 2. cap. 184. σίναπι ἡ νάπυ. Aristoph. in equit. κάβλεψα νάπυ, pro δ' ἐμοὶ ἔβλεψε, quia sapor eius acerrimus est. Genitiuus νάπυος legitur apud Athen. lib. 4. & apud Theophr. hist. pl. lib. 1.

Νάπυος,

Νάρδη, idem quod νάρδου apud Nicand. in Alexiph. Ἐν δ' ἑ τε νάρδοιο ἐοῦσαν θ' ἅλις.

ΝΆΡΔΟΣ, ω, ὁ nardus, fiutex, de quo Dioſc. l. 1. c. 6. & Galen.

Ναρδῖνος, ω, ὁ, nardinus, è nardo confectus. Athen. lib. 10. ἐλαίῳ ναρδίνῳ.

Ναρδίτης οἶνος, vinum nardi odore conditum. Dioſc. Fœm. gen. ναρδίτις, vocari ſolet nardus montana.

Ναρδίζω, nardo ſimilis lumnardum imitor ſeu refero.

Ψευδόναρδος, (comp.) herba quæ veram nardum mentitur & qua teſte Plinio vera nardus adulteratur.

ΝΆΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula, baculus*. Xē. Pęd. 2. εἰς ἢ τὰς δ' ἐξίας ναρθηκας παρχεῖς τοῖς ἡμίσεσιν ἐδόασι. Plut. ſym. 6. τὸ ναρθηκα τοῖς μεθύουσι ἐπιφέρουσι κυφόξυλον βόλβος de Baccho. Heſiod. Ἐν κοίλῳ ναρθηκι. Et ναρθηκας ἐλεφαντίνους, ferulæ eburneæ. Dicitur eſſe & medicum inſtrumentum è ferula, teſte Luc. & Etym. Propriè verò ναρθὴξ arbor quædam eſt, de qua Theophr. l. 6. c. 2. & Dioſc. lib. 3. c. 91.

Ναρθηκίας, ferulago humilis ferula. Theophr.

Ναρθηκώδης, ες, ferulaceus, ferulæ ſimilis, ad ferulæ naturam proximè accedens.

Ναρθήκιον, ου, τὸ, narthecium. Græci quidam medici libros à ſe editos νάρθηκας & ναρθήκια inſcripsêre. Gal. κατ' ἰδίαν ἐξηγ. l. 5.

ΝΆΡΚΑΦΟΝ, ου, τὸ, narcaphum: odoramenti genus ſuffitibus admiſceri ſolitum, vt eſt apud Dioſc. lib. 1. c. 22. Pro eo apud Paul. Ægin. νάρκαφον, nec non νάκαφον l. 7. cap. 22. Idem eſſe putatur νάρδη apud Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 7.

ΝΆΡΚΗ, torpedo: piſcis cuius ea eſt natura vt propius accedentem & ſe tangentem obſtupefaciat: teſte Platone in Menone. Vide & Ariſt. hiſt. an. l. 9. c. 37. Plut. de Prud. an. Alex. Aphr. probl. l. 2. & Plin. l. 9. c. 42. ¶ Hinc pro torpore & veternoſo capitis. Exponitur etiam, ſtupor. Ariſtop. in Veſp. τιποτ' ἄκαιρ νάρκαμι κ' τὴν χεῖρα καθεῖχε. ¶ Νάρκη dictum eſt à quibusdam centaurium magnum, vt habetur apud Dioſc. Quoniam verò centaurium dictum eſt à quibusdam Gentiana, quidam ipſam etiam Gentianam νάρκιον vocârunt.

Νάρκαω, torpedine afficior ſive affectus ſum: obtorpeſco, aut etiam torpeo: Ariſt. ἀφ' τῆς νάρκης. de torpedine piſce) φαίνεται ὅτε κ' τις ἀνθρώπους ποιήσα νάρκαν. Alex. Aphrod. dicit quoſdam νάρκαν τοὺς καθ' ὑπνον, ad ſtupoorem ſimul. Apud Hom. Il. θ. v. 328. νάρκησε δ' χεῖρ ὑπὸ κεφαλῆς ἐρύσαντι. ¶ Apud Synes. ὑπνοβολεῖ δ' ἐξ ἀθείας πρὸς αὐτὸ ὑπνόειν, καὶ ἐν φροθυμεῖν, ἐνάρκησα, exp. non ſuſtinui, repentè deſiji. (eodem.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpor ſeu ſtupor. Gal. Νάρκωμα pro Νάρκωσις, torpeſcio, torpore afficio. Alex. Aphr. νάρκωσε τὴν ἀφὴν ἀποβαλεῖν δ' ἐν ἡμῖν.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpefaciendi vis. Hippoc. aphor. lib. 5.

Ναρκωτικός, torpefaciendi vim habens, ſeu torporem inducendi aut obſtupefaciendi, vnde ναρκωτικὰ φάρμακα, ſtupefacientia medicamenta.

Νωρκώδης, ης, ες, ἡ, cui torpor ſeu ſtupor ineſt, torpidus ſeu ſtupidus, vt νωρκώδη τὸ σῶμα.

Νάρκισσος, ω, ὁ, vel ἡ, narciſſus, flos qui ab aliis λείριον dici annotatur, ex Theoph. hiſt. pl. lib. 6. & Dioſc. l. 4. c. 161 Fœminino genere legitur apud Theocr. idyl. 1. Apud Ariſtoph. autem & Dioſc. maſculini generis eſt. * Ἀ νάρκη à torpore quem ſuo odore affert, vt ſcribit Euſt. itidémque Plut. ſymp. 5.

Ναρκισσῖνος, ω, ὁ, ἡ, narciſſinus, vt ναρκίσσινον ἔλαιον, narciſſinum oleum ex narciſſi flore, ex Dioſc.

Ναρκισσίτης, lapis cuius meminit Dionyſ. in poëmate de ſitu orbis.

Compoſita.

Ἀποναρκάω, idem quod ναρκάω apud Baſil. Ἀπὸ τοῦ ὀνοναρκᾶ ἡ χεὶρ, exp. obſtupeſcit.

Ἀποναρκῶ, idem quod ναρκῶ. Ἀποναρκῶμαι ὅλως, obtorpeſco, vnde ἀπονεναρκωμένος, apud Plat. de rep. lib. 6

Ἀπόναρκωσις, obtorpefactio. Erp. & obſtupefactio. Ariſt. in probl.

Ἐνναρκάω, ῶ, obtorpeſco Plut. in Corrol.

Θηριόναρκα, ης, ἡ, dicitur frutex quidam foliis ſubhibiſcis, flore roſeo: quod ſerpentibus admotus torporem inferat. Plin.

Κατεναρκάω, obtorpefacio, torpidum reddo. Paul. ep. ad Cor. 2. c. 11. κατεναρκῶ.

ΝΑΡΤΑΛΟΣ, dicitur eſſe vaſis genus apud Ariſtoph.

ΝΆΡΤΗ, ης, ἡ, narta: genus plantæ odoratæ, ex qua fiunt vngaenta. Putatur eſſe τὸ νάρκαφον Dioſcoridis.

Ναρμός, vide in Νάω ſeu Ναίω.

ΝΆΣΣΩ, F. σω & ξω, æquo ac complano, premo.

Νάσσομαι, æquor, complanor, premor, impleor: vt apud Ariſtop. ἀμφορεῖς νενασμένοι, amphoræ ad ſummum vſque plenæ & preſſæ.

Νασσόω, ῶ, denſe plenus ac veluti preſſus, cõfertus. apud Dioſc.

νασσὸς καλάμου, ſagittis conficiendis aptus. Et apud Philon. κόσμος εἶναι ἀνδρὸς καὶ νασσὸς καὶ τῷ ἔνιον βαρύς. Νασσὸς dicebatur etiam ἄρτος τις ſive πλακοῦς è melle, vino paſſis, aliſque condimentis denſior & conſtipatior. Ariſtoph. in Plut. ἄρτος γὰρ ἂν σοι νασσὸς ἀντιμισθῶν.

Νασσῶν parvus νασσὸς apud Athen. l. 6.

Ἐνανάσσω, (comp.) vnde particip. paſſ. ἐνανασμένος, opplens. Ariſtoph. in concion. αἱ τρίπεζαι δ' εἰσὶν ἐνανασμένοι ἀγαθῶν παντοίων καὶ ἀποκεκαθαρμένοι, menſæ omni genere ſerculorum conſtitæ & referiæ.

ΝΑΥΣ, & apud poetas ναῦς genit. νεώς & Attice νεώς, & poeticè νηός: dat. νηί, accuſ. ναῦν. Plut. nominat. νεώς genit. νεῶν & poeticè νηῶν. dat. ναυσί, & νηυσί, apud poetas accuſ. ναῦς & poeticè νῆας & aliquando νέας) nauis: vt ναῦς ἐπόλμεν, nauis bonas habens tabulas. Il. β. Od. μ. ναῦς ὀλίγης. Thuc. lib. 2. καὶ ναῦς τε καὶ ἱππαγωγίδας. Idem l. 8. ἀφικομένους τῶν νεῶν. Sic Od. μ. νεὼς κυπαρισσίνου. * Euſt. deducit à νέω νῶ ſignificante ſurgo, vt ναῦς ſeu νεὼς ſit quam ſurgere & navigare facimus vel à νέω, quod eſt κολυμβῶ.

Ναύτης, ου, ὁ, nauta Xen. Hellen. 3. ναῦται ἐπιλίας. Metaphoricè apud Athen. l. 11. συμποσιῶν ναῦται) dicuntur compotores. Et adiectiuè, in Epigr. ναῦται δ' ἀρόται, iter nauale. Pro ναύτης poetæ & in primis tragici ναυάτης dicunt.

Ναύτιδες, mulieres nauticam exercentes. Poll. l. 7.

Ναυτικός, ὸν, nauticus. Ariſt. pol. 5. Ἡ ναυτικὴ, ἡ, τέχνη, rei nauticæ peritia. Τὰ ναυτικὰ, res nautica vel copiæ nauales: claſſis. Thuc. lib. 1. & 2. Xen. Hell. 1. Ariſt. pol. 6. Item ναυτικός, peritus rei nauticæ Thuc. l. 1. Athen. l. 7.

Ναυτικῶς, more nautarum. Suid.

Ναυλίκος, ὁ, idem cum ναυλικός. Ariſtoph. in Ran. Theocr. in Epigr. ¶ Item polypi ſpecies quædam, apud Ariſt. in hiſt. anim. & Athen. lib. 7.

Ναυλία, ἡ, nauigatio. Heſiod. in Erg. Herodot. Luc.

Ναυτιλλομαι, nauigo. Od. β. Ὡς ἂν ἐπιστήμονες ναυτιλλόμενοι νῆα πανάρετον. Sic & Od. ξ. & apud Luc. de hiſt. ſcrib.

Ναυτία, nauſea, propriè qua nauigantes in mari corripiuntur. Plut. de garrul. Dioſc. lib. 3.

Ναυτιώδης, ης, ες, nauſeoſus. Plut. de virt. mor. & ſymp. 4.

Ναυτιῶ, ῶ, nauſeo. Luc. in Lexiph. ἐγὼ γοῦν οὐδ' ἂν μεθύοντα ἐμοὶ ἐναυτιῶ. Et metaph. reſpuo. quaſi nauſeam. Dem. Phal. οἱ τε ἀκούοντες ναυτιῶσι, δέξασθαί τι ἀπὸ θυσίας.

Ναυτίασις, ἡ, ipſa actio nauſeandi, vel, nauſea.

Ναυτιῶδες, ab Hippocr. dicuntur effuſiones ſanguinis: ſalto vocabulo ab iis qui in nauſea ſanguinem vomunt. Gal. in lex. Hippocr.

Ναυσία, Ionicè dicitur pro ναυτία: vnde metaph. ναυσίη τινὰ διδόναι, faſtidio aliquem habere, apud Simonid. in iamb. de muliere.

Ναυσιόω, idem quod ναυτιῶν. Ναυσιάσας, idem cũ ναυτιάσας. Heſ.

Ναῦλον, τὸ, naulum: merces quæ pro nauigatione perſoluitur. Plut. in lib. an ſeni adminiſtr. reſp. Luc. Dicitur & maſc. gen. ναῦλος apud Ariſtop. in ran. Item ναῦλος, merces quam perſoluimus ei ad quem diuertimus. Poll. lib. 1. ¶ Item ναῦλος ſive ναῦλον, genus inſtrumenti muſici, apud Plut. ſymp. 1. prob. 4. & Soph. Pro quo frequentius dicitur ναύλας, ſive ναύλας, ὁ, apud Poll. lib. 4. & Ath. lib. 4. Scribitur & ναῦλος, ſive ναῦλλος, duplici λ. teſte ſcholiaſte Ariſtoph. (λαῦλις.

Ναυλόω, ῶ, naulo loco. Plu. ſymp. 7. probl. 6. εἰ τὸ πλοῖον ναυλοῦται.

Ναύλεον τὸ, idem quod ναῦλον. Heſych.

Ναυλέω, idem cum ναυλόω, vel, naulo vehẽdum ſuſcipio. Epigr. Ναυλεῖν δ' ὅστις ἐθέλει, dicitur eũ vector qui perſoluto naulo navem conſcendit: apud Ariſtoph. in Pace.

Ναυλεῖον, ὁ, nauſeli, ſtatio navium, & locus & domicilium quò ſubducuntur. Heſych.

Νεῶν, nauſalis. Νεῶν τὰ, ligna fabricandis navibus apta, ſeu ligna nauſalia. vide & deriuata à Νεώς.

Νεῶν, ῶν, ὁ, nauſalis. Ἔτι ἐν ξύλον, lignum nauſale, vel nauſalis materia: Heſiod. in Erg. pro quo ſimpliciter, νεῶν. Il. γ. Item νεῶν τέχνη, ars nautica. Soph. in Aiace.

Ναυτεῶ, ῶ, nauſalio. Νάυτης, ου, ὁ, idem. Thuc.

Ναυτικός, nauticus.

Compoſita.

Ἀενναῦται, q. d. ſempernautæ magiſtratus quidam apud Mileſios teſte Heſychio, qui conſcenſis navibus conſilia de maximis rebus agitabat procul à terra, deinde quam ratam habuiſſet aliquam ſententiam, reuertebatur.

Ἄκρονον, ſummum ſeu extrema nauis pars. Heſych.

Ἀνεύς, nauis carentia: vel navibus imperita. Heſych.

Ἀναυσία, ἡ, nauſea nulla. Suid. Ἀναύλεα, ſine naulo.

Ἀμφιναῦται δ' ἀμφίναυτοι, dij nautarum defenſores: vel dij ſtuentes & propitij nauti, in anthol. Epigr.

Δεκατεσσαραῦται, apud Lacones dicebantur liberti qui claſſes conſcendebant. Euſt.

Ἐκναυσιάω, cum nauis porticum exeo.

Ἐκναυσιάλοω, naulo accepto exporto. Improprié aliquis à fluctibus dicitur ἐκναυσιάλωθεν, apud Lycophr.

Ἐνηρίσια, & ἐνηρεσιῶνες, nauium intima pars. Hesych. & Poll.

Ἐνίνεωνος, dicitur πόλεμος ἐν θαλάσσῃ ἐν ᾗ νικᾷ τὴν πόλιν ἡ πόλις. Quidam exp. emporium. Thucyd. lib. 1. & 2. Strabo lib. 6. & 5. Hesychio est etiam μακρὸς λιμήν. Pro eodem Ionicè dicitur ἐμπόριον.

Ἐνίνεως, ὁ ἡ ὁ, qui super naui est aut fit. in Epigr.

Λειπέναυς, qui naues aut nauale certamen deserit.

Λειποναύτης, idem. Item qui nautas socios deserit. Theoc. idyl. 13.

Λειποναύτιον, nautarũ sociorũ desertio. Itẽ lis quę intendebatur nautarum sociorum vel sociæ classis desertoribus. Poll.

Μεσόνεοι, remiges qui in media naui sedent. Aristot. in Mechan.

Μεσονῶται, medij inter nautas & vectores, quales ferè sunt mediastini in domo. in Pand.

Μυρόναυς, infinitis nauibus instructus in Epigr.

Περίναυς, superfluus vector, vector qui in ministerio nauis non est. Thoc. lib. 2. Pro eodem communiter dicitur ἐπίβατος. Suid.

Πολυναύτης, multos habens nautas. Æschyl.

Προσόρμιος, qui nunc primum naugat, aut naui in aliquem locum peruehitur. Suid.

Σωναύτης, q. d. seruator nautarum, nomen est fluuij iuxta Heraclean tutissimos habentis & placidissimos portus, vide schol. Apoll. lib. 2.

Συμναύτης, nauigationis socius. Sophocl. & Eurip. in Cyclop.

Σαρσανοναύτης, nauta qui σαρσανῷ vel vehit. Poll. ex Aristop.

Ταχυναυτέω, celeriter nauigo: seu vtor celeribus nauigiis. Æsch. in Ctesiph. Plut. in Pericle.

Χιλιόναυς, mille nauibus instructus. Eurip. in Oreste.

Χιλιοναύτης, seu χιλιόναυτος, mille nautas habens. Æschyl. Apud Eurip. χιλιοναυτοφ. κώπῃ. exp. mille nauibus.

ΝΑΦΘΑ, ἡ naphtha, authore, Diosc. lib. 1. c. 101. est βαβυλωνία ἀσφάλτου εἶδος, ἀναμὶξ ἔχον ἀσφαλτῶδες λιθοειδὲς, ὃ ἐκπίπτον ἔχει ἀστραπῶδεις πυρὰς, ὥστε καὶ ἐν ὕδατι ἅπτεσθαι καὶ καίειν. Vide & Plin. lib. 2. c. 105. & Plut. in Alex. & Strab. l. 16. Suidas dicit esse Medicum vocabulum à Græcis vocari Μηδικὸν ἅλατον.

Νάω vide in Νήω. Νάζω &c. in Νίζω.

-ΝΕΒΡΟΣ, ὁ, hinnulus, pullus cerui: (*sic dictus ἀπὸ τοῦ νικᾶν εἰς δόξαν ἐπιλυσίτελος, vt volunt grãmatici.) Il. θ. Νεβρὸν ἐχοῦν ἐνόχησε, τέλεον ἐλαφοιο τοκῆος. Xen. in Cyneg. εἰ νεοὶ τῶν νεβρῶν.

Νεβρίς, in Epigr. Bacchus vocari dicitur quòd bacchantes hinnulorum pellibus vtebantur.

Νεβρεῖος, ὁ, qui ex hinnulo est. Plut. symp. 4.

Νεβρίας γαλῆς, mustelus nebrias apud Aristot. hist. an. lib. 6. Et νεβριτὴς λίθος, nebritis gemma Libero patri sacra, nomen sortita à nebridum eius similitudine, teste Plin. l. 37. c. 10.

Νεβρὶς, ἰδος, ἡ, hinnuli pellis, exuuium hinnuleum quod bacchus & bacchantes gestare solebant. Plutarch. in symp. Eur. in Phœn. (na.

Νεβριζω, pellè hinnuleã gesto, vt bacchantes. Demost. pro coro-

Βοννεβρος, (comp.) magnus hinnulus, grandis & adultus hinnulus, in Fab. Æsop.

-ΝΕΙΚΟΣ, ου, τὸ, rixa, iurgium, altercatio, contentio. Od. θ. Νείκεος Οὐδυσῆος καὶ Πηλεΐδαο Ἀχιλῆος. Il. ω. νείκεος ὄρσαντε. Sic & νείκεος ἐγείρειν, contentionem excitare, seu rixari: cui opponitur νείκεος λύειν, apud eundem Homer. Sic & Xenoph. πρὸς τοὺς βαρβάρους τῶν Ἑλλήνων νείκεος ἡ πόλεμος. Exponitur etiam bellum. Il. γ. *Etymol. deriuat ex priuatiua particula νη, & εἴκω, cedo.

Νεικέω, ῶ, vel νεικείω, rixor, altercor. Item obiurgo, increpo, incesso conuitiis seu probris. Il. α. Ἦ ῥ καὶ αὐτὸς μὲν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι Νείκεε. Il. β. Νεικείειν κατὰ λοῦσιν ἐνείκεα, ἐνείκεα. Sic & Il. γ. & alibi apud Hom. (Erg.

Νεικεστὴς, ἡ, ὁ, obiurgator, conuitiator, obtrectator. Hesio. in

Composita.

Ἀμφίνεικος, ου, vel ἀμφιγνεικὴς, ὲς, ὁ ἡ ὁ, de quo vtrinque est cõtentio. Soph. in Trachin.

Ἀμφινείκητος, de quo contenditur: h. e. tam excellens, vt de eo contentiones instituantur. Soph. in Trachin.

Βωμονείκης, ου, ὁ, qui ad aram contendit. (ου & φέρω.

Προνεικος, contumeliosus, ὑβριστὴς. Etym. vide & in cõp. ex Νί-

Φιλόνεικος, rixa & contentionis amãs, contentiosus. Item pertinax. Arist. Rhet. lib. 2. Et in bonam partem pro eo qui magno & velut pertinaci studio contendit rem aliquam efficere.

Φιλονείκως, rixosè, contentiosè: aut etiam cum æmulatione, Xen. Herodian. lib. 3.

Φιλονεικία, ἡ, rixa, contentio. Item æmulatio. Xen. Pæd. 7. Φιλονεικίαν αὐξῆσαι ἐμβαλεῖν. Dẽ. Philip. 3. ἐπιλύσω τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἡμῶν ὑμῖν καὶ φιλονεικίαν.

Φιλονεικέω, ῶ, rixor, contendo. Item æmulor, æmulus sum. Herodian. Φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Ἀλεξανδρείαν πόλιν αὐτὴ τὴν ἑαυτῆς, contendens de primatu nomine post Roman. Plato de leg. Φιλονεικεῖν ἐστι πρὸς ἀρετήν. Interdum contendo, i. laboro efficere, nitor. Plato, Φιλονεικεῖν πρὸς τοῦτο, laborare ad id. Xen. Φιλονεικεῖν ὅπως ἀφελήσῃς σε.

Decomp. Ἀντιφιλονεικέω, contrarium contendo, contrariam in partem contentiosè laboro & pertinaciter.

Ἀφιλόνεικος, à contentione alienus: vel non pertinax. Ἀφιλονείκως, non contentiosè, sine vllo contentionis studio. Philo.

Προσφιλονεικέω, q. d. contendo ad, laboro, ad laboro seu allaboro.

Νεῖος, &c. vide in Νίος.

Νειόσμαρ, in Νέω, i. eo.

-ΝΕΚΡΟΣ, ου, ὁ, mortuus, defunctus. Od. λ. οἴδε τε νεκροὶ Ἀφικάνουσι νέμεσθαι, mortui, seu manes. Plutar. ὥσπερ νεκρὸς ἐκκείμενος. Luc. δεῖ νεκροὶ δ' ἀκούσαι. Et in cõpar. Epigr. l. 2. Μικκὸς Μάρκος ὁ παῖς ἐστι, ἀλλ' ἐμοὶ κεῖται. Τοῦ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ νεκρότερον τεκέοιο, multo magis mortuum nato tuo. Aliquãdo dicitur potius mortui cadaver seu corpus mortuum: Od. μίσγει νεκρός τ' ἐκάη. Xen. σωμάτων νεκρῶν. Thuc. νεκρῶν ἐκφορὰς ἐποιοῦντο. Interdũ additur genit. vt νεκρὸς ἀνδρῶν. Xen. Pæd. 7. Sic & Paus. in Att. *Dicitur deriuari, ἀπὸ τοῦ νεκρόω, ὦ, κατὰ τὴν ψυχή.

Νεκρώδης, ὲς, ὁ ἡ ὁ, mortuo similis, cadauerosus.

Νεκρικὸς, ἡ, ὁ mortualis: vel idem cum præced. Luc. de salt. Item τὰ νεκρικά, res mortuorum.

Νεκρόω, ῶ, morte macto, enecco. ad Col. 3. νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

Νεκρόομαι, enecor. Philo de mundo. A Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur, viribus effœtus & quasi emortuus. Rom. 4.

Νέκρωσις, mortificatio, vt theologi loquuntur, 2. ad Cor. 4. & apud Suid.

Νεκρὸς, ὁ, ἡ ὁ, mortuorum cadauerum acerus. Il. πάντα δ' ἔπειτ' ἐν αἰθέρι νεκρὸς ἔκειτο. Luc. ἐν νεκρῷ κατεξιόντες, extulit è mortuis.

Νέκυς, υος, ὁ, idem cum νεκρὸς. Et νέκυες, defuncti, seu defunctorum manes. Od. λ. Νέκυσι κατθεμένοισι ἀνάγκαιον ἀνάγειν. Interdum de defunctorum cadaueribus. Il. ε. ἀμφὶ νέκυϊ θεῶν τε θεοῖσιν.

Νεκύσια, funeralia. Eust.

Νεκυία, ἡ tractatus de manibus. Scribitur & νεκύια sine ι. Syn. ὀνομάζουσι νεκύειαν. Vsurpatur & pro euocatione mortuorum, qua futura ex eis euocatis sciscitantes rescimus. Herod. l. 4.

Κρεάβρια, Hesychio & Suidæ sunt carnes è mortuo cadauere: transpositis literis pro νεκρόβρια, vt vult schol. Aristoph. apud eum in auib. Scribitur & κρεάβρεια apud Erotian. Sic etiã vocatur forum, in quo eiusmodi carnes venduntur, teste eodem.

Composita.

Ἐκλέκτωρ, qui dudum est mortuus. Suid.

Ἐπόνυξ, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreste.

Μυριονεκρεμάχω, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt. apud Plut. initio Alex.

Ὁμόνεκρος, rara corruptionis cum mortuis.

ΝΕΚΤΑΡ, αρος, τὸ, potus deorum, vt ἀμβροσία cibus. Il. ω. Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Σταξ' κ' ῥινῶν. Od. ε. Ἀλλὰ τὸ δ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔσχε νόημα. Festus Pomp. scribit νέκταρ Græcis esse id genus potus quod Latini mutrinam vocant, dulcem & ipsam. Quidam dicunt fuisse vini genus in Lydiæ Olympo ex fanis permixtis & floribus odoratis concinnatũ, vt tradit Athen. lib. 2. De cibo etiã dictũ inuenitur, sicut vicissim ἀμβροσία de potu vt apud Alcmanem, τοῖς θεοῖς νέκταρ ἐὼν μόρσιμον. & Anaxandrides τὸ νέκταρ πάνυ μετέχον εἴδους ἀκάτου τ' ἀμβροσίας καὶ τοῦ Διὸς ἀκόλουθον.

Νεκτάρεος, α, ὁν, nectareus: nectaris modo suauis & odorus. Apud Luc. in Herm. νεκτάρεον πῶμα, pro ipso nectare. Item nectaris suauitatem & odorem referens, ideoque diuinus. Il. γ. νεκτάρεα ἐσθῆτι. Il. ε. νεκτάρεον χρῶτα.

Νεκτάριον, pro οἶνον καὶ ἀνθοσμίαν. Suid. Dioscl. l. 5. c. 66. scribit τὸ ἀλίνιον à nonnullis vocari τὸ νεκτάριον.

Νεκτάριος οἶνος dicitur ὁ ἐκ τοῦ ἀλίνου κατασκευαζόμενος.

ΝΕΚΤΔΑΛΟΣ, necydalus, insectum è bombylio nascens. Arist. hist. an. lib. 5. c. 19. scribit esse vermem quendam magnum qui habeat veluti cornua & differat à cæteris.

Νέμος, &c. vide in Νεμέα.

ΝΕΜΕΖΑΩ, ῶ, indignor, iraseor, succenseo: seu merito indignor, merito succenseo. Plato in Minoe, νεμεσᾷ δὲ ὁ θεὸς τοῖς λόγοις τοῖς ἑαυτοῦ ὅμοιον. Cũ dat. Od. ζ. ἀλλ' ἄλλῳ νεμεσῶ ὅστις τοιαῦτα γε οἶδεν. Il. δ. Οὐδὲ ἔγωγε νεμεσῶ Δαναοῖσι μάχεσθαι ἰσοφαρίζοντας μόλιν λαοῖν Ὀρφναίοισι μάχεσθαι ἰσοφαρίζοντας Ἀχαιοῖς. Plin. in præf. ind. νεμεσᾷ δὲ ὁ θεὸς τοῖς ἀδικοῦσι βροντῇ καὶ ἀστραπαῖς. ¶ Interdũ significat invideo, aut invidens succenseo. Luc. ὅτι τὴν μὲν ἔσω ἀγαθὸν ἡμῖν ὁ θεὸς ἐνέφυσεν, τὴν δ' ἔξω ἐνέπασεν. Arist. Rhet. l. 2. εἰ γὰρ ἔστι τὸ νεμεσᾶν λυπεῖσθαι ἐπὶ τοῖς φαινομένοις ἀναξίοις εὐπραγεῖν, πρῶτον μὲν ἀνάγκη τὸν ἀγαθὸν εἶναι τὸν δεῖ πάσιν ἀγαθοῖς νεμεσᾶν, ἀλλ' οὐ πλούτῳ καὶ δυνάμει. Aliquãdo νεμεσῶ apud Hom. significat indignationẽ seu cupiditatem formidoueat etiã simpl. formido, timeo. vt annot. Eust.

Νεμεσάω, ῶμαι, ῶμαι, idẽ qd νεμεσῶ, indignor, &c. vt Il. ρ. Μέτις

μει Δικαιῶν νεμεσᾶν θ' ὃς κεν ἴδῃ θ'. Od.ξ. ἔρξε μάλ' ἐγγὺς νεμεσσᾶσθαι κακὰ ἔργα sub.δ' ἐά. Et cum infinit. Od.σ. -νεμεσσῶμαί γε μὴ οὐ νῦν Κλαίειν ὃς κε θάνῃσι φορῆσί τε πότμον ὀπάσσῃ.

Νεμεσήμων,ονος,ὁ, vt Νεμεσήμων μύθος, indignabunda oratio.Noun. Et Νεμεσήμων φωνή, vox obiurgatrix. Et Νεμεσήμων θυμός, querulus animus. Et ἀλλοτριοπαθὴς νεμεσήμων, peccatum imputandum & vindicandum.apud eundem Noun.

Νεμεσητός,ή,όν,ob quem seu de quo indignari debemus:reprehendendus.vt οὐδὲ νεμεσητόν. apud Plut. Item significatione actiua pro Νεμεσητής,II.λ.poni testatur Eust.

Νεμεσητικός,ή,όν,ad indignationem propensus,qui facilè indignatur & leui de causa. Apud Aristot.sic dicitur qui est propensus ad indignationem cum quadam inuidia.Ethic.l.2.

Νεμεσίζω,& frequentius Νεμεσίζομαι,idem quod Νεμεσῶ.il.α. Ζεὺ πάτερ ἠ νεμεσίζῃ Ἄρεα τε καὶ κάρτερα ἔργα; Exponitur etiam,vereor,seu reuereor. Od.α. ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο οἶον ἐόντα.

Νεμεσις,εως,ἡ,indignatio:aut indignatio cum quadam inuidia.Il.γ. Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς Τοῖόδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. Exponitur &, iusta reprehensio. Iliad. ζ. In prosa oratione dicitur indagatio ob res prosperas alicuius quibus indignus est, ac plerunque diuinitus tributur. Plut.in Ant.& de virtute morali. Item indignatio ob scelera atum facinus.apud Syncf. Exponitur etiam,vltio diuina: apud Lucyll.Epigr.lib.2. Plerunque nomen est ceteræ deæ,quæ præ ceteris insolentiam hominum reprimere & de iniuriosis pœnas sumere solet,teste Pausan.Per hanc Νέμεσιν Aristot.de mundo simpliciter deum intellexit, sumptúmque esse nomen ἀπὸ τῆς κατὰ δικαιοσύνης pauit.

Νεμεσία,ας. ceterum deæ quæ dicitur Νέμεσις, quo parentabant denuncia.Harpoc.

Νεμεσάω,νεμεσίζω,νέμεσις metri causa dicit. p νεμεσάω,&c.

Ἀνεμέσητος, (comp.) nulla laborans inuidia,nulla reprehensione digna.Plato de leg.Aeschin.in Ctesiph.

Ἀνεμεσήτως,extra reprehensionem, sine inuidiam.

ΝΕΜΩ.Γ.νεμῶ ὦ.ἔνεμον,νενέμηκα,νενέμημαι,νεμήθην.Νεμέσσαι.tribuo,distribuo,attribuo.Od.α.νέμε δ' ἀγρὸν τῆς γεροντικὴ κτίσιν.Odyss.ο. ἐν νέμε μείρας. Soph. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμων.Apud Herodia.h.3.μηδ' ἐν φαθυμίᾳ μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων,nullum desidiæ diuis locum seu relinquens. Apud Soph. Νέμω σοι χάριν,exp.cõfero in te beneficiũ. Apud Eurip. σοὶ νέμω τὰ μὲν μέρη, tibi meas tãscribo partes. ¶ Item possideo habeo: Soph. ὡς σὺ κράτη θαυμαστὰ καὶ δόμους νέμεις σύς. Idẽ νέμω σε θεόν, habeo te deũ,vel loco dei. Sic Νέμω σε δέσποτον,habeo te heræ loco. ¶ Itẽ colo,incolo, habito:Plut.in Æmilio,μίαν ἐστίαν νέμοντες ἀεὶ παῖδ' ἐν καὶ γυναικῶν. Itẽ colo,excolo: vt Νέμειν τὸ ἴσον,æquitatẽ colere, i hucvd. ¶ Item pasco. Luc. Ἀστὴς βουκολεῖ καὶ νέμει τοὺς δ' ἀμαλίν. Theocr.idyll.8. Μῆλα νέμων καὶ ὠρία μακρὰ Μεναλκᾶς. Aristid. ἐστίαν ἀείποτον νέμει. Apud Herodot. Νέμω νεκρὸν depascor cadauer. ¶ Item administro,rego Plato in Polit. οἷς αὐτὸς ἐνεμόμ. quibus ipse præerat. Idem ibidem, Νέμοντες καὶ ἐκόντα (scilicet θεοῦ) πολιτείας τε καὶ ἄρχειν. deo homines regente.apud Herodian.οἱ σύγκλητον βουλὴν νέμοντες pro Senatu.

¶ *Deriuata ex νέμω, i tribuo: item possideo.*

Νέμομαι,tribuor,distribuor:Aristot.ethic.lib.5 Item actiuè,diuido,partior: Liban. Ἀπολλοδώρῳ ὧν νέμει πρὸς τὴν ἀδελφὴν τοῦ παντὸς οὐσίαν. Herodian. lib.8. ἐδόξεν αὐτοῖς νέμεσθαι τοῦ ἀγῶνος ¶ Item possideo propriè quod mihi obtigit partitione facta. Thuc.l.1 καὶ τὴν μὲν ἄλλην ἀνέμοντο.

Νέμεσις,distributio partitio.Suid. Νεμεταί,partitores.

Νεμέτωρ,distributor Aeschyl.

Νομίομαι,discerpo,dilanio.Theocr.idyl.27. Αἱ δ' ἄλλαι τὰ σφέτερα κείνα νομίοντο γυναῖκες.

Νομεύς,tributor seu dator.largitor.Synes.Item distributor. Plat. in Minoe. ¶ Item possessor: in Pand.

Νομεύω,ὦ,ὁ,distributio seu potius retributio:vt quidã exp. Il.υ.

Νομή,distributio seu partitio,diuisio: idem quod νέμεσις. Aristot.polit.5.Plut.in Lyc.Herodian.lib.8. ¶ Item possessio: ex Pand.

Νωμάω,ῶ distribuo,diuido,vt νέμω ἐ quo & deriuatum est.Iliad. α. Νωμᾷ δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιξείμβροτα δώματα. ¶ Item,moueo,agito, verso: interdum & vibro. Iliad. ι. πολλοὶ δ' ἐγχεα νωμᾶν. Sic & Iliad.ο.& γ. Apud eundem Homer. Od.υ. Κερδέα θυμῷ νωμῶν,exp.animo versans. Exponitur etiam neutraliter,versor Epigr.l.2 Κέρδεα δὲ νωμᾷ θυμῷ.

Νώμησις,motus,agitatio.Suid. [in Nub.

Ἱππονώμας,(comp.)equos agitãs:Solis epith.apud Aristoph.

Νόμος,& Ὄνομα quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνανέμω,recenseo. Item ἀνεγνώκειν.Suid.ex Epicharmo. Item distribuo.Hesych. Ἀνανεμηθεῖν,recensere.Suid.ex Herodoto.

Ἀνανεμὴ iterata distributio.nouæ partitio. Et simpl.pro partitione & distributione. Hesych.ex Eurip.

Ἀπονέμω,tribuo.attribuo,assigno.Herodia.ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμων.Luc.in Caucaso.ὑμῖν τιμὰς ἀπονέμειν.Idem,ἀπονέμειν συγγνώμην,veniam dare.

Ἀπονέμομαι,attribuor.&c. Plato de leg.Item diuidor idem in polit.τοῖς ἀπονεμηθεῖσιν ὑπηρετικοῖς ἀεὶ χρῆσθαι τιμωρὸν ἀνθρωπίνῳ.

Ἀπονεμεῖ,retribuit.Suid. [Atcop.

Ἀπονεμήσεις, descriptæ officiorũ ministeriorũque vices.

Διανέμω,distribuo, diuido, partior. Plat. epist.7. τοῖς πολλοῖς τὸν ὀλίγον διανέμων. Idem in Polit. δικαίου γὰρ θεμιστοῦ τὸ καθ' ἕν διανέμειν ἑκάστῳ ἡ γεωμετρίας ἄπειρον.

Διανέμομαι,distribuor,diuidor.Herodian.lib.5. Διανέμεται exp.etiam diuulgari: Act.ap.c.4.

Διανέμησις,diuisio,distributio. Item dissipatio. Aristot. de mundo;

Διανεμητικός,q.d.distributiuus.

Διανομή,distributio,diuisio. Item portio quæ in distributione obuenit vnicuique.Philo.

Διανομεύς,ὁ distributor,dispensator.

De.comp. Ἐπιδιανέμω,insuper distribuo.

Συνδιανέμω,simul diuido.Plut.

Ἐπονέμω,distribuo,partior.attribuo. Plato in polit. ἐφ' ἑκάτερα ἑαυτῶν τὸ μέρος αὐτὸς ἐπονέμοντες ἑκάτερον.Item ἐπανεγνώσθη.

Ἐπονέμησις,distributio,diuisio. (κω.Hesych.

Ἐπάνεμος,hæres.Hesych.

Κατανέμω,distribuo,partior: vnde in media voce apud Thucyd. lib.2.ἅτε μακρὰ τεῖχη ὄντα καταν εμόμενοι. inter se partiti. Item centurio,decurio, in numeros militares refero: idem quod καταστήσω. Demosth.καταν εῖμαι τὰς Πλαταιὰς εἰς τοὺς δήμους καὶ εἰς φυλάς.

Κατανέμομαι possideo, fruor. Isocr. αὐτοὶ δὲ βίᾳ τοῦ ἀλλοτρίου χώρας κατανέμονται.

Decomp. Προσκατανέμω,insuper distribuo.

Προσνέμω,attribuo,aut simpliciter tribuo.Aristot.de mundo, καὶ εἰς νότους προσνέμουσι τοῖς γείτοσιν ἀεὶ μέρας.

Προσνέμω ἐμαυτόν,permitto me,committo.Polyb.Item adiungo me:vt apud Plut.προσνέμει ἑαυτὸν τῷ Καικίνῃ,se Cæcinnæ partibus adiungere.

Προσνέμομαι,attribuor,tribuor.Interdum,adscribor,allegor: vt προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ,in tribũ adscriptus. Plut.in publio.

Composita sine præpositione.

Ἀνέμητος,ος,ὁ ἡ,ὁ,nõ distributus:vel qui distribui nequit. Æschin.

Ἀστρονόμος,astrorum scientiæ peritus. Plat.in Epinom.

Ἀστρονομία,astrorum scientia, ἡ τῆς ἄστρων διανομή, Suid. Plat.in symp.

Ἀστρονομικός,ad astronomiam pertinens. item qui astronomiam tractat, Phil.de mund.

Ἀστρονομέω,ῶ,astronomiam tracto.Aristoph.in Nub.

Γαιονόμος,ὁ,ὁ,qui terram distribuit.

Κρεονόμος,qui carnes distribuit.Eurip.in Cyclope.

Κρεονομία,carnium distributio: visceratio.Athen.lib.12. Dometr.de elocut.

Κρεονομέω,carnes distribuo. Luc.in Prometh.

Κληρονόμος,hæres.Plut. πανοῖν θεοῖς καὶ κληρονόμοις φυλάττειν καὶ θεραπεύειν. Et ποιεῖσθαι κληρονόμον, instituere hæredem: Item generaliter,cui sorte aliquid est tributum. Plato polit.1.

Κληρονομία,hæreditas.Isocr. Metaphoricè apud Aristot.eth. 7.c.13.& Plut.de sera num.vind.

Κληρονομικός,hæreditarius.in Pand.

Κληρονομέω,hæreditatẽ adeo:seu hæres fio,vel sũ.Dem.procor. Κεκληρονομήκασι μὲν τὴν φιλίαν καὶ ἐκ πολλοῦ χρόνου πλείστου καὶ κάλλιστον. Et cũ accusat. Luc.ἀποδιδόμενοι κληρονομεῖν δοκοῦσιν ἐμοῦ τὰ χρήματα. Plut.in Syll.ἐκληρονόμησε καὶ τοῦ μυστικοῦ. Itẽ metaph.tã in malã quãm in bonã partẽ.Dem.ταύτης οὖν ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ.¶ Itẽ hæredẽ relinquo: in parab.Solom.cap.11.ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν.¶ Itẽ sortior.in epist.ad Hebr. cap.1. ¶ Item sorte tribuo.

Decomp. Καταν εκληρονομέω,idem quod κληρονομῶ. Ecclesiast. cap. 4. καταν εκληρονομήσεις σοφίαν, sapientiam consequeris tanquam hæres. Item hæredem facio:Regum lib.2.c.7. Item hæreditatis loco tribuo:Hieremi.cap 3 ¶ Item sorte distribuo Iosue c.11 Deut.3. Act.13. Μετακληρονόμος, qui vnicus est hæres.

Συγκληρονόμος,cohæres. Rom.8.

Μετρονόμοι, Athenis dicebantur qui curabant & inspiciebant, vt omnia iusta mensura tribuerentur & venderentur.Suid.

Οἰκονόμος,vide in comp.ex νέμω,rego,administro.

Πεσσονομεῖν,calculos distribuere,i.calculis ludere. Poll.l.9.c.50.

Deriuata à νέμω colo,habito.&c.

Νέμομαι,idẽ quod νέμω.Il.β.Οἵ θ' Ὑπερείην ἐνέμοντο. Itẽ in passiua sign.& metaph.apud Thuc.lib.1 πολλὰ τῶν Ἑλλήνων τοῦ παλαιοῦ τρόπου νέμονται in multis Græciæ locis antiqui mores colũt.

Νομός,ὁ,stabulatio.sedes quas aliquis incolit.Herodot.ἐν θρεπτοῖς νομοῖς ἐν θαλάσσῃ ἔχουσι.

Composita.

Ἀμφινέμομαι,circumhabito,vel accolo: vel habito,incolo. Il.β. Ὑαμπόλιν ἀμφινέμοντο.

Ἀγρονόμος,ὁ ἡ,ὁ,in agro versans seu commorans: vt νύμφαι ἀγρόνομαι.Od.ζ. vide & in comp.ex νέμω,pasco.

Ἑλεονόμος,in paludibus degens,palustris. vt νύμφαι ἑλεονόμαι: apud Apoll.Arg.l.2. vide & in sequenti classe compositorum.

Καταβιβρώσκω, habito, incolo.

¶ *Derivata à νέμω, pasco.*

Νέμομαι, pascor. Theocr. idyll. 8. Σὺ τᾶς νεμέσθε, νέμεσθε. Item depascor: *ὅτε ρος depascitur.* Dioſc. (de elaphoboſco) ταύτῃ φασὶ τῷ πόαν τὸν ἐλάφου νεμηθείσας ἀνίεσθαι τοῖς τῶν ἑρπετῶν δήγμασιν. Νέμεσθαι dicitur & vlcus ſerpens. Sic Il. β. χθὼν πᾶσα πυρὶ νέμεσθαι dicitur, i. abſumi.

Νεμέθω, idem quod νέμω. Nic. in Ther. Τῶν μὲν ἴδε Ὀξὺς ἀεὶ νεμέθων ὀδόντας. depaſcens. [νέμει σκληρῶς.

Νέμος, ου, τὸ, locus arboribus denſus & paſcuus: nemus. Il. λ. Ἐν Νέμει, paſtus. Xen. ἐξιέναι πρὸς νομὰς, pabulatum educere. Item actio ipſa paſcendi ſeu depaſcendi: vt νομὴ πυρός, apud Polyb. lib. 1. Et νομαὶ vlcerum. 1. vlcera depaſcentia carnem, ſeu quæ paſcendo ſerpunt. Dioſc.

Νομὸς, ὁ, à pa cuũ paſcua. Il. β. ἐπεὶ κε νομὸν μεγάνωσι. Exponitur etiã, paſtus. Il. ζ. Itẽ pabulum, præda: apud Heſiod. in Erg.

Νομεύς, έως, ὁ, paſtor. Odyſſ. δ. Λέξεν δ' ὅτε μέστοι νομεῦς ὑς πάσσι μέλοιν. Xenoph. Pæd. 8. ὡς λέγοι ὡς ἀπλήστου ἔργα εἶναι νομέως ἀγαθοῦ, θαυμαστῶς ἀγαθοῦ. Idem apomn. lib. 1. βοῶν ἀγέλης νομεύς bubulcus.

Νομεύω paſco. Od. ι. καλλίτερον μᾶλλον νομεῦσιν. Plato in polit. ἀνθρώπου ζῷον ἕτερον θεοτέρου, ἀλλὰ πόλυ φαυλότερα αὐτῷ νομεύοντα. Exponitur & paſcor. pabulor.

Νομευτικὸς, ὴ, ὸν, paſtoralis. Et νομευτικὴ ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi. Plat. in polit. [armento.

Νομαῖος, α, ὸν, degens in paſcuis: in Epigr. Aut, veniens ab

Νομαίω idem quod νομεύω. Nicand.

Νομάς, ἀδος, ὁ q. d. paſcualis, in pa cuis degẽs cũ reliquo armento: vt βοῦς νομάς apud Dioſc. Exponitur etiam, gregalis.

Νομάδες, vt νομάδες ζῶα animalia quæ indigent pabulatu: apud Ariſtot. Apud Syneſ. νομάδες βίος, vagaſtortia vita.

Νομάδιος, vt νομάδιος βίος idẽ cũ νομάδες βίος. Suid.

Νομάδιος & νομάδιος, paſcuus, in Pand.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

Ἀμφινέμομαι, circum paſcor, vel, circumquaqu paſcor.

Ἐπιμέμφομαι, depaſci, apud Soph. in Aiace. Οὐκ ἐκτὸς ὢν ἀδελφὸν ἐπιμέμφεσθε, exp. educes, *metaphora à grege qui paſtum eiu* [ſcitur.

Ἐπινέμομαι, paſcor in.

Ἐπινέμω paſco in alieno. Plato de leg. l. 8. ἐὰν τὰς βοσκήματα ἐπινέμῃ. &c. Itẽ depaſco ſegetes in foliofam materiam luxuriãtes.

Ἐπινέμεμαι, depaſcor, abſumo, depopulor. Herodian. lib. 7 ἐπιμαρτυρεῖται γὰρ τὸ πῦρ ἐπινεμόμενον τὰς πόλεις αὐτῷ. Thucyd. lib. 1. (de morbo) ἐπινεμόμενος τὸ Ἀθήνας μᾶλλον μᾶλλον.

Ἐπίνομα, ὁ, ius paſcendi in alieno, vel, ius paſcendi inter ſe. Xen. Pæd. 3. Exponitur etiam paſtuarium commercium.

Προνέμομαι, progredior: propriè paſcendo ſeu depaſcendo. Soph. in El. Γᾶ τῶν ἔτι φρονεῖν τὸ δυσμενὲς αἷμα φυσῶν Ἄρης.

Προνομὴ egreſſio pabuli cauſa: pabulatio, frumentatio: vnde φρονομεῖν πεῖν, ἔφη, executere frumentatum. Xen. Hell. 1. & 2. Item pro direptione quæ fit in pabulatione: vt in proverb. Salom. c. 12. ἔλεγε ὡς εἰς φρονομεῖν. Et pro pabulo, apud Plut. in Fab.

Προνομεύω, pabulatum egredior. Item prædationibus infeſto, captiuum abduco. Προνομεύομαι, captiuus abducor abiis, qui pabulatum egreſſi ſunt: in proverb. Salom. c. 11.

Προνομεία deprædatio quæ fit à militibus pabulatum egreſſis. Suid. ¶ Προνομεία elephanti probo cis, teſte eodem.

Decomp. Ἀφρονομεύτος, qui à militibus frumentatum egreſſis direptus non eſt aut non diſpiuit. Suid.

Συμφρονομεύω ſimul frumentatum egredior: ſeu direptionum in pabulatione ſocius ſum.

Συννέμομαι, ſimul aut vnà paſcor. Ariſt. h. an. l. 8. τὰ αἴρια πάντα ἅτα πλεῖστα ἀ συννέμονται τὰς θηλείας πρὸς τὴν ὥρας ἥκιστα.

Συνέμος qui iiſdem pacuis vtitur: apud eundem lib. 6. Metaphoricè de hominib. dicit qui vnà educati fuerũt aut educãtur. Plut in Lyc. Apud Plat. συνέμοι vocantur etiam qui ſunt eiuſdem ordinis. Apud eundem in Timæo συνέμορον ἄστρον dicitur eſſe alicui quod cum eo conuenientem naturam habet.

Συνεμμενὴς ὁ, ἡ qui vnà paſci ſolet: vel ad vnà paſcendum pertinens. Et συνεμμενὴ ἐπιστήμη, ſcientia quæ verſatur circa rationem vnà paſcendi. Plato in polit.

Ὑπενέμομαι, depaſcor. Epigr. [ſiculi. Thuc. l. 2. Xen. in Hell.

Ὑπονόμος ὁ, fuſſa ſubterranea & operta, cuniculus ſine cu-

Ὑπόνομος ὁδὸς, cuniculoſum vlcus, ſeu cuniculatim depaſcens. apud Dioſc. Exponitur &, cloaca. apud Strab.

Ὑπονομεῖον, inſtar cuniculi ſeu cloacæ.

Ὑπονομεύω cuniculos ago. Suid. ex Dinarch.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγρόνομος qui aut quæ in agro paſcitur: ſeu, vbi agreſtes agreſtiũe paſcuntur: vt πολλοὶ ἀγρόνομοι. apud Soph. in Oedip. tyr. Et ἀγρόνομος μῆλα in Epigr. Ἀγρονόμος in agro paſcens, aut agreſtis paſcens: vt ἀγρόνομοι νομάδες. apud Hom. Od. ζ. vide in comp. ex νέμω, adminiſtro, rego, &c.

Αἰγόνομος, caprarum paſtor. in anthol. Epigr. locus etiam aliquis αἰγόνομος, dicitur qui capris paſcua ſoppeditat.

Αἰγονόμος πόλις, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.

Αἰγονόμιον, τὸ, grex caprarum.

Ἀνθρωπονομικὸς, qui ad homines paſcendos pertinet: vt ἀνθρωπονομικὴ ἐπιστήμη. Plato in Polit.

Αὐτονόμος, qui per ſe paſcitur: vt αὐτόνομοι ἀγέλαι θηρῶν, in Epigr. vide & in comp. ex Νέμω.

Βουνόμος, boues paſcens. Theocr. idyll. 21.

Βουνόμος, à bobus depaſtus. Ariſtoph. in ran. Βουνόμος, bobus paſcendis aptus. Soph. in Electra.

Ἑλεονόμος, qui in paludibus ſeu locis paluſtrib. paſcitur. Suid.

Ἐρημονόμος, in deſerto paſtus.

Θαλασσονόμος, qui in mari paſcitur. Plut. Symp. 1. probl. 1.

Ἱππονόμος equos paſcens. Ἱππόνομα, merces ex equis & mulis locatis. Heſych.

Κυτισονόμος, qui cytiſo paſcit. Nic. in Alexiph. epith. teſtudinis.

Μηλονομεύς, & Μηλονόμος, omnũ paſtor, opilio: Eurip. in Cyclop.

Μιζονόμος terra vbi promiſcuè paſcunt omnes. Heſych.

Νυκτίνομος, qui noctu paſcitur. Plut. ſymp. 1. Pro eodem ſcribitur & νυκτινόμος, apud eundem in quæſt. Rom.

Ξηρονομικὸς qui in ſicco paſci ſolet. Plato in politico.

Οἰνόμος, ſolus paſcens, in ſolitudine paſcens.

Ὀπισθονόμος qui retrò ambulans paſcitur: vel qui retrorſa cervice paſcitur: Herodot. de part. anim. l. 3.

Ὀρεονόμος, qui in montibus paſcitur. Ὀρεονομῶ, in montibus paſcor. Suid.

Ὀρεσινόμος, idem cum ὀρεονόμος. Heſiod. in aſp.

Ὀφθονομεῖον, locus alendis aubos: auiarium. Suid.

Πεζονομικὸς peritus paſcendorum animalium pedeſtrium: ad artem hanc pertinens. Et πεζονομικὴ, ἡ, ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi animalia πεζά. Plato in Polit.

¶ *Derivata ex Νέμω, regno, adminiſtro, &c.*

Νομὸς, ὁ, ὁ, præfectura. Philo εἰ μὴ δοῦν τῆς πλουσιοχώρου τῆς Αἰγύπτου νομοῦ. Sic & apud Ariſtot. œconom. 2.

Νομαὶ, idem dici ferunturq; præfecturæ.

Compoſita.

Ἀγορανόμος magiſtratus qui ſoro rerum venalium præeſt: Plato de leg. l. 6. Ariſtoph. in Veſp. Dem. contra Tim.

Ἀγορανομία, agoranomi munus vel officium. Suid.

Ἀγορανομικὸς, ædilitius, ad agoranomum pertinens. Ariſt. polit. 2.

Ἀγορανομῶ ſum agoranomus, agoranomiam exerceo.

Ἀριστονομία, optimatum regimen. Heſych. & Suid.

Ἀστυνόμος, qui viarũ ædificiorũmq; curam gerit & proſpicit ne vel homines inter ſe vel belluæ hominib. iniuriã inferant, vtque tam in ipſo ciuitatis ambitu quàm in ſuburbiis ciuitatibus conuenientia gerantur, officium vt definit Plato de leg. lib. 6.

Ἀστυνομία, viarum ædificiorũmque curam gerendi munus &c. idem de leg. & Ariſtot. polit. l. 6.

Ἀστυνομικὸς, ad aſtynomos, ſeu ædiles pertinens, ædilitius. Ariſtot. polit. 2. [lib. 6.

Γυναικονομοῦσι οἱ, magiſtratus modeſtiæ matronali præfecti. Athen.

Γυναικονομία, functio illa.

Οἰκονόμος, domus ſeu rerum ad domum pertinentium adminiſtrator, diſpenſator rei familiaris. Lucæ 16. ὃς εἶχεν οἰκονόμον. Ariſtot. polit. 5. c. 11. ὅτου γὰρ ἂν ἦς δικαίου οἰκονόμος ἀλλ' ἢ τύραννος εἶναι δόξεις diſpenſator ciuitatis. Interdum generaliter diſtributor, diſpenſator. Ariſtot. rhet. 3. οἰκονόμος τῶν τῆς ἀκούσεως ἡδονῶν.

Οἰκονομικὸς, pertinens ad diſpenſatorem rei familiaris: vt οἰκονομικὴ, ἡ, τέχνη vel ἐπιστήμη ſcientia diſpenſandi res familiares. Ariſtot. eth. 1. c. 1. & alibi. Item qui diſpenſandæ & tuendæ rei familiaris peritus eſt. Plut. πολυφρονῶν. Athen. l. 3.

Οἰκονομικῶς, more diſpenſatorum rei familiaris. Exponitur etiam, non ſine myſterio & certa ratione, & vt res quæ gerebatur poſcebat, apud Damaſc. l. 3.

Οἰκονομία, ἡ, diſpenſatio rei familiaris, ſeu rei domeſticæ adminiſtratio. Ariſtot. polit. 3. Plato in apol. Exponitur & ſimpliciter, adminiſtratio apud Ariſtot. Polyb. Herodian. Dei etiam prouidens rerum omnium gubernatio in hoc mundo tanquam in domo ſua οἰκονομία dicitur. Coloſſ. 1. Chryſoſt. in 2. cap. eiuſdem ep. Item CHRISTI incarnatio, teſte Hieronymo, & Damaſcen. Item generaliter, diſtributio, diſpenſatio: vt οἰκονομία χρημάτων. apud Chryſoſt. Exponitur etiam diſpoſitio: quum de ſcriptis oratorum & poëtarum dicitur Athen. l. 1. Schol. Soph.

Οἰκονομῶ, rem familiarem adminiſtro, res domeſticas diſpenſo. Luc. 16. ἡ γὰρ δύνῃ οὐκέτι οἰκονομεῖν. Exponitur & ſimpliciter, adminiſtro: vt τὰ πατρῴα οἰκονομεῖν. Harpocr. Et rego, gubernio: vt Ariſtot. de mundo, ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ πόλιν. Item diſpenſo, diſpono, conſtituo. 2. Maccab. cap. 3. οἰκονομήσων τῷ θεῷ τινων ὑπόστασιν, conſtituens, &c. Damaſc. ἐν τούτῳ τῷ θείῳ πάσχοντι, δι' οὗ τῷ θεῷ νῦν οἰκονομεῖται σωτηρίαν, conſtituere noſtram ſalutem. Et generaliter, diſtribuo, vnde οἰκονομηθεῖσα τροφὴ, cibus diſtributus in corpore; apud Galen.

Οἰκονομέομαι, idẽ quod οἰκονομῶ, diſpono, diſpenſo, &c. Luc. in Ioue tragœd. τὰ ἐν κόσμῳ ἄπορα τοῦ πλήθους ὄντα οἰκονομούμενα.

Decomp.

Decomp. Ἀνοικονόμητος, non dispositus & distributus: aut, malè dispensatus & dispositus. vtitur Quintil. lib. 8. cap. 3.

Ἀποικονομία. idē quod οἰκονομία Ἀποικονόμησις dispēsatio.

Ἀποικονομία. idem: Apud Alex. Aphr. l. 1. περὶ ψυχῆς oppon. τῇ οἰκονομίᾳ.

Διοικονομέω. perseuero in administrādo & regēdo: vnde pass. apud Aristot. ἐν νεφροῖς τὸ τοῦτο τῶν διοικονομεῖται ὁ πόρος.

Δυσοικονόμητος, dispensatu difficilis. Item (de cibo) digestu difficilis. Athen. l. 3. & 2.

Ἐπικονομία, accuro. Aristot. cœlon 2.

Εὐοικονόμητος, dispensatu & distributu facilis. Et peculiariter apud medicos, digestu facilis Athen.

Καταοικονομέω, disposo. Plut. καταοικονομεῖν πρὸς ἑαυτὸν χρείαν.

Προοικονομία, rei futuræ præparatio & dispositio. Προοικονομικὸν dicitur quod præstruit, & viam facit ad sequentia.

Προοικονομέω, præstruo. præmolior: apud Aristot. & Synes.

Ὀφονόμος, vnde in plur. ὀφονόμοι dicebātur magistratus quidam Athenis quibus eorum quæ ad opsonia pertinebant administratio incumbebat. Eustath.

Ὀφονομεῖν, pro ὀφωνεῖν, i. opsonari, vsurpauit Critias, teste Poll. l. 6. c. 7.

Παιδονόμος, puerorum rector. i. præfectus disciplinæ & educationi puerorum. Aristot. pol. 7.

Παιδονομία, actio regendi pueros sub certa institutione aut disciplina. Aristot. ibid.

Πατρονόμος qui tanquam pater res administrat, seu paterna quadam cura nomen magistratus apud Lacedæmonios, teste Plutarc. in lib. an seni administr. reip. & Pausan. in Corinth.

Πατρονομία, munus patronomorum. Exponitur &, paternum imperium, apud Luc.

Πατρονομικὴ paterna gubernatio. Plat.

Πατρονομικὴ patris imperio regor: apud Plut.

Τελονόμος nauclerus & trierarchus.

Χωρονόμος, locum seu regionem aliquam aut etiam agrum administrans vel loci alicuius negotia.

Ὡρονόμος, horas rego. Epigr. l. 2. Καὶ Κρόνος ὡρονόμει τοξοπαιδόν ὀν γένεσιν. exp. Saturnus hora natali regit & temperat quadrupedum ortum.

Ὡρονόμον. sine ὡρονομοῦν, τὸ machina horarum rationem indicans. idem quod horologium. Alex. Aphr. probl. lib. 1. quæ 95. Sic dicitur, vel quòd horas regat vel, quod eas in se distributas habeat.

Αἰωνωνίστης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΝΕΝΙΗΛΟΣ. excus: Hesych. ¶ Item attonitus, demens, vecors: Callim. hymno in Iouem ὃς μάτ' ἐμὲ νενιηλός.

ΝΕΝΝΟΣ. parvus vel anunculus. Eust. & Poll. lib. 3. cap. 1. ¶ Νεννός, flutus stuus, Hesyc.

ΝΕΟΣ ου, τὸ, novus. Il. ζ. νέον ἄλγος, novus dolor. Et νέος καρπὸς novus fructus. Et νέον ἔτος apud Herod. ineunte nouo anno. Aliquan. exp. novellus: vt Odyss. ζ. Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνηρχόμην. Hesiod. νέον ἄνθος. Theophr. ἡ πλάτανος ἔτι νέα platanus novella. Exponitur etiam recens: vt Iliad. θάλαμος νέος. Thuc. lib. 3. νεώτερος φόνος. Dem. pro Cor. ὅτε ἡ νέα καὶ γενόμενα πάντα τὰ πράγματα. ¶ Item νέος iuvenis, iuvenculus, adolescens. Plut. in polit. præc. νέος ὢν δεῖ πρὸς πάντων τὸν μὲν λέγειν τιθασεύειν, iuvenis quum sis. Aristot. ethic. l. c. 3. διαφέρει δὲ ἡδὺν νέος τοῦ ἡδέως ἢ τοῦ νέος. Plato ἐκ νέων παίδων, à puero, à teneris annis. Dicitur etiam νέος ἀνήρ, & νέα γυνή. Iepe apud Hom. Xeno. Plut. &c. Νέα absolutè interdum ponitur vt ἐν νέᾳ, vetus & nova mensis dies. i. vltima. Plut. Sic apud Plat. τῇ νέᾳ μηνός, primo mensis die. Item νέα, novalis ager. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25. Apud Synes. epist. 68. ἀφ' τοῦ ἐν νέᾳ ἀνεῖ, ab ineunte ætate.

Compar. νεώτερος, sæpe pro positivo ponitur. Superl. Νεώτατος, ponitur aliquando pro, vltimus novissimus, Hesych. *Etymol. deriuat à Νέω, νέομαι, eo, venio.

Derivata ex Νέος, novus.

Νέον, τὸ, novale. Aristot. hist. an. l. 6. ¶ Item Νέον, adverb. recens nuper. Od. Τὶς δὲ νέον ξεῖνος νέον εἰλήλουθε δόμοισι; Od. π. Παῖδα νέον γεγαῶτα.

Νέος, nuper, recēs, à paucis diebus: pro quo dicitur potius νεωστὶ, more Attico. Xen. Pæd. 3. ὡς νεωστὶ συμμάχους ἐχόμην. (more.

Νεοτίρως, Nouē Plato de leg. l. 10. Exponitur etiam recentiorum

Νεοτερίζω, res novas molior seu innouo. Xen. Hell. 2. ἵνα οἱ ταῦτα λάβωσι μηδὲν καὶ μηδὲν νεοτερίσωσι. Herodian. l. 1. δεδιὼς δ' ἀμφὶ κίνησιν μή τι καὶ αὐτὸν νεοτερίσῃ. Interdū pro, in nouo immuto. Thuc. l. 2. ὡς οὐδὲν μᾶλλον νεοτερίζῃ περὶ τὴν ξυμμαχίαν. Anni quoque tempus mutatum hominem εἰς ἀνώνυμον νεοτερίζον dicitur quum immutatione illa nonos morbos inuehit. Thuc. l. 7. ¶ Item iecnor vel longo: τὸ τῆς νέον. Aristoph. in Plut. Νεοτερίζει καὶ τὸ ἥπαρ.

Νεοτερισμός, rerum novarum studium vel innouatio. Plut. in Galba. Exponitur etiam insolentia. Philo de vita M. l. 2.

Νεοτεριστὴς, οῦ, ὁ, rerum novarum studiosus qui res novas molitur. Plut. in Phocione.

Νεόω, nouo, innouo vel renouo. Aristoph. in neb. λεύει τὸν ἀγρὸν ἀνὴρ ἐν ὥρᾳ τῷ ἀγρῷ, agros renouare aratro. Greg. ἐνεώσαμεν αὐτοῖς θεῖα νεύματα. (log.

Νέωμα, τὸ, novale: ager novatus seu renouatus. Greg. de theo-

Νέωσις ἡ, novatio seu renouatio.

Νεωτὸς, ὁ, novatio seu renouatio agrorum. Νεωτὸς, tempus renouandi agros.

Νεῷ cum præpos. εἰς, vt εἰς νεῷ, do annum novum, i. venturum. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 12. & alibi.

Νεώω, nouo, renouo: idem cum Νεόω. Theoph. de caus. pl. lib. 3. c. 3. ὅταν μὴ τὸν ἀρότρῳ ἀρότρῳ νεώσωσι &c.

Νέωσις ἡ, novatio, renouatio. Item pro novali seu agro renouatio: in pand. Greg.

Νεωτὸς, seu Νεῷ, novatus seu renouatus novalis: vt νεωτὸ γῆ, tellus renouata. Item novatio ipsa actio renouandi agrum. Xen. Item νέατος, novissimus, vltimus. Il. 1. & apud Soph. in Aiace. Νεάτη & contractè Νάτη, vltima seu ima chorda: schol. Soph. & Plut. in lib. de musica. Hinc comp. ὑπονάτη, chorda penultimæ proxima: quam Latini etiā paranciten appellant & potius de sono quem pulsata reddit intelligunt. Vitruv. l. 5. c. 4.

Νεός, ὁ ἡ, novalis seu novale. Xen. Repetitur & νεῷ pro ager novus apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9. subaudito substantiuo ἀγρὸς aut tali aliquo.

Νεόχμος ἡ, novus vt γράμμα νεόχμον, novum, recens scriptum. Luc. in Lexiph. Item recens. Soph. in Antig. Theocr. idyl. 25. Exponitur etiam, qui integris adhuc est viribus. Hesych. τὸ νεόχμον, novitas, innouatio. Reperitur etiam νεόχμος, per ω. apud Erot. in lex Hippocr.

Νεόχμως, nouē, recenter. Phrynich. in epist.

Νεοχμόω seu νεοχμόομαι, rex novas molior. innouo: vnde pass. νεοχμόεσθαι, apud Suid. & Aristot. de mūdo, καὶ ἀνεμαζόμενος τοῖς πάθεσι πάσιν ἅπερ αὐτὸς νεοχμοῦ. quæ nova ipse edit & designat. Theod. eccl. hist. l. 1. πολλὰ δὴ ταῦτα πολλαχῇ γῆς ἐνεοχμώθη.

Νεοχμωσις, nouatio, novæ rei designatio. Aristot. de mundo. Item molitio rerum novarum. Helve.

Νεοχμίζω, idem cum νεοχμόω: apud eundem.

Νεαρὸς ω ὸ, novus, recens, vt νεαρὰ πράγματα. Plut. in Symp. sept. sap. & νεαρὰ ἔρεξις apud eundem Symp. 1. Et νεαρὸς ὕδωρ, aqua recens haustu. Item qui integris est adhuc viribus, necdum lassatus vt νεαρὸς φρατὸς Herodian. l. 3. Vide & in comp. ab Ἀρέω.

Νεαλὴς ἐός, ὁ, ἡ, idem cum νεαρὸς. Plut. Symp. 4. Dioscor. l. 2. Vide & in comp. ex Ἀλίσκω & Ἀλέω, al.

Νεῶστος ω ὸν, novellus, recens. Ionicè pro νεῷ, teste Gal. in lex. Hippocr. (νεάτατος Il. 9. & 1.

Νεώτατος, novissimus, infimus, pro quo per syncopē dicitur

Νεόθεν, pro νεωτάτου, extremo fundo aut loco. Il. 2. Apoll. l. 1. Luc. in vita Peregrin.

Νεόθι, pro νεωτάτῳ, in imo fundo aut parte. Il. φ. Hesiod. in

Νέον, nuper. Ionicè pro νέον. Apoll. Argon. 1. (Theog.

Νεηρὸς, idem cum νεαρὸς, vel νεαρός.

Νείαρα seu νείατα, ima pars ventris quę & λαγών. Poll. l. 2. Interdum additur γαστήρ, vt Il. 4. & π.

Νεῶν ω ὸ, ager renouatus, Ionicè pro νεῷ. Odyss. ε. Hesiod. in Theog. & in Erg. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Νεωστὶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Νέος & Νεόω.

Ἀνανεόω, renouo. Ἀνανεόομαι idem. Isocr. in Paneg. τὰς παλαιὰς ξυμμαχίας ἀνανεώσασθαι. Itē restauro. vt ἀνανεώσασθαι τὴν ἀρχαίαν, Herodot. & ἀνανεώσασθαι τὴν μάχην. Herodian. l. 4.

Ἀνανεόομαι τὴν μνήμην, in memoriam reuoco. Luc.

Ἀνανέωσις ἡ, renouatio. Item restauratio. Athen.

Decomp. Ἐπανανεόω, renouo, redintegro. Plat. l. 2. de rep. ἐπανανεώσομαι τὸν θρασυμάχου λόγον.

Προσανανεόω, insuper renouo. insuper memoriam renouo, apud Suid.

Ὑπανεόω, subtus terram renouo, vel aliquatenus renouo. Theo. Σκλληρὸν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Derivata ex Νέος, iuvenis, &c.

Νεοτιεῖζω, iuniorum mores imitor. Hesych.

Νεοτιεικὸς, iuvenilis. Item stultus, quòd iuvenilis ætas sæpe stultis affectibus ducatur.

Νεότης, ητος, ἡ, iuventus, adolescentia. Aristot. rhet. 2. ἡλικίαι δὲ εἰσὶ, νεότης καὶ ἀκμὴ καὶ γῆρας. Sæpe pro iuvenibus ipsis seu iuvenum multitudine. Xenop. l. 2. de Athen. νεότης πολλὴ οὖσα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Sic & apud Aristot. rhet. 2.

Νεοτὸς ω ὸν, iuvenilis. Phocyl. (rod. l. 4. & 5.

Νεολαία, idem cum νεότης, iuvenum multitudo, iuventus, &c. Ho-

Νεοῖν, ἡ, iuvenilis ætas. Il. ψ. νωΐ αὖτε νέον ἐκφύσεν νεοῖν.

Νεάζω, f. άσω, iuveneteo. Greg. ἐν τῷ εὐλαβεῖσθαι γὰρ τὸν κίνδυνον ἀεὶ τὴν ψυχὴν θεῖν νεάζειν. Et τὸ νεάζον iuvenilis ætas. schol. Sop. Ἰσῶ iuventutem transigo & consumo. Herodian. l. 3. ἐν νεάζοντι ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ τυφερῷ. Ἰσῶ, iuvenis iuni robustus & vegetus. Item iuveniliter ago, vel simplo vt νεάζω τρόπῳ. Eustath.

Νίαξ, iuuenis, adolescens. Poll. 2.

Νεᾶς, ᾶν, ὁ, idem, Suid. & Eustath. (dea.

Νεᾶνις, ιδος, ἡ, iuuencula: puella iuuenilis ætatis. Eurip. in Me-

Νεανίας, ου, ὁ, adolescens, iuuenis. Eurip. in Hecuba, in Herodian. l. 3. Item audax homo & strenui spiritus. Demosth. pro cor. Xen. pæd. 7. Item iuuenili ferocia & protetuia præditus. Aristoph. in vesp. Ponitur & adiectiuè, vt νεανίας λόγος, apud Eurip. sermo iuuenilis & audax.

Νεανικός, ή, ὁ, iuuenilis: vt νεανικὸν φρόνημα. iuuenilis & strenuus animus Demosth. Olynth. 3. Et metaph. strenuus, animosus: vel audax. Syn. ep. 47. ἄτος ὄζει νεανικώτερος ἐκείνου τοῦ δρός. Sic & apud Aristoph. in vesp. Apud Plat. in epist. νεανικὸς κολοφών, exp. finis gloriosissimus. Interdum robustus, validus, vehemens, vt νεανικὴ ἐπιθυμία. Aristot. eth. 7. c. 4. Et νεανικὸς φόβος, Eurip. Exponitur etiam magnus, permagnus: vt νεανικὴ δ' ἀνία μοι, Synes. ep. 125.

Νεανικῶς, iuuenili ter. Item validè strenuè. Aristoph. in vesp. Exponitur etiam lautè, opiparè apud Plut. symp. 4.

Νεανιεύω, iuuenili animi robore iuscipio. Plutar. in sympos. sept. sap. τοιαῦτα νεανιεύεται.

Νεανιεύομαι, iuuenesco, iuuenilis annos ingredior. Poll. l. 2. Item, iuuenili quadam virtute aliquod facinus edo. Philo de vita M. l. αἱ μὲν κόραι νεανιεύονται, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τὴν φρακτέον. iuuenilem virtutem præstant. Et in malam partem iuuenili temeritate & petulantia audeo vel ago: Plutarch. in Numa ἐνεανιεύσατο προκαλούμενον τὸν ἄνειν ἐνεῖν τὴν βαρβάρων. Et passiuè, apud Dem. δύο ταῦτα ἀσπίδος κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ νεανιευόμενος ἐπεδείκνυ, hæc duo facinora flagitiosis audacibusque factis addidit iuuenili iactantia dico. Plut. in Cic. λέγεται δὲ νεανιεύμενος εἰπεῖν. Et in pass. apud eundem, τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευόμενοι. (tia.

Νεανίευμα, τὸ iuuenilis audacia facinus: vel, iuuenilis iac-

Νεανίευμαι, idem cum νεανιεύομαι.

Νεανιεία, ᾶς, ἡ, idem cum νεανίευμα, Philo de vita M. l. 1.

Νεανίζω, iuuenor, sum iuuenis.

Νεανίσκος, ου, ὁ, iuuenis, adolescens. Aristot. polit. 5. δύο νεανίσκοις χαρισάντων.

Νεανιεύω, iuuenesco, pubesco: vel iuuenilem ætatem ago. Suid. ex Eupol. Αὐτὸ νεανιεύεται ἐπιθύμησε μου.

Νεανιεύομαι, idem Xen. pæd. 1. ἔξεστι αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐρώσι νεανιεύεσθαι.

Νεανίευμα, τὸ, iuuenilis superbia & incontinentia.

Νεάνις νεανίεσσα Ionicè pro νεᾶνις, νεανίας, & νεανίσκος, dicuntur. Od. ν. ο, & apud Hippocr. aphor. sect. 3 art. 29.

Νεαρός, ᾶ, ὁ, iuuenis, iuuenilis. Iliad. ξ. ἢ παῖδ' ἐς νεαρὸν χεῖρας τε γυναῖκας. Item puerilis, vt παῖδ' ὧν νεαρώτερον, apud Suid. (Panath.

Νεαρῶς, iuuenilitèr, more iuuenũ. Luc. de hist. scrib. Isocr. in

Composita ex νεάζω.

Ἀνανεάζω, reiuuenesco, iterum iuuenis fio, Suid. Item renouo, restauro. Aristoph. in Plut. & Areopag.

Ἐνανεάζω, q. d. iuuenilitèr exercito Luc. ἀστέρα πυρὶ κατ' ἔτος ἐνανεάζοντα, instauratibilem, renouabilem.

Ἐννεάζω, iuuentutem seu adolescentiam tero in. Hippocr. aphor. sect. 2. art. 54.

Καταννεάζομαι, iuuenilitèr glorior: vel iuuenili robore præualeo. Hesych. & Suid.

Συννεάζω, vnà cum aliquo iuuentutem transigo vel adolescentiam. Alciphr. συννεάσαιμι ἀλλήλοις.

Ὑπονεάζω, q. d. subiuuenesco, subnouor.

ΝΕΟΣΣΟΣ, & Atticè νεοττός, οῦ, ὁ, pullus, recens à partu aui-cula. Il. β. Ἔνθα δὲ τῶν τρυόεσσα νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Plut. de aud. ὥσπερ ἀνθοῦσας νεοσσοὶ ἀεὶ φοῖς τὸ ἀλλότριον κεχηνότες ἔσμεν. Luc. καθάπερ ἐξ αὐτῶν νεοττὸς ἀτελὴς ὑποκράζων. Aristoph. in auib. Ἄρεως νεοττός, Martis pullus: de gallinaceo, aue Martia. Per iocũ aliquis etiam νεοσσὸς dicitur, cum teneræ seu vitẽtis adhuc ætatis est. sicut μόσχος & πόλος ab Euripide, apud Athen. l. 13. ¶ Item vitellus oui, luteum oui, apud Suid. * Sunt qui cõpositũ hoc vocabulũ dicant ἀφὸ τοῦ νεαρὸ ὄντος, i. βλαστοῦ: vel νέου ὄντος, i. κινουμένου. Alij simpliciter à νεὸς deriuant.

Νεοσσία siue νεοττία, ας, ἡ, nidus pullorum cubile. Scribitur & νεοσσία siue νεοττιά. Plut. in probl. Rom. διὰ τὸ νεοττίᾳ ἔοικε ἐοικυῖαν ἡσυχίαν ἔχει. Dicitur & de apum alueari apud Iosep. in Maccab.

Νεοττίον, ου, τὸ, pullulus, pullus tenellus & recẽs. Aristot. hist. an. l. 9.

Νεοττὶς, ίδος, ἡ, pullastra, gallina iuuenca.

Νεοττεύω, nidulor, nidifico, cunabula facio. Arist. hist. an. l. 7. c. 1.

Νεόττευσις, εως, ἡ, nidificatio, nidulatio: Aristot. ibid.

Νεοττεία, ας, ἡ, idem, vel nidus, cunabula: Aristot. ibid.

Νεοσσός, οῦ, ὁ, per syncopen pro νεοσσὸς dicitur, pullus.

Νεοσσέξ, idem quod νέοσσος, Diosc. l. 2. c. 53.

Νεοσσία, idem Psalm. 83.

Νεοσσίς, metaph. pro puella. (collocat.

Νεοσσιά, pro νεοσσιά, nidus: domicilũ in quo suis pullos suos

Νεοσσεύω, pro νεοσσεύω, nidulor, nidifico. Νεοσσεύουσι, dicuntur pulli, i. in nidis generari. Herod. l. 1.

Composita.

Ἀπονεοττεύω, idem quod νεοττεύω, nidifico. Exponitur & nidificationem relinquo. Aristot. l. 6. de anim.

Ἐνοττεύω, nidifico in. Item in nido nutrio. Plat. l. 12. de leg.

Νεοχμός, νεόω, vide in Νέος, Νεῶτα, &c. in Ἔρα, Νεῦμα, in Νέω.

ΝΕΥΡΟΝ, ου, τὸ, neruus; de quo vide Galen. lib. 15. de vsu partium, * dictum à verbo νεύω, i. nuto & flecto, vt scribit idem Galen. initio libri de motu musculorum, quia nerui sunt instrumenta voluntarij motus. ¶ Item metaph. robur, vires, vt Demosth. νεῦρα πολέμου vocauit pecuniam. Sic Aeschin. contra Ctesiph. ὑποτέτμηται τὰ νεῦρα τῆς πραγμάτων. ¶ Νεῦρα dicuntur etiam nerui extracti & qui chordarum vsum præstant, Hesiodus in Erg. Δέρματα τ' εὐρράπτου νεύρῳ βοός, nerno bouino consuere. Sic & apud Hom. il. δ. ¶ Ab Aristoph. in auibus, penis quoq; νεῦρον vocatur. ¶ Hippocrates autem νεῦρον ἔνιαυν vocat τὸν φλέβα, teste Erot.

Νευρώδης, ες, ὁ, ἡ, neruosus, vt νευρώδης φλέψ, Diosc. l. 3. c. 17.

Νευρώεις, εντος, ὁ, neruosus. Item validus. Hesych.

Νευρικός, ή, ὁ, neruorum vitio laborans. Diosc.

Νευρινος, nerueus.

Νεύριον, fidicula, chordula. Epigr.

Νευρία, ἡ, funis è neruis tortus. in lib. Iudicum.

Νευρίς, ίδος, ἡ, idem cum νεῦρον. Est etiam nomen fruticis sureuloli, de quo Plin. lib. 25. c. 10.

Νευρὰς, idem herba est alio nomine poterion: de qua Diosc. l. 3. c. 57. & Plin. l. 25. c. 10. Hanc Galen. neruos dissectos glutinare ait, quibus verbis nominis rationem reddere videtur.

Νευρίτης, ου, ὁ, siue νευρίτις, ίδος, ἡ, neuritis lapidis nomen: apud Orpheum.

Νευρόω, ῶ, neruos adhibeo alicui, i. confirmo, roboro. Damasc.

Νευρόομαι, confirmor, &c. Philo de vita M. l. 1.

Νευρά, ἡ, nerus: peculiariter ille quo arcus intendiur. Ilia. ἡ. νευρὴ δ' μὴ τ' ἴαχεν, ἀλτο δ' ἰὸς Od. φ. εὖλ' ἐπὶ νευρῇ ἐντείνειν, neruum intensurum ie. Sic & alibi sæpe apud Hom. Aristot. ὥστε καὶ νευρὰν ἐκ τούτου ποιεῖσθαι τοῖς τόξοις. Dicitur & de musicorum instrumentorum neruis, sicut νεῦρον, apud Alephr. problem. lib. 2.

Composita.

Ἀνεύρος, ου, ὁ, ἡ, neruos nullos habens: inualidus.

Ἀπονευρόω, cneruo, neruos incido seu frango. vide ἀποκνημίζω apud Suid.

Ἀπονεύρωσις, neruorum abscissio vel incisio. Apud Galen. pro cotione multorum neruorum vsurpatur. Et pro tenditione: apud Hippocr. teste Galen. comm. 2. εἰς τὸ ἀφεῖ ἀρθρον.

Ἐκνευρίζω, eneruo, neruos incido. Dem. Olynth. 3.

Παρανευρίζω, neruos resoluo, eneruo. Παρανευρισμένας χορδὰς vocat Aristot. hist. an. lib. 7 malè intentas, seu quæ male intenduntur, & inter contendendum lacerantur, ac falsum sonum edunt.

Πολυνεύρον, dicitur à quibusdam plantago, habet enim multas fibras & veluti neruos, præsertim minor. in apend. Diosc.

Συνευρώσεις, ficcorum & durorum ossium σύνευρωσις neruorum interuentu, adud Galen. Per neruos autem intelliguntur tendones, ligamenta, & alia neruosa membranosaque corpora.

ΝΕΥΩ. Fut. νεύσω, innuo, annuo, nutum do, nutu significo. Od. π. Νεύσαιμι τοι ἐγὼ κεφαλῇ. ¶ Item annuo, id est promitto. Apoll. Arg. 2. νεῦσε δὲ οἱ αὐτῇ δωσέμεν. ¶ Item nuto, vergo, propendeo, inclino. quæ significatio frequentissima est. Theophr. histor. plant. lib. 5. ὁ δὲ Τεύβολος αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ὀλίγου νεύει εἰς βυθόν. Philo (de animalibus loquens) νεύουσι πρὸς χθόνα, id est, prona spectant terram. Sæpe tamen νεύειν πρὸς τὴν γῆν seu εἰς τὴν γῆν dicitur de iis qui præ pudore aut moribus oculos in terram demittunt. vt apud Herodian. lib. 4. οἱ μὲν ἀλλοὶ πάντες ἀνθρωποι πρὸς τὴν γῆν ἔνευον. Pro codẽ dicitur & νεύειν ἐπὶ χθονός. ¶ Apud Apol. Arg. 2. Dicitur etiã νεύειν κάτω, apud Luc. & νεύειν ἐπὶ τὸ κάτω, ab Alex. Aphr. in probl. ¶ Apud Theocr. idyl. 7. Εἰ δὲ ἄλλως νεύεις καὶ μὴ χάριν ἐστὶ ἐὐχεαι Δικαιόμβρῳ κτέανα, exp. si aliò te vertis. Apud Pol. lib. 1. ἢ τύχη πάντα νεύει ἰσαγκαλῶν πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν, exp. tendere ad vnum finem. ¶ Item νεύω, pertineo, spectoo. apud Aristotel. de mundo, τάττει δὲ τὰς μοίρας εἰς ἕν τὸ πᾶν νεύουσι, quæ de Parcis dicuntur huc pertinent, huc spectant. ¶ At νεύω, i. nato, vide in Νέω, i. nato.

Νεῦμα, τὸ, nutus, vt νεύματι χρῆσθαι, nutu vti. Thucyd.

Νεῦσις, nutus, i. deuergentia, inclinatio. Alexan. Aphr. lib. 1. probl. πρὸς τὴν γῆν τὴν νεῦσιν ἔχειν, in terram suo pondere & nutu deferri.

Νευστικός, deorsum vergere aptus & grauis, libramentum habens Philo.

Νευστάζω, nuto, caput concutio. Odyss. ζ. Νευστάζων κεφαλῇ. Sic Il. υ. Νευστάζων κόρυθι διβόλῳ. Exponitur etiam nutu admoneo, nuto. vt apud eundem ὀφρύσι νευστάζων, superciliis seu oculis annuere.

Νεῦρον & νευστάζω, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Composita.

Composita.

Ἀνανεύω, num significo non esse faciendum aliquid, nutu veto. Odyss. Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε, κ. ἐπέεσσιν ἐρύκετο. Item nutu offendo me recusare seu denegare. Iliad. π. ἔτερον δὲ ἀνένευε. Plato de rep. ἀπανεύεις κ. ἀνανεύεις. Nomen ἐν ἐπέεσσιν ἀνένευε, nihil se habere nutu ostendebat. Item furtim reflecto caput vel oculos, resupino me. Hom. in batrachom. Κἀκείνοι δ' ἀνανεύοντες. Apud Dioscor. li. 3. c. 131. ἀνανευκίαι ἑξέλαι, exp. furtim spectantes.

Ἀπανεύω, abnuo, respuo, auersor quasi respuendo. Basil. ἐὰν δὲ ἀξιώσῃ κ. ἀπανεύσῃ ποτε τῶν καλῶν. Item nuto, ad ruinam inclino. in anthol. Epigr. ¶ Item vergo, inclino. Philo de mundo, τῷ τῶν ὑπὲρ ὄμμα τῶν ἀστέρων δ' ἀπανεύειν πρὸς αὐτὴν ἀπανεύειν. Item declino, detrecto. Plat. in Theæt. πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπανεύομεν. Sic & apud Polyb. lib. 3.

Decomp. Συναπανεύω, simul innuo, simul nuto. Thuc.

Διανεύω, innuo, nutu indico. Athen. lib. 2. ἐμοὶ λαλῶν ἅμα κ. διανεύομαι, pro eodem in Epigr. (νεύων.

Ἐνανεύω, nutu significo, nutu inbeo. Eurip. in Iphigen. taur. ἐξενεύω δ' ἀστοῖσιν φρένας. Exponitur etiam, nego, nuto: apud eundem in Phœn. Ἀνὴρ δὲ οὐκ ἐν αὐτὸς ἐνανεύει φίλοις, non magis mutat sententiam suam. Item propendeo, eminco, proiectus sum. in Hippiatria. Item capite declinato effugio. Item auersor, detestor: Laërtius in Zenone. ἐνανεύειν τοῦ τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματος.

Ἐνάνευσις, declinatio: vt cum inclinato capite aliquis ictum declinat. Plato. Ἐνανεύσεις τοῦ ὁδοῦ, deflexus viarum.

Ἐννεύω, innuo, vel nutu & signis peto. Lucæ 1.

Ἐπανεύω, innuo, nutu significo faciendũ esse aliquid. Il. ι. Πατρόκλῳ ὀτρύνω ἐπ' ἐμοὶ φίλον υἱόν σευ πῆξαι, &c. fit pro simplici, νεύω. Od. π. Ἰτὲ ἀνανεύω, assentior. Il. α. Κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Et cum accus. Demosth. Μηδὲν τούτῳ ὑμῖν ἐπανεύσῃς. Cum dat. apud Philon. ἐπανεύειν ταῖς ἐνχαῖς. ¶ Item vergo, seu deorsum vergo, propendeo. Luc. in Caucaso, ἀφορίσθω δὲ ἀπὸ τῆς πέτρας πανταχόθεν ἀρίμα ἐπανεύκειν.

Decomp. Συναπανεύω, annuo, assentior, Plut. in apophth.

Καταννεύω, annuo, nutu aliquid confirmo. Iliad. α. ὅτι κεν κεφαλῇ καταννεύω. Il. β. φὴν μὲν μοι ὑπόσχεσιν κ. κατένευσεν Ὀλύμπου ἐκ κορυφῆς· ἐπὶ τοῦτῳ ἐπέτειον ἐπέτειον. Item nutu aliquid significo.

Κατάνευσις, actio ipsa annuendi. Eustath.

Decomp. Συγκατανεύω, annuo, assentior, consentio. Polyb.

Περινεύω, vndique innuo. Strab.

Προνεύω, prominco, propendeo, proclinor. Xenoph. in œconom. Plut. Symp. 5. ἐν ἀρχῇ μὲν ὅτι τῷ σώματι προνεύειν.

Προσνεύω, innuo.

Συμπροσνεύω, partim assentior, partim dubito. quod fit cum assentitur aliquis & non intelligit quid dicatur. Arist. rhet. l. 3.

Συννεύω, in me vergo, contrahor. Alexand. in probl. τὸ ἱμάτιον θερμὸν εἰς βάθος συννεύει. Item deorsum aspicio, demitto, deorsum verto. Luc. τὰς ὀφρῦς κάτω συννεύουσας. Sic & apud Alex. Aphr. Exponitur etiam, respicio. in Epigr. συννεύουσαν ἐπὶ ξίφος. Item descendo. Alex. Aphr. κατ' ὀλίγον συννεύει καὶ βαθύνει, paulatim in anteriorem partem descendit. Item, consentio, conspiro. Apud Areop. & Plut.

Συνεύνοια in vergendi significatione vsurpatur, apud Alex. Aphr. probl. lib. 2. Exponitur etiam, consensus, conspiratio, apud Areopag.

ΝΕΦΟΣ, ὁ, nubes, nebula. Il. μ. ἀνέμοις ζάκας νέφεα σκιόεντα δοῦναι. Sic apud Hesiod. in Erg. Θρῄκιος βορέης νέφεα κλονέοντος. ¶ Metaphorice de nube frontis: vt Euripid. in Hippol. σύννεφ' ὀφρύων νέφος αὐζῇ. ¶ Dicitur etiam de ingenti & conferta multitudine. Iliad. δ. ἅμα δ' νέφος ἔπετο πεζῶν. ¶ Νέφη dicuntur etiam λινᾶ θηρατικά sicut & νεφέλαι. Helyc. * Sunt qui compositum esse dicant ex νῆ particula priuatiua, & φάος: quod etymon, Plutarch. confirmat de primo frig. quum inquit καὶ νέφος ὁ συμπνιγμὸς καὶ πνιγμὸς ἀήρ, ἀποφάσει φωτὸς κεκλημένος, i. νέφος, glomeratus & densatus aër, tanquam lucis negatione dicitur. Eustathius à νείφειν deriuari scribit significante θείχειν, in Iliad. α.

Νεφώδης, ὁ, ἡ, nubilus, nubibus obductus. Aristot.

Νεφόω, nubes cogo, nubibus coactis obscuro.

Νεφοῦμαι, nubibus obductus. Chrysost. ad Ephes. 4.

Νέφωσις, nubium coactio, nubula seu nubes coacta. Philo de vita M. lib. 1.

Νεφέλη, ἡ, nubes. Iliad. β. τοῖος τε νότῳ τε Ζεφύρῳ ἐπιβρίσας πάτρης Διὸς ἐν νεφέλῃσιν. Il. ρ. πάντοθεν νεφέλη πεκαλύφθη ἀκρωρείη. Plut. ὁ Ἑλλὴς ἀπάτων τῶν Ἡρακλείων εἰς τὴν νεφέλην. Item nebula dicitur etiam de fronte seu supercilio coërcito & mœsto. Il. ε. τὸν δ' ἄχος νεφέλη κάλυψε μελάντη. ¶ Apud Hippocr. νεφέλη id dicitur quod in vrinis pendet sicut nubes in aëre. ¶ Item metaph. pro morte, apud Soph. in Trach. ¶ Νεφέλαι, dicuntur etiam laquei quibus aues ceu nube teguntur. Aristoph. in auib. Μὴ γὰρ μὴ παγίδας μὴ νεφέλας, μὴ δίκτυα.

Νεφελία, ἡ, nubecula, exulceratio superficiaria in nigro oculi ab humoris distillatione profecta, vide Paul. Ægin. Item in vrina idem quod Νεφέλη. Alex. Aphr. probl. 12. ¶ Νεφέλαι dicuntur etiam quæ in vinguium superficie nubeculatim speciem reptæ sentant. (locis.

Γνόφος, Δνόφος, Ζόφος, Κνίφος, quomodo hue pertineant vide suis

Composita ac primum ex Νέφος.

Ἀγχινεφής, ές, ὁ, ἡ, nubibus propinquus, qui altitudine sua nubes attingit: excelsus in Epigr.

Ἀνανεφής, ὲς, ὁ, ἡ, cæcitas: quum alicui oculi semper nubecula aliqua sunt obducti. Etymol.

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, vt ἐκνεφίας ἄνεμος, nube rupta exoriens ventus. Sic apud Hippo. ἐκνεφίαι ὄμβρες, imber cum Sole factus. Et ἐκνεφίας πυρετός, febris humida simulque inflammatoria.

Ἐπίνεφής, nubibus tectus seu obductus, obnubilus seu nubilus. Aristot.

Ἐπινεφόω, ῶ, nubibus tego seu obdoco: obnubilo. Aristot. probl. 38. sect. 26.

Ἐπίνεψις, actio illa tegendi seu obducendi nubibus. Idem ibi.

Κυανεφής, nubes reddens aëras, seu aëras obscurásque nubes cogens: epith. Iouis. Il. φ. & alibi apud Hom. (Pind.

Ὀρσινεφής, qui nubes accumulat & excitat. Iouis epitheton apud

Συνεφής, collectas nubes habens, seu coactas & congregatas. Herodian. l. 1. ὄρη κρυερὰ ἀεὶ καὶ συνεφῆ, quæ perpetuis rigoribus nubibusque obtinentur. Item metaph. de homine cuius frons seu supercilium tetricis obductum est nubibus. Eurip. in Phœniss. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντ' ἐλθόντα τόνδε συνεφῆ.

Συνεφία, ἡ, nubium congregatio seu collectio in vnum. Aristot. probl. 38. sect. 26.

Συνεφόω, nubes cogo seu colligo. Gen. c. 9. καὶ ἔσται ἐν τῇ συνεφόειν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, cum coactis nubibus obscuror, obnubilor. Aristot. rhet. 2. εἰ συνεφοῦ, εἰκὸς ὕσαι, si nubes cogantur, verisimile est secuturam pluuiam. Item obfuscor, caligine obducor. Plut. symp. 2. probl. 7.

Συνεφοῦμαι, coactis nubibus obscuro, item metaph. de eo cuius frons vel supercilia veluti coactis nubibus caligant. Eurip. in Electr. συνεφούμενα τὰ ὄμματα.

Ὑπερνεφής, qui est vltra nubes. Herodian.

Composita ex Νεφέλη.

Ἀνεφέλος, non nubilus, innubis, serenus. Aristot. de mundo, ἀνεφέλῳ αἰθέρι. Pro eodem dicitur poetice ἀνεφελος.

Ἐκνεφελος, è nube prorumpens. Theophr. hist. pl. lib. 8. c. cap. 10. δίκαιον τὸ πολλοῦ ὄντος ἐκνεφέλου.

Ἐπινεφέλος, nubibus tectus seu obductus. Aristot. in probl. διὰ τὸ ἐπινεφέλεια αἰλεεστέρα τῷ αἰθέρι. Item nubilosus, seu in quo nubes aliquot sparsæ sunt, & ἐπινεφέλον ἐπιπόρφυρον in vrina, medium inter album & planè nigrum apud Gal.

Περινεφέλος, nubibus circumdatus nubilus.

Ὑπονεφέλος, subnubilus.

ΝΕΦΡΟΣ, ὁ. ten. Athen. l. 2. ἀδικεῖ νεφρὸς κ. κύστις.

Νεφρεία, ὁ, ἡ, pinguedo quæ circa renes est.

Νεφρίτης σπόνδυλος, vertebra quæ prope renes est: Poll. l. 2.

Νεφρῖτις, ἰδος, ἡ, νόσος, morbus seu affectus renum, i. quo renes infestari solent. Thuc.

Νεφριτικός, ὴ, ὸν, nephriticus, qui renum dolore laborat.

Composita.

Ἐπινεφρίδιον λίπος, pinguedo quæ est in renib. Hesyc. & Suid.

Περινεφρος, pinguis, circa renes. Aristot. hist. an. l. 3. c. 17.

ΝΕΩ. F. νεύω, no, nato. Il. φ. Ἔνεον, ἐνθα κ. ἐνθα ἐλισσόμενοι κ. δίνεον, nabat seu natabant, pro ἔνευον. Thuc. l. 7. ὅτι ἐπιπλοῦς νέοι. Luc. in Hermot. νεῶ δὲ ἐνθα νεῶ. ¶ Item eo, venio, redeo, in qua significat. vsurpatur potius Νεῦμαι. ¶ Item neo, filum è colu duco seu torqueo, in qua significat Atticum esse testatur. Pol. l. 7. Hesiod. in Erg. νέε νήματα ἀτρεκέα τανύουσα. ¶ Item glomero, acceruo, cumulo. Plut. in Cæsare, τὰς τραπέζας ἀνακαπώντες καὶ συγκείμενοι εἰς τοῦτο πεμμαγίδα πυρὸς ἐνέβαλον, ingentem rogum congesserunt.

¶ *Derivata à Νέω, nato.*

Νέομαι exp. πορεύομαι, Gal. in lex Hippocr.

Νάω, f. νάσω, nato idem cum νέω ex eoque factum, vnde aorist. i. νῆσαι, natare. Et gerund. νάστεον, natandum, apud Plat. de rep. l. 5. At νάω, pro nuto, vide suo loco.

Ναστικός, ὁ, natalis, qui nare potest: cui oppon. πορευστικός.

Νάστις, ὶδος, ὁ, natalis, natãs vt νάστις ἰλύος, apud Luc. in Lexiph.

Ναστὴρ ὑδρῶν, ὁ, natator. Hesych.

Νήχω, f. idem cum νέω. Od. Ἀλλ' ἀναχαιτίσθω νῆχε πάλιν, retrorsum natabam. Od. Νηχόμενοι μεμακεῖν.

Νήχομαι, idem. Od. ε. νήχετο δ' ἐπὶ πόντου ἀμφιτρόχοιο. Νηχόμενος. Plut. κατὰ ἄνεμον καὶ ῥοῦν νήχεσθαι, secundo flumine natare. Et τὰ νηχόμενα, natalitia, i. pisces. Epigr. l. 2.

Νῆξις, natatio seu natatus. Hom. in batrachom. Νῆξιν τερπόμενος. Sic & apud Plut. in symp. sept. sap.

Νηκτής, ὲς, natator. Epigr. Νηκτικός, ὴ, ὸν, natalis, i. qui nare potest. Basil.

Νηκτός

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Νεκτὸς, natans, natatilis, plut. de solert. animal.
Νεκτρὶς, ίδος ἡ, natatrix: vt νεκτρίδ' ἐλάφοις. Poll.
Νέκυα, Νεῦς: πεῦς quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita; ac primùm ex νέω.

Διανέω, trano, transnato: Suid. διανέωσι ἐξιλοῦντες ἐκκαθίζοντες ὑπὸ τῆς πανοπλίας.
Εἰσνέω, innato, adnato. Item commeo.
Ἐκνέω, enato. Thuc. l. 2. εἴθε μὴ ἐξενεῦσαν αὐτοῦ. Luc. ἐξένευσεν εἰς τὸν γλῶν. Et Metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eurip. in Hippolyto, πῶς ἂν ἐκνεύσαι δόκοις;
Ἐπινέω, supernato, in summo seu superficie aquæ nato. Theophr. hist. pl. l. 4. ξηραινόμενον ὑπὸ ἀναφορᾶς καὶ ἐπινεῖ. Et pro adnatore ex Aristot.
Παρανέω, ad latus nato, iuxta nato: vel, præternato, præterfluo.
Παρανέομαι, præternauigo, præteruehor. Apoll. Arg. 2. πολλὰς παρενήνεον κολωνούς.
Περινέω, circumnato, vel circumluo. Galen. apud Hippocr.
Περίνηματι, circumluuio: apud eundem.
Ὑπνέω, subter aquas nato, aquas subeo. Gal. in lex. Hippocr.

Composita ex νήχω, vel νήχομαι.

Ἀερονήχης, ὁ, ἡ, in aëre natàs: epith. nubium apud Aristoph.
Ἁλινήχης, in mari natans, in anthol. Epigr. (in nub.
Ἁλινήστερα, idem: ibid.
Ἀλανήχομαι, supernato, enato, emergo. Oppian. halieut. 1. Ἐκ δ' ἁλὸς εἰς φορυκὸς ἀνανήχετο, natando ascendit. Et metaph. emergo, t. recicor è calamitate, apud Pausan.
Ἀντινήχομαι, nato contra seu aduersum. Plut. de solert. anim. ἀεὶ φορὸς κῦμα καὶ ῥεῦμα ἀντινήχονται.
Ἀπανήχομαι, nato. Item adnato, natando peruenio. Plut. in Publ. ὑπονεκτῶν φορὰ ῥεῦμα πολὺ καὶ δίνας βαθείας, natando superare magnos fluctus.
Διανήχομαι, natando pertranseo: vel natando transmitto.
Ἐνανήχομαι, enato. Aristot. de mundo, εἰς τὸν ἑαυτοῦ δίαυλον ἐνανήξεται, eò enatabit vbi ei commodum est viuere.
Ἐπανήχομαι, innato seu in superficie nato. Hom. in batrachom. μόνον δ' ἐπανήχετο πόντῳ. Alex. Aphr. probl. 1. τοῖς ὑγροῖς ἐπανήχεται, in humore fluitat.
Παρανήχομαι, nato iuxta seu ad latus: aut præternato, natando præteruehor. Plut. in Themist. παρανήχομαι τῇ τριήρει, natando trirem assequor.
Decomp. Συμπαρανήχομαι, simul nato: seu vnà ad latus nato.
Περανήχομαι, circumnato.
Προσνήχομαι, adnato.
Σφαλερονήκτωρ, natatoribus periculosus, in quo non tutò natatur.
Ὑπερνήχομαι, supernato.
Ὑπανήχομαι, subtus nato, natando subeo. Paulin. Att. χελιδόνων ὑπανηχομένων ταῖς πέτραις.

Derinata ex νέω, eo, redeo.

Νέομαι, idem quod νέω. Il. κ. Οἴκαδ' ἐπὶ νῆας νεώμεθα. Il. ξ. ἀλλ' ἄγε δὴ νέωμεν ἐπὶ νῆας ἀγαθάς. Od. υ. Ἀλλὰ μάλ' ἄρα νέωμαι. Pro eo per contractionem dicitur νοῦμαι, Hesych.
Νοέομαι, siue νόεομαι, idem quod νέομαι. Theocr. idyll. 7. ὡς τοῦ ποτὶ νοεοίμαν. Πάλλα λίθῳ πλαγιαστί, ἀρβυλίδ' ἔκτοθεν ἀείδων. Il. ο. Νοστήσειν σὺν νηυσὶν ἐν ἁλὶ φοίβῳ. Apoll. Arg. 2. τρεῖς δ' ἄφαρ νοστήσειν. Iliad. λ. ἠδὲ τὸ κοῦτις Νίσεται ἐξ ἀΐδαο.
Νεῖ, Νεῖται, Νεῖσθαι, quomodo hinc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπονέομαι, abeo, redeo, reuertor. Il. υ. Γλῦκυ δὲ πόθος ἐπὶ γυῖα νέοντο, θυμόν. Exponitur etiam, destruo: vnde Hesych. ἀπονεόμενα, ἐκφ. ἀποσυρόμενα.
Διανέομαι, peruenio, penetro.
Εἰσνέω, commeo.
Ἐπινέομαι, aduenio. Theocr. idyll. 8. v. 43. Ἐνθ' ἄ καλὰ ταῖς ὀπυίαις.
Καταβαίνομαι, siue καταβαίνομαι, venio de, descendo. Nonn.
Καταβαίνομαι, siue καταβαίνομαι, idem. Apol. Arg. 2. ἐξ ἔρματος καταβαίνον.
Μεταβαίνομαι, siue μεταβαίνομαι, mutato loco vado, tráseo. Od. ι.
Παρανέομαι, prætereo, vide & in comp. ex νέω, nato.
Παρανέομαι, aduenio. Arat.
Περανέομαι, præteruehor, prætereo, transmittor. Apoll. Arg. 2.
Παραβαίνομαι, prætereo. Hom. h. l. in Apoll. Πλοιοκόμην παρεβαίνετο πόλιν.
Περιβαίνομαι, circumeo. in Epigr.
Προβαίνομαι, Doricè pro προσβαίνομαι, aduenio, accedo. Od. ο. Οὐδ' εἰς Ὀρχομενὸν προβαίνομεν.

¶ *Derinata à νέω, i. nео, ere.*

Νῆμα, τὸ, quod nendo è colu deductum est, filum, stamen. Hesiod. in Erg. Od. ξ. Philo de vita Mos. l. 3.
Νηματώδης, apius ad nendum.
Νῆσις, ἡ, ipsa nendi actio & fili ductio. Plato.
Νητός, ἡ, ὁ, è colu ductus instar fili ductus seu tortus, aut textus.
Νηδύω, idem quod νέω, i, neo, Epigr. l. 2. Ἡ δ' ἀράχνη νηδύει· αὐτὴν ἀπαρέμπαιστον.
Νηστικὸς, pertinens ad eos qui nent: vel nendi peritus. Et γνωστικὸς, ars nendi, seu nendi peritia. Plato in polit.

Composita.

Ἐπινέω siue ὀπινέω, fatalibus filis attribuo: vel fatalia fila nens tribuo seu destino. Il. ω. τοῖ δ' ἐπὶ μοῖρα κραταιὴ Γεννόμεθ' ἐπὶ νήεσι λίνῳ, ὅτι μὲν τέκον αὐτή.
Ἐπίνεμαι & ὀπινέομαι, fatalibus fatis tribuor. Aelian. ἄνεν ἔμελλε τοῦ ὀπινεύεσθαι εἰ μὴ τελευτάσειν ὁδὸν ἐν ὀπίσσοις.
Ἐπίνοστον, τὸ, id supra quod fila è colu deducta glomerantur: seu fusum. Poll. l. 7.
Εὐνέω, seu εὔνεω, bene textus: vt εὔνεω χιτῶν. Il. ω. & εὔνεω πέπλοι. Od. η.
Χειρόνητος, ὁ, ἡ, qui nendo manibus victum quærit. Et generaliter, qui manibus quæstum facit. Eustath.
Χειρόνητος, quæ nendo victum quærit. apud eundem. vide & de ι suata à Χείρ.

¶ *Derinata à νέω, glomero.*

Νέω, idem quod νάω, in cumulos aggero, cumulo.
Νόος, accumulatio. Hesych.
Νοτὸς, accumulatus, aceruatus. Od. β.
Νοέω siue νόεω, ὦ, idem cum νάω seu νέω. Il. Νόησε δ' ἐπειρήσιος κεφαλὴς ἀπόρροθι ἀκόνας. Et πῦρ νοέειν, ignè struere cõgestis lignis. Il. ι. αὐτὰρ ἐπεὶ κλισίας νοέον πολέας ἐν ἀγυιαῖς. in aceruum cõgerebãt.
Νοέομαι (*medium*) idem. Il. ο. Νῆα ἄλις χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ νοεόσθω. Εἰσνόεον, coaceruet in nauem: seu auri artisque aceruis congestis impleat.
Νεῖς, Νεῦς, Νεῖν, seu νάω, Νεῖ νὺ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἐπινέω siue ὀπινέω vel ἐπινάω, in cumulos seu aceruos aggero accumulo. Herodot. ἐπίνεον ἀμαξῆς φορυγάνων. Iliad. κ. ἐν δ' ἐπίνεον Νιόβης πυρκαϊῆς ἐπινάων.
Καταβαίνω, aggerare, extruere, Herodot.
Παρανέω siue παρανάω, iuxta appero & aceruo, ad latus accumulo. Od. κ. Ἔστον δ' ἡμαι παρανάων ἐν ἀγυιαῖς.
Decomp. Ἐπιπαρανέω, siue ὀπιπαρανέω, insuper accumulo. Thucyd. lib. 1.
Περινέω siue περιάω, circumcirca accumulo, in orbem aggero. apud Suid. εἰ δὲ βούλοιτο πολὺ περιανάσας πῦρ, σπυρίδας ἔχειν ἅπαντας. Herod. περιανάσας ὕλην ἱερὸν ἄλσος, lucum materia circũdare.
Σωρεύω, siue σωρόω, in vnum aceruum seu cumulum congero. vnde pass. apud Herodot. σωρεύονται φορυγάνων φάκελλοι, in aceruum congesti sunt. *Ionice pro* σωρεύωνται.

Νῆμα, νιὸν, νιόστρος, &c. vide in Νέω. Νεὺς vide in Νεῖς.

NH, particula est interdum concedentis affirmantisque, & quidem cum iuramento: vt νὴ τοὺς θεοὺς, apud Plat. Frequentissimum est νὴ Δία, apud Plat. Xeno. & cæteros: ac interdum quidem directè ad interrogationem, vt apud Teb. Theb. πότερον τοῦ καὶ ἐπιστρέφεσθαι, νὴ Δία καὶ σφόδρα. Interdum post responsionem sequente καὶ ad affeoctationem rei adhuc grauioris. vt apud Plat. in apol. Interdum indirectè ponitur, nulla præcedente interrogatione (*pro*) vtique equidem, profectò. Νὴ Δία sequente ἀλλὰ, significat at, at enim: Demosth. νὴ Δία ἀλλ' ἔστιν ἔτυχε, τοῦτο γὰρ γραμματεῖ ἔφη, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Interdum (præcedente καὶ) ponitur *pro*, atque adeò. Luc. οὐδ' ἡ μήτηρ καὶ νὴ Δία ἡ πατὴρ δυνάμεις ἀλλοκότους ἀφίοιεν. ¶ In compositione aliquando primat, vt in νηλαὶς νηπερθὲ, νηπεθὲ & aliis quamplurimis. Interdum contrà augendi vim habet vt in νηχυτὸς.

NHΓΑΤΕΟΣ, ν, ὁ, ἡ, nouus, nuper factus. Il. ἐν δ' ἔνεν χρυσὸν καὶ νηγάτεον. Dicitur quasi νεόγατος, i. νεοστὶ γεγονὼς, vt Eustath.

Νηδύμος, vide in Νηδύς.

NHΔYΣ, venter cibi receptaculum. Od. ο. Ἀνὴρ ἔστι κόλπον μεγάλου ἐμπλήσας νηδύν. Apud Hippocr. hgnif. etiam omnem cauitatem atque conceptaculum quo humor alendis partibus idoneus continetur. ¶ Item vterus, vt & Latinè aliis pro vtero sumitur. Il. ω. Ἔννεα δὲ μοῖραν ἐν νηδύϊ μοῖρα ἔλαχε. Sic Hesiod. in Theog. Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς ex sacro matris vtero. *Νηδύ* quo derivant etymologi Νεῖν ἢ νεῦν ἢ νηφέειν, quod in hanc cibus congeratur.
Νηδύατα, intestina, interanea. Hom. Il. ρ. Apol. Arg. l. 2.
Ὁμογνήδυος, (*comp.*) frater vterinus, seu germanus. Suid.

Νηίω, νηΐω, vide in Νέω.
Νηκτὸς, &c. in Νεῖν.
Νηκτὸς, in Ἀνίημι.
Νηκτὸς, &c. in Νέω.
Νηλεὴς, &c. in Ἐλεὸς.
Νηλεοντὸς, in Ἀλγεινὸς.
Νῆμα, in Νέω.
Νημερτὲς, in comp. ex Ἀμαρτάνω.
Νηνεμὲς, &c. in Ἄνεμος.
Νηΐω, in Νέω.
Νῆξις, in Νέω.
Νηὸς, in Νεῖς.

NHΠIOΣ, ν, ὁ, ἡ, infans. (*ex particula* νη & verbo ἔπος seu ὄπος, quod etymon cum Latino *infans* planè conuenit.) vt νηπιος ἠδὲ & νήπιος ἠὲ apud Hom. Dicitur & νήπιος ἠὲ in prosa. Et νηπία βρέφη apud Luc. Dicitur & νήπια

sine adiectione apud Plut. symp. lib. 3. Et ἐκ νηπίου apud Aristot. ab infante, ab infantia. ¶ Tribuitur & bruto, vt Il. β. νήπιον τέκος, dicitur de pullis passerum. Sic & apud Plut. de sera num. vind. ἀρετὴν νήπια. ¶ Tribuitur etiam plantis paruulis & tenellis. Sic Theophr. histor. plan. l. 8. frumenta vocat νήπια, i. paruula & imbecilla. ¶ Item metaph. imprudens, stultus, amens. Il. ρ. μαχβὴν τε νήπιος ἔγνω. Od. ι. Νήπιοι οἵ κ' ἐς ἐμὴν ἠπεδανὸν ἐλάλυθε. Sic & alibi apud eundem. Aristoph. in nub. μανθ' ὑπ' ἀνὴρ νήπιον. Νήπιος ὁ, interdum dicitur de muliere stulta, vt Il. χ. Interdum aliis rebus tribuitur vt βίος νήπιος, vites infimæ seu perexiguæ, quales sunt infantum seu puerulorum.

Νήπιον, τὸ, pro infante seu infantia.

Νηπιότης, ἡ infantia. Item stultitia. Il. ι. ἐκ νηπιότητος ἀλιγεινῆς. Et Il. υ. Μὴ τίτε νηπιόσυν περ ὑπὲρ ἀρετὴν ἀναφαίνων.

Νηπιάω, ἡ stultitia. Od. α. Νηπιάας ἀχέων.

Νηπιάτης, ητος ἡ infantia. Plato de leg. lib. 7. Item stultitia. Apud Luc. δίχα νηπιότητος φρενῶν.

Νηπιάζω, puerilitter me gero, stultè me gero.

Νηπιάζεσθαι idem. Hippocr. in epist.

Νηπιαχὸς idem quod νήπιος, infans. Il. β. & ζ. In Epigr. ἐκ νηπιάχου, idem quod ἐκ νηπίου.

Νηπιάχειν idem quod νηπιάζειν. Apoll. Arg. l. 4.

Νηπιαχεύω idem. Il. χ.

Νηπύτιος, idem quod νήπιος, stultus. Quidam tamen ex priuatiua particula ν & πηπυτὸς, aut etiam ex verbo πηνύσθαι factum existimauerunt. Il. φ. Νηπυτίοις, οἷς ἄνεον πραπίδων ἔχεον. Ibid. ἀνέρες νηπυτίοισι.

Composita.

Ἀνανηπιόομαι, ῶμαι, vel ἀνανηπιάομαι, rursum infans reddor, repueraticio.

Ἐκνηπιόομαι, ῶμαι, infans reddor, ad infantiam redigor.

ΝΗΡΙΟΝ, νηρὸ, perium: frutex qui & ῥοδόδενδρον vocatur: Drosc. l. 4. c. 81. Plin. l. 16. c. 20. & l. 24. c. 11.

Νηρίτης. vide in Νέω, nato.

ΝΗΡΟΣ, ὁ, ἡ. Suid. & Etymol. exp. cauus, humidus, apud Lycophronem. ἀν' ὑγρὸς νηρὸς μυχοῦς. Item humilis, Hesychio.

Νῆσος. vide in Νέω.

ΝΗΣΟΣ, ου ἡ, insula (* ἀπὸ τοῦ νέειν, quia mari à quo cingitur, innatare videtur & in eo velut fluitare. Odyss. δ. Νῆσος ἔνεστί τις ἐν πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Aristot. de mundo, μεγάλας νῆσοι μεγάλοις τισὶ περικλυζόμεναι πελάγεσι. ¶ Item vestis purpurea seu quam vndique purpura ambit, velut mare insulam. Poll. l. 7.

Νησίον, ου, τὸ, parua insula: vel simpl. insula. Suid.

Νησιώτης, ου, ὁ, ex insula oriundus, seu insulæ incola. Thuc. l. 5. Plut. de solert. anim. Νησιῶτις, ἡ insularia. Plut. de exilio.

Νησιωτικὸς, insularius, seu insularis: vt νησιωτικὸς δῆμος, Eurip. Et νησιωτικὴ δίκη. Athen. l. 9.

Νησιώδης, ὁ, idem cum νησίον. Plut. in Alex. Νησίδιον & νησύδριον, parua insula. Thuc. l. 8. Hoer. ad Phil.

Composita.

Περίνηστον, vestis purpureaeidem quod νῆστος. Poll. lib. 7. Eadem dicitur & περίνεωτα. Hesych.

Χερρόνησος, siue χερσόνησος, (sub. χώρα vel πόλις) regio vel vrbs quæ, velut insula mari cincta est, nisi quòd vno cóque exiguo spatio continenti adiungitur: peninsula. Strabo. l. 16. & Steph. in onomastico vocum propriarum.

Χερρονήσιος siue χερρόνησιος, ad cherthonesum pertinens: vel ex cherthoneso oriundus. Ælian. Eurip.

Χερρονησίζω, siue χερσονησίζω, figuram gero cherthonesi & peninsulæ. Strabo l. 16.

Χερρόνησοειδὴς, ἐς, tum χερρόνησος, & peninsula. Polyb. l. 1.

Decomp. Ἐπιχερρονησίζω, accedo ad figuram cherthonesi. Strabo l. 6.

ΝΗΣΣΑ, siue νῆττα, ης ἡ, anas. (* Νῆττα ἀπὸ τοῦ νέειν, sicut Varro Latinum anas à natando dictum scribit.) Athen. l. 4. ἔνεστι τε καὶ νήσσαι, φρύσσειν καὶ φάσσειν καὶ χλιδᾶν. Vide Aristot. & Ælian.

Νησσάριον, & νήττιον, ου, τὸ, anaticula, apud Athen. l. 1.

Νησσῶν, ῶν, ὁ, qui anatis est. Arat.

Νηστικὸς. vide in Νέω, nato vel in νήστις.

ΝΗΣΤΙΣ, ιδος ὁ καὶ ἡ, ieiunus, qui cibum non cepit. Il. ζ. Μηδ' ἤτιος ἀγαθὸς περ ἴοις θυμοῦ λ' Ἀχιλλεῦ Νήστεις ἔρχεσθαι φρεσὶ Τλιον. Od. σ. ἔνθα πεπρωμένα μᾶλλον ἴσθι Νήστις ἄχεα μᾶλλον ἀνιάσας. * Deriuari dicitur ex particula ν priuatiua, & verbo σιέομαι, seu nomine νεῖσα, vt νῆστις appelletur quasi νήστις: vel ex ν & ἔδεστις. ¶ Sic etiam dicitur ieiunum intestinum, ordine à ventriculo secundum: quòd semper inane sit & ne minimum quidem cibi in se contineat. ¶ Item pileus quidam ex eorum genere qui κεγχρὶς appellantur. Athen. (Synes.

Νηστιμαῖος, ου, ὁ, vt νήστιμος ἡμέρα, dies qua quis ieiunus manet,

---

Νηστεύω, ieiunus maneo, cibum non capio. Plut. symp. l. 1. νηστεύσαντας ἀρχύτιρον ἐδεῖν ἢ συμφαγεῖν. Metaphoricè apud eundem. Νηστεύειν κακοῖς.

Νηστεία, ἡ, ieiunium, ieiunitas. νηστείας ὄζειν, ieiunii graueolentiam olere, Aristot. in probl. sect. 12. qu. 17. Plut. νηστείαν φέρειν.

Composita.

Ἄνηστις, idem quod νῆστις, per pleonasmum τοῦ α. Athen. ex Cratino. Exponitur etiam, qui ieiunus non est, vetit α priuans.

Δεκανήστιμος, ὁ, decentaculum seu ieiunaculum seu prandium, Athen. l. 1. Προνηστεύω, ieiuno antè.

Νητρεύτης. vide in Νέω. Αὐτοτὲ, in Νέω.

Νηφεκάς, vide in Ἀφεκάς. Νοῦς, vide in Νόος.

ΝΗΦΩΝ, sobrius, cui opponitur μεθύων. Aristot. l. 1. Et νήφειν μεθύοντα. Ἀκίνδυνος ἔθελε νήφειν. Plut. de loquac. τὸ δὲ τῇ καρδίᾳ νήφειν τῶν γλώττης δεῖ μὴ μεθύοντα. Dicitur & de eo qui est vigilans & prouidus ac se cautè gerit. Luc. ex Epicharm. Νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν. Herodian. l. 2. ἀνὴρ φρόνιμος τὰ καὶ νήφων, prouidus ac sobrius.

Νῆψις, ιος ἡ, sobrietas.

Νηπτικὸς, ὁ, qui sobrius esse solet. Plut. symp. 7.

Νηφάλιος, ία, ὁν, sobrius: interdũ vigilans, prudens, attentus. Chrysost. de sacerdot. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διεγρηγορότα.

Νηφάλιος θυσία, sacrificium cui vinum non adhibebatur.

Νηφάλια ξύλα, ligna quæ crema bantur in sacrificiis ἀκίνοις. (Suid.

Νηφαλίως, sobriè. Poll. l. 6.

Νηφαλότης, ητος ἡ, sobrietas.

Νηφαλίω, sobria sacra celebro. Poll. l. 6.

Νηφαλίζω, idem: vel sobrius sacris expio: vnde νενηφαλισμένον apud Hesych. οὐδ' ἔτι οὐκ εἰσὶν ἠγνισμένοι.

Νηφόω, idem cum νήφω: vel sobrium esse facio, quodtamen vitatum non esse tradit Eustath. sed ab eo deriuari νηφαντὸς, idem quod Νηφάλιος apud Athen.

Νηφαντικὸς, idem Poll. Item non inebrians, sobrium manere faciens. Athen. l. 10.

Composita.

Ἀνανήφω, ad sobrietatẽ redeo. l. ult. τοιοῦδ' ὅσπερ ἐν μέθῃ ἀνανήφω ὁσῶ. Item ad sanam mentem redeo, mentis sanitatem recipio, resipisco. 1. ad Tim. 2. Item resipiscere facio Luc.

Decomp. Ἐξαναίνηφω, pro eodem, resipisco, ad me redeo.

Ἐκνήφω, sobrius fio ex, edormiens crapulam resipisco. 1. Reg. κε. ἐξένηφεν δὲ ἐκ τοῦ οἴνου. Metaphoricè apud Pol. 1 ad Corint. c. 15. ἐκνήφατε δικαίως, euigilate iustè.

Ἐκνήφις, quum quis à somno ad sobrietatem redit, apud Ieremiam in thren. c. 3. τοῦ μὴ ἰσχῦσαι ἐκνήφεις, exp. quia non esset requies. Thren. 2. 18.

Ἐπινήφω, sobrius fuit.

Νηχω. Νεω, vide in Νέω.

ΝΙΓΛΑΡΟΣ, scholiastes Aristoph. in Acharn. vbi poëta dicit, Αὐλῶν, κελευστῶν, νιγλάρων, συνεγμάτων, dicit esse πρῆμα & μέλος μικτὸν αὐλοκελευστικόν.

Νίζω, vide in Νίπτω.

ΝΙΚΑΩ, ῶ. Fut. ήσω, P. ηκα, vinco, supero, victor sum. Il. γ. Τῷ δ' νικήσαντι γαμεῖν καὶ κτήσεσθ' ἄκοιτιν. Il. ψ. ὁ δὲ κάτω νίκας ποδὶ πάντας ἔοικα. Et cum accusat. rei. Xenoph. νικᾶν τὰς ἀγῶνας. Athen. ἐνίκησε τὴν ἐπιδόσιν ὁ κύκλος, quinque certamina Græciæ obiuit & victor fuit. Item cũ genitiuo accusat. altero pers. altero rei: Dinarch. aduersus Demosth. Τιμοθέου τοῦ δὲ Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντος τὸν Λακεδαιμονίων. Item νικᾶν, vincere iudicio Aesch. ἐνικᾶτε δ' ἀφίσιμα νικᾷ Δαναοῦς. Sic & γνώμας νικᾶν, sententias obtinere. Plato in Georg. Et Od. κακὸν ὄμμα νικᾷ πάντων ἑταίρων. vicit, superior fuit. Item νικᾶν πρεσβύτερος sum, antecello: vt νικᾷ κάλλει, & νικᾷ μύθοις. Homer. * Etymon vide in νέω.

Νικάομαι, ῶμαι, vincor, superor. Item succumbo, cedo. Il. ψ. Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δ' ἵππος εἴσω ἦλθ' ἀμφιπολεύων. Dicitur etiam Νικᾶσθαι, ῶμαι, cũ τινὸς, apud Sophoc. in Aiace. Et cum genit. rei, apud Thuc. l. 1. & Eurip.

Νίκημα, τὸ victoria. Plut. in Lyc. & alibi.

Νικητὴς, οῦ, ὁ, victor. Νικατὴς. Doricè idem.

Νικητήριον, ου, τὸ, victoriæ præmium, palma. Xenoph. præd. 8. & Hellen. 6. Item adiectiuè, Νικητήριος, vnde νικητήρια ἄθλα apud Plat. de leg.

Νικητικὸς, ὴ, ὸν, vincẽdi peritus: vel cui sæpe cõingit vincere.

Νίκη, ἡ victoria. Il. π. Κρείσσοντες νίκῃ. Sic & alibi apud eundẽ, &c. * Plutarchus vult dici ἀπὸ τοῦ μὴ εἴκειν. At Eust. ἀπὸ τοῦ νέειν. Reperiti & νίκος, εος, τὸ, pro victoria testatur idem Eust.

Composita.

Ἀνίκητος, ου, ὁ, ἡ, inuictus, insuperabilis. Plato de rep. ἄμαχον καὶ ἀνίκητον θυμόν. Plut. in Alexan. ἀνίκητος εἶναι φύσει. Τὸ ἀνίκητον, inuicta virtus.

Ἄξιος νίκης, dignus victoria: vel, idoneus ad victoriam adipiscendam, vel qui victoriam emeruit, & ea dignam fortitudinem præstitit. Xen. præd. 1. Herodot.

Ἀνικ-

Ἀνικάω, vinco, supero: idem quod simplex νικῶ.

Ἐνικάω, idem, Plut. de educ. lib. τὰ γὰρ ἐν τῷ ἐνθάδε ἐν παῖς μάχας ἀγαθὰ τοῖς ἐνικῶσιν ἄθλα φύεται. Item euinco: vocabulum iurisconsultorum. Dicitur & de re quæ in vsum & morem recepta est, seu quæ inualuit. Pausan. in Messen. Μεσσήνιον δὲ ἀπὸ τῆς συμφορᾶς κλεινότερον, καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν ἐνίκησε. Sic & apud Thuc. l. 1. [in Pand.

Ἐνίκημα, τὸ, quod quis vincēdo obtinuit. Ἐνίκησις, euictio:

Ἐνικός, ή, ὸν, ad victoriam pertinens, victorialis: vt ἐνικὸς ἀγών, ludi ob victoriā. Athen. Et ἐνικοὶ λόγοι. Naz. Interdū τὰ ἐνίκια, carmina de parta victoria. Apud Dem. τὰ ἐνίκια ἑστιᾶν, epulum dare ob victoriam partam. Sic & apud eundē τὰ ἐνίκια θύειν, sacra facere ob partam victoriam. Sic etiā dicūtur munera quę dantur militi qui se strenuè gessit. Pol.

Ἐπιτρόπιος, ου, medicorum victor: epitheton quod monumento suo Thessalus inscripsit, teste Plin. l. 29. c. 1.

Ἱερονίκης, in sacris certaminibus victor: vel in vno ex quatuor sacris certaminibus. Luc.

Καλλίνικος, qui egregiam victoriam seu egregias victorias adeptus est. Plut. in Coriol. Apud Eurip. καλλίνικος τῆς ἐχθρῶν, exp. simpliciter hostium victor. Et τὸ καλλίνικον φέρεσθαι, insignem reportare victoriam: apud eundem.

Καρνεονίκαι, qui vicerunt seu palmam reportārunt in ludis Carneorum. Athen. lib. 15.

Προνικάω, antè vinco: apud eundem.

Πρεσβῦται, cursores, celeres, agiles: *instar cursorum qui celeritate vincere amulos cupiunt.* Suid. vide & in comp. ex φέρω.

Πυθιονίκης, qui Pythiis ludis vicit. Plut. in Solon. Πυθιονίκης, idē.

Στρεψίνικος, qui vel quæ versando aut exagitando vincit. Hesyc.

Συνικάω, simul vinco. Eurip.

Ὑπερνικάω, longè supero: vnde pass. apud Greg. ψαλμῳδίαις θρόνοις ὑπερνικώμεθα.

Φερόνικος, victor. idem quod νικοφόρος.

Νίμμα, vide in Νίπτω.

NÍN, apud poëtas significat ipsum, ipsam, ipsum: *Mur.* Eurip. in Oreste, ἐγὼ νιν ἐξέσωσα, ego ipsam seruaui. Ibidem Ὀς νιν φονεύσας μητέρ' ἐξωλέστερα, qui ipsum occidere matrem coegit. Apud Theocr. idyll. 1. τὶν ponitur pro αὐτὸ vbi refertur ad ὀ ἴπνος. Soph. pro αὐτὰ vsurpasse dicitur.

NÍΠΤΩ. F. ψω, lauo. Odyss. τ. ἐπεὶ νίψαιτο καὶ ἀλφήσαιτο λίπ' ἔλαιῳ. Od. ψ. Τὼ δὲ ποδ' ἀμνίψω.

Νίπτομαι, lauor. Theocr. idyll. 15. -ἐκεῖνα θεοὶ ἐδίκαν, τοιαῦτα νίνιμμαι. Et actiuè pro Νίπτω. Odyss. β. Νιψάμενοι χοῦρας πολιὰς ἁλὸς ἔνεικε Ἀθήνη. Sic & Od. ο. & apud Athen. l. 4.

Νίμμα, τὸ, aqua qua manus ablutæ sunt. Hesych.

Νιπτῆρ, ῆρος, ὁ, malluuium: vas lauandis manibus: Ioan. 13.

Νίπτρον, ου, τὸ, aqua lauandis manibus aut pedibus. Athen. l. 9. Poll. lib. 10.

Νίζω pro νίπτω, Tarentinorum lingua dicitur, teste Eust. Il. λ. αὐτὰρ αὐτὰρ δ' αἷμα κελαινὸν Νίζ' ὕδατι λιπαρῷ. Od. τ. Νίζε δ' ἄρ' ἄφαρ ἐνὶ χερσὶ ἀναχθ' ἱερόν.

Νίζομαι, idem quod Νίζω. Odyss. ζ. Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χεῖρε νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Composita.

Ἄνιπτος, ου, ὁ, ἡ, illotus: vt χεῖρες ἄνιπτοι. Hesiod. in Erg.

Ἀπονίπτω, seu potius ἀπονίπτομαι, abluo. Plato in sympos. ἐλθόντες εἰς λύκειον, ἀπονιψάμενοι, &c. Athen. lib. 4. πρὸς τὸ δεῖπνον ἀπονιψάμενοι ἐπεστεφανοῦντο, καὶ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας.

Ἀπόνιμμα & ἀπονιπτῆρ, aqua qua manus lotæ sunt, seu quæ decidit post ablutionem manuum. Athen. l. 9.

Ἀπονίζω, idem quod ἀπονίπτω. Plato in symp. κἀμὲ ἵνα ἀπονίζειν τὸ πόδα, iussit ministrum dare mihi aquam.

Ἀπονίζομαι, idem. Il. α. ἐν δὲ ῥοῇ πολλὸν ἀπονίζοντο θαλάσσῃ.

Decomp. Ἀναπόνιπτος, qui se nō lauit: vel qui ablui nequit.

Ἐκπονίζω, abluo in Herodot.

Ἐξαπονίζω, abluo ex Od. π. τοῦ πόδας ἐξαπονίζειν.

Διανίπτω & διανίζω, perluo, seu eluo, aut abluo: prius apud Athen. lib. 11. posterius apud eundem, lib. 3.

Δύσνιπτος, qui ægrè lauari seu elui potest, penè illuibilis seu ineluibilis. Apud Soph. in Thrach. δύσνιπτος γραφή, quæ ægrè deleri potest.

Ἐκνίπτω, eluo: propriè, sordes manuum aut pedum. Item expio & abstergo. Plato epist. 8. ταῦτα γὰρ ἀνίκα, ἢν μὴ πολὺ ἐκνίψῃς αὐτὰ ἐκνίψεις.

Ἔκνιψις, elutio. Hesych.

Dec. Δυσεκνίπτος, qui difficulter elui potest. Plato de rep. l. 2.

Ἐπινιπτρίς, κολίξ & Μεταλνιπτρίς, item Μεταλνίπτρον, poculum quod lotis à cibo manibus affertur. Poll. l. 6. Athen. l. 11. [τας.

Καθνίπτω, abluo. Luc. in Lexiph. καθνίψων ἀπὸ γλωττης ἀκαθαρ-

Καθνίπτης, Athenis dicebatur qui peplum Palladis infra sordidatum abluebat. Etymol.

Καταχνίζω, diffundo, transfundo.

Κυθνίπτης, natium seu pudendorum lauator, Hesychio scortator. ἀπὸ τῆς κυθνιλυμαίνω.

Μεταχνίζω, refundo in aliud vas.

Ποδανιπτήρ, pelvis in qua pedes abluuntur. Athen. l. 11. Ποδανίπτερον, ipsa aqua qua pedes abluuntur. Dicitur & Ποδανιπτήρ, & ποδανίπτρα. Od. τ.

Ὑπονίπτω, subtus lauo vel aliquantum lauo. Athen. l. 13. ὑπονίψας τὰς πόδας αὐτοῦ.

Χερνίπτω, manus lauo. Lycophr.

Χερνίπτομαι, idem. Il. α. & apud Lysiam.

Χέρνιμμα, manuum lotio. Poll.

Χέρνιψ, aqua qua abluuntur manus ante cibum. Od. α. Sumitur & pro lauacro & ipsa manuum ablutione: apud Thuc. l. 4. Et pro ipso vase apud Athen.

Χερνιβεῖον, τὸ idem quod χέρνιψ, quum pro vase sumitur. Il. ω. Pro eodem dicitur Attice χερνιβοῦν, teste Athen. l. 9.

Χερανιπτήρ, & χερανιπτήρ pelvis in qua manus abluuntur, malluuium. Est etiam aqua qua manus abluuntur. Etymol. Item manuum ablutio seu lotio Dioscor. l. 1. c. 6.

Νίστομαι, vide in Νεύστομαι.

NITRON ου, τὸ, nitrum: succus concretus tali lapidum, de quo Dioscor. l. 5. c. 130. & Plin. l. 31. c. 10. * Etymol. deducit ἀφ' οὗ τὸ νίζειν τὸ νιτρεῖον, quòd abluendi purgandique habeat facultatem.

Νιτρώδης, ες, ὁ, ἡ, nitrosus, nitri naturam imitans, item nitri saporem referens.

Composita.

Ἀμμόνιτρον, arena nitro mista. Plin. l. 36. c. 27.

Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ, aphronitrum, spuma nitri. Gal. l. 4. simpl. pharm. Act. l. 2. c. 6.

Ἐκνιτρόω ῶ, nitro eluo, seu nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athē. l. 6. Τάκεψιμητ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα θοῦναι.

Προεκνιτρόω, (*decomp.*) nitro prius perfrico. Dioscor. l. 5. c. 1. ὁ δὲ ὑφεκνιτρούμενος τὸν τόπον.

NÍΦΩ. F. ψω. P. φα, ningo. Il. μ. Ἤματι χειμερίῳ ὅτε τ' ἄφετος μετίησιν Ζεὺς Νιφάδας. Athen. l. 6. νιφέτω μὴν ἀλεύοισι, φλαβείτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνεσι. Ité madefacio, irrigo. Pro eodem scribitur & νείφω. vnde aor. 1. ἔνιψεν & præt. med. νένιφα, quo Aristophanē vsum esse testatur Herodian. gram apud Eust.

Νίσσομαι, niue conspergor, niue obtegor. Plut. sympos. 63. εἰ ὑφανοῦ ἢ πιλήματος εἰς, ἢ νιφόμενος πίοιμι. Item irrigor, madefio. Philo de vita M. l. 3. τῆς χώρας οὐχ ὑετῷ νιφομένης.

Νιφάς, ἀδος, ἡ, nix aceruatim seu confertim & cum vehementi impetu decidens. Il. μ. νιφὰς δ' ἐξ οὐρανοῦ πίπτουσ' ἐρέβεννα. Ibid. ἔστη νιφὰς χιόνος πίπτουσ' θαμειά. Metaphoricè apud Chrysost. de sacerd. ἢ βαλοῦσ' τὰς νιφάδας, sagittas instar niuis confertim decidentes. Pro νιφάδα per apocopen dicitur νίφα, apud Hesiod. in Erg. Sic dicitur etiam τὸ μικρὸν ἔφον, quod & ψεκάς, Aristoph. in pace. Item gutta. Hesych.

Νιφετός, idem cum νιφάς. Od. δ. Aristot. de mundo.

Νιφετώδης, ες, ὁ, ἡ, niuosus, nivalis. Aristoph.

Νιφόεις, niuosus, nivalis, ningnidus. Il. ν. ἔρι νιφόεντι ἐοικώς. Sic & Odyss. τ. & alibi apud Hom. Item niueus: vt νιφόεν κάρα, apud Nic. in Ther.

Νιφός, Γνιφός Νιφός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita à νίφω.

Ἀγάνιφος, ου, ὁ, ἡ, valde niuosus seu nivalis, seu niuibus obrutus. Iliad. α.

Ἐπινίφω, ningo super, niue obruo. Xen. ὅταν ὁ ἐπινίφῃ, ἢ ἀφρόνιτρον, τὰ ἴχνη οὐκ ἔχω πολλὰ χρόνον δῆλα. Item in superficie irrigo. Philo de vita M. l. 1.

Καταχνίφω, ningo deorsū. Aristop. innub. καὶ χρυσοῦν ἀκαθαίρετον καταχνίφει.

Πολυνιφής, ες, ὁ, ἡ, multa niue tectus. Eurip. in Helen.

Ὑπονίφω, aliquantum seu leuiter ningo: Thuc. l. 3.

Νεφρός, νείου, &c. vide in Νέφος.

NÓΘΟΣ. (& aliquando ῆ) nothus, spurius, non legitimus. Il. ν. νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θοίος. Sic & Il. π. & β. & alibi apud Hom. Metaphoricè etiam vsurpatur: vt, νόθος λεξικός, apud Philop. in 1. post anal. & Themist. A Suida exp. etiam ξένος.

* Suidas & Eust. factum esse dicunt ex particula νο habente vim priuandi, & nomine θεός: vt ita dicatur quasi ἐστερημένος θεοῦ, i. τῆς ἐξ ἐνόμου γάμου γενέσεως. Etymologus verò ab ἐνώ quod est μίμφομαι & βλάπτω, fieri ait ὀνοθός, & abiiciendo ο, vertendoque υ in θ, dici νόθος.

Νόθως, illegitimè, spuriè, adulterinè, aut etiam fictè. Hesych.

Νοθεία, ἡ, q. d. spuritas: vt ὀνίγνθαι νοθείᾳ, idem quod νοθεύειν, spurium esse. Plut. in vita Themist. Νόθια, sunt νοθεῖα, ad nothos pertinentia bona. Harpocr.

Νοθεύω, q. d. nothum reddo: adultero, corrumpo, vitio. Synes. epist. 143. νοθεύοντας τῇ μεταφορᾷ τὸ ὑπόστασιν αὐτῶν. Exponitur etiam alieno seu abuteno, decipio, adulor. Hesych.

Νοθεύομαι, adulteror, corrumpor. Item pro adulterino habeor, seu notho aut spurio. in vita Thucyd. λέγουσι δέ τινες τὸν ἐγγόνον ἰσοφανῆ νομίζεσθαι.

Νόθευσις, adulteratio &c. Suid.

Οἰκεῖος, alienigena, externus, peregrinus: quasi οἰκεῖος καθ' ὑπόθεσιν. Plat. in epist. & Apol. Arg. ἀλλοφυὴς γυναῖξι. Sic & μὴ ἐγγενὴς, apud Theocr. in epigr.

Composita.

Ἀνόθευτος, ὁ ἄγαν, non adulteratus, non spurius. Interdum & purus, syncerus. Suid. & Hesych.

Ἀνύβρις, syncerè, verè, purè: more eorum quæ non sunt spuria & adulterina. Hesych.

Μετανόθευτος qui nothos odit. Epigr.

Νομαδικὸς, &c. Νομεύς, &c. Νομή, vide in Νέμω.

ΝΟΜΟΣ, ὁ, lex (Νέμω τὸ νεῖμον, à tribuendo: quod unicique suum tribuat; vel à νέμω significante administro, quòd omnia administret, aut iubendo aut vetando: idéòque etiam à Chrysippo definitur regina divinarum & humanarum rerum. Plato tamen lib. 12. de legibus ludens ait νόμον quasi νοῦ νομὴν esse appellatum. Ab Aristot. sic definitur, νόμος ἐστὶ λόγος ἄνευ ἐμψυχίας καθ' ἡμετέραν κατάληψιν πόλεως. μάλιστα δὲ δεῖ αὐτὸν ἐν τῇ πόλει κυρίαν εἶναι. Dicitur autem ἐκ τοῦ νέμειν seu κατὰ νόμον ex legis præscripto, vt lex iubet: & παρὰ τὸν νόμον contra legem, contra legis præscriptum, aut non legitimè apud Xen. Plu. &c. In locis literis ponitur νόμος peculiariter pro lege Dei tradita per Mosen, aut etiam pro Mosis & aliorum prophetarum scriptis. Item consuetudo, mos veterus. Oppian de venat. l. 3. κὰ γὰρ ἐν θηρῶν νόμος ἐστὶ φυλάσσειν. Sic & apud Herodian. l. 4. & 5. Οἱ νόμοι mores. Sophocl. in Ajace αὐτὸς δὲ νόμους πατρῴους πόλιν ἀμείβει. ¶ Item cantilena, carmen, aut cantus certa quædam modulatio, modo musicis ἀδή τις νόμος, apud Aristoph. Plut. in opusculo de musica putat hunc nomen datum fuisse hanc figuræ, ob certam modulationis legem cui carmina adstricta esse solebant. Aristot. les verò quærens cur νόμοι vocentur τὰς ᾠδὰς ἄνευ, ait inde esse dictum, quòd antequam literas scirent, cantarent leges, ne eas oblivioni traderent: eumque morem apud Agatharchidas manisse, quod confirmat Athen. l. 14. ἐν ᾧ τῷ Ὑπόνοι ἡ Χαρίδου νόμοι πᾶν εἶνον. ¶ Νόμος autem vide in Νέμω.

Νομικὸς, ἡ, ὸν, legalis, ad legem pertinens seu ad leges: vt νομικὴ φάσις apud Hermog. & νομικὰ ζητήματα in ep. ad Titum c. 3. Item legis peritus seu legum jurisconsultus. Plut. in quæst. Rom. Matth. 22. Luc. 7. &c. Ἐκ νομικῆς τέχνης, secundùm legum jurisprudentiam.

Νομικῶς, ex legum præscripto vel vt consentaneum est jurisprudentiæ. Plut. ἀδικ. δ' ἐστὶ νομικῶς.

Νόμιμος, ὁ, ἡ, ὸν, legitimus. Item æquus, justus. Xen. Plut. Arist.

Τὸ νόμιμον, lex, institutum apud Thuc. Plat. & Xen. passim.

Νομίμως, legitimè, vt legibus seu æquitati legum consentaneum est, vep. ad Tim. 1. & 2. c. 2.

Νομίζω, lege sancio, vel moribus instituo: Thuc. l. 1. ἃς ἂν ἄλλοις νομίζωσι. Plato in Minoë, πολλὰ δὲ δυσχεραίνεται τῶν ἐξωθεν, ἃ κατὰ τὰ ἡμέτερα ἡμῖν αὐτοῖς αἰσχρὰ νομίζομεν. Exponitur etiam vsurpo, vt apud Aristoph. in Nub. νομίσας δ' ἐν τῷ χρόνῳ μόνος ὁρᾶν. ¶ Item existimo, puto, censeo. Dem. νομίζω πάντας εἰδέναι. Xen. οὐδὲν ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι.

Νομίζεται, in more positum est, solenne est. Synes. ἐπὶ δὲ εἰμὶ νομίζεται πολλὰ τοιαῦτα ἐν ἑκάστῃ. Τὸ νομιζόμενον, quòd vtu receptum est. Item quod lege est sancitum. Plato in Minoë. Aristoph. in Pluto νομίζεσθαι existimari, putari, Plat. in Gorg.

Νόμισμα τὸ, mos receptus, schol. Aristoph. Item quod lege sancitum est. Esdræ l. 2. Plerunque idem quod Latinis nummi. Arist. pol. lib. 1. cap. 4. c. 1. & l. 3. c. 5. ¶ Metaphoricè apud Luc. in Lexiph. τῷ καθ' ἡμᾶς νομίσματι τῆς φωνῆς χρῆσθαι.

Νόμισις, ἡ, actio τοῦ νομίσαι. Thuc. l. 5.

Νομίζεσθαι, Suid. exp. νομίμως διοικεῖσθαι, legitimè administrari.

Νόμαιον, τὸ, lex aut mos. Τὸ νόμαιον τῶν ἐπιχωρίων, institutum, sæpè apud Herodot. vt in Thal. νόμαιον τοῦτο ἐποίεον.

Composita.

Ἀθεσμόνομος, ὁ, ἡ, ὸν, temerè & sine delectu vtens legibus. Hesych. proprié qui leges suas ludos facit. Compositum enim est ex ἄθεσμος, ludo.

Ἀλλονομοῦμαι, ὦ, alieno more vivo seu alienas leges imitor. Theodor. in lib. de mensibus.

Ἄνομος, q. d. exlex, lege carens, iniquus, flagitiosus.

Ἄνομος, iniquè, inmoderatè. Hocr. in Panegy.

Ἄνομος, vita exlex. Item iniquus, injustus. Plut. in Eroto. Hocr. in Archid. Ἄνομοι, peccata, delicta, in sacr. lit.

Ἀνομέω, ὦ, ἔσω, iniquè ago, pecco, contra legem. Herodot.

Ἀνομία, ἡ, iniquum factum, flagitium. (ἀνομία εἰς ἔρον.

Ἄνομος, ὁ, alegrinus. Plato.

Ἀντινομία, ἡ, legum inter se repugnantia, leges contrariæ. Herm.

Ἀντινομικὸς, pertinens ad ἀντινομίαν, seu ἀντινομίαν habens, vt ἀντινομικὰ ῥήματα apud Plut. sympos.

Αὐτόνομος, ὁ, qui suis legibus vtitur, qui nullius imperio subest. Thuc. l. 2. Xen. passim. Liv. 1. & alij.

Αὐτονομεῖν, suis vivendo legibus, suo vivendo jure.

Αὐτονομία, ἡ, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure vtendi. Hocr. in Eurip. Greg.

Αὐτονομοῦμαι, ὦμαι, meis legib. vivo. Thuc. l. 1. Dem. Phil. 1.

Γαστρονομία, leges de ventre alendo.

Δευτερονόμιον τὸ, secunda seu secundaria lex: ita inscribitur quintus liber Mosis, quoniam in eo reperitur lex in monte Sina accepta coram iis, qui in ipso monte Sina priorem non acceperant.

Δυνομία, malarum legum institutio, leges malæ, in Solonis elegiis.

Ἔκνομος, exlex. Item scelestus, nefandus. Orph. in Argon. & Philo de vita M. l. 3.

Ἐκνομίως, præter modum, enormiter. Aristoph. in plur. Exponitur etiam vehementer, magnopetè. Hinc superlat. ἐκνομώτατος, apud eundem ibid.

Ἔννομος, (q. d. ἐν νόμῳ) legitimus, legibus & æquitati consentaneus, Unde hab. scrib. Act. Apost. cap. 19. Item qui est subiectus legibus, vt exp. Ambros. in 1. epist. ad Cor. c. 9. v. 21.

Ἐννόμως, legitimè. Arist. rhet. l. 1.

Ἐπινομὶς, ἰδος, ἡ, dialogus quidam Platonis dictus existimatur quasi appendix legum. Apud Athen. l. 3. est strena.

Εὔνομος, qui bonis legibus vtitur: vt εὔνομος πόλις, legibus bene instituta, apud Pind.

Εὐνομία, bonarum legum constitutio, bonæ leges, bona legum constitutio, aut status sub bonis legibus. Arist. pol. 5. Item æquitas: Plut. Item pro δικαιοσύνη, apud Soph.

Εὐνομέομαι, bonis legibus vtor, seu bonis legibus regor. Aristot. polit. 4.

Ἰσόνομος, æquabilitate legum seu iuris vtens. Plut. in symp. sept. (sap.

Ἰσονομία, æquabilitas legum seu iuris: ius omnib. par quod tribuit leges. Herodot. in Thal. Exponitur etiam æquabilis tributio, apud Plut. de defect. orac. vt sit comp. ex νομὴ vel νέμω tribuo.

Ἰσονομικὸς, æquabilitate iuris vtens seu gaudens. Plato.

Ἰσονομικῶς, æquabiliter.

Ἰσονόμημα, in legum seu iuris æquabilitate vivo. Thuc.

Κακόνομος, qui malis legibus vtitur, seu qui pravæ est moribus.

Καταγνωμονεύω, in nomin. or conflo: vel confio in nummos cudendos. apud Suid.

Λυσίνομος, legum ruptor. Nonn.

Παράνομος, contra leges faciens, legum violator, improbus. Xenophon. l. 1. Item contra leges factus. Plerunque de re dicitur vt apud Plut. in Alcib. & ad Color. Dem. pro cor. & Τὸ παράνομον, interdum dicitur ipsum crimen τοῦ παρανόμου: vt apud Æschin. contra Ctesiph.

Παρανομία, contra leges, præter ius & æquum. Exponitur etiam præter receptam consuetudinem apud Thuc.

Παρανομία, ἡ, insolentia legibus repugnans, nequitia, improbitas, iniquitas contra leges, ius & æquum commissa. Exponitur etiam scelus, flagitium, apud Hocr. in Busir. cnc. propriè verò est habitus committendi scelera & contra leges agendi: vt apud eundem in Areop. Exponitur etiam, lex male lata, apud schol. Demosth.

Παρανομέω, contra leges facio, seu contra ius & æquum. Arist. δεῖ τοίνυν ἐκ τῶν νόμων παρανομεῖν. Antiph. πολὺ τοίνυν δεῖν δικαιότερον τοὺς εἰς τὸν πατέρα τὰ παρανομοῦντας ἀδικεῖν ἢ εἰς τὰς νομίζεσθαι. Item legem legibus contrariam fero. Dem. contra Leptin.

Παρανομεῖσθαι, contra leges malis affici, contra ius violari & iniuriis priuari. Dem. in Mid. δεινὰ φάσκων πάσχειν καὶ παρανομεῖσθαι.

Παρανόμημα, τὸ, quod contra leges & ius factum est, peccatum, delictum. Thuc. l. 7.

Χειρονόμος, qui certa quadam lege & arte manus motitat, ita vt concinnè gesticuletur.

Χειρονομία, lex gestus, vt Fab. exp. lib. 1. c. 29. Exponitur à quibusdam manuum certa cum lege motus, item saltatio geticularis. Athenæus saltationem illam quæ σικίννις dicebatur, sic etiam nominatam fuisse scribit l. 14.

Χειρονομικὸς, ad chironomiam pertinens: seu in quo vtimur chironomia.

Χειρονομέω, manus certa lege motito, concinnos gestus edo. Herodot. in Erat. τοῖς ποσὶ ὀρχεόμενος, pedibus saltatis edidit gestus quales manibus edi solent. Vtitur & Xen. in symp. & Pausan. l. 1. c. 2. (Pollux ex Cratino.

Χειρονομικεύω, chironomicam gesticulationē edere cupio.

ΝΟΟΣ (pro quo in soluta oratione per contractionem νοῦς) mens, animus. Od. ω. Εἴπ' μοι ἐπιστήμων πεπνυμένε, τίν νύ σε θυμὸς ἐνδόμεν ἐσθλός; Od. ε. νῷ δ' ἐν ἄλλα μέδοντο. Exponitur etiam (pro variis loquendi generibus) sententia, cogitatio, consilium, modo ἐν τῷ νοῦ ἔχειν, cogitare. Plato de rep. l. 1. Τὸν νοῦν ἐν ἀνθρώπῳ, mente ex animi sententia. Thuc. l. 4. Sic II. Οὐ γὰρ τις τόσσον ἀλλ' ἐμέοντα νόοιο, nemo melior sententiam cogitabit, seu nemo melius consulet. Item sensus. Aristoph. νοῦν δ' ἔχει τοιοῦτον: ita horum verborum est sensus? Sic Synes. ep. 3. εὖ κακῶς ἔχοντα νοῦν τῶν ἐπιστολῶν, malè affectus es sensum epistolæ. Exponitur etiam, ratio, seu causa, apud eundem.

Genit. est νοὸς & νοῦ. Dat. νοῖ & aliquando νοί. Accusat. νοῦν. Pluralis quoque nominat. νοῖς & accus. νοῦς inuenitur apud theologos. Dion. Areop. & reg. Synes. in hymnis, & Damasc. * Factum esse ex νέομαι, i. πορεύομαι scribit Eustat. quòd mente nihil celerius moueatur.

Νοερός, ά, ό, (q. d. mentalis) intellectualis: vt νοεραὶ φύσεις & νοεραὶ δυνάμεις. Apud Dion. Areop. & Nazianz.

Νοερῶς. q. d. intellectualiter: Gennad. ὁ θεὸς ζῇ νοερῶς, καὶ ἔστι νοῦς ἀτελεύτητος.

Νοέω, ῶ. mente agito, in animo verso, cogito. Il. α. οὐδ' ὅ τι τοῦ μοι Πρίαμος ἔτλη καὶ οἴκοδε ἵκοιτο. τῶν νοέοις. Exponitur etiam in animum induco. Il. β. Αἰεὶ γὰρ μοι ἔοικεν ἐνικλᾶν ὅστις νοήσῃ. Et in animo habeo, volo. Il. α. νοέω δ' καὶ αὐτὸς Ἕκτορά τοι λῦσαι. Item animaduerto, intelligo. Od. ν. ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν Ἐρχόμενον, Hesiod. in Erg. ὅτι δ' οὐ κακὸν οὐδ' ἀγαθόν. Item prudens fum, sapio. Il. α. Μοῖρα δ' ἐγὼ παραφήσομαι, καὶ αὐτῇ περ νοέοντι. Item video, cerno. Il. γ. Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλεξάνδρου θεοειδέος.

Νόημα, τος. cogitatum, cogitatio. Item consilium. Od. ζ. η. & alibi apud Hom. Item mens: Hesiod. in Erg. In soluta oratione exp. sensus, vel sensus animi: vt apud Ammon. Item notio: vt τὰ κοινὰ νοήματα. primæ notiones. Themist. Et de omni intellectu, teste Fab. lib. 8. cap. 5. Τὰ νοήματα. apud Rhetores pro sententiis, & iis etiam quæ alio nomine dicuntur ἐνθυμήματα. Dion. Halic. de Isocr. & Lysia.

Νόημων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mentis compos, prudens, poeticum vocabulum. Il. ψ. Od. μ.

Νόησις, εως, ἡ. cogitatio, seu actio ipsa cogitandi, aut agitandi mente quidpiam. Exponitur etiam, intelligentia: apud Plat. in Timæo. & Plut. de prud. animal.

Νοητός, ή, ό, (q. d. intelligibilis, vel mente perceptibilis) qui intelligentia comprehenditur, sub intelligentiam cadens. Plato in Timæo. Plut. de primo frig.

Νοητῶς (q. d. intelligibiliter) ita vt intelligentia comprehendatur. ita vt mente percipiatur seu percipi possit.

Νοητικός, ή, ό. intelligendi facultate seu vi præditus. Arist. de gen. an. l. 2.

Νοήτιον, ου. cogitatiuncula, & sententiola: apud Aristop. in Equit.

Κοεῖν, ῶ, Ion. pro νοεῖν dicitur Aristoph. schol. & Suid. & Eust. Vtitur eo verbo inter alios Callimachus.

Κοέω, ῶ. sapio, intelligo. Plut. in Cimone.

Γινώσκω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ex νοῦς & νέω: quorum quæ in ος desinunt, apud poetas Ionicè inuenimus: quæ vero in ος, in soluta oratione vsurpantur.

Ἀγνοέω, ῶ. q. d. non intelligo. i. οὐ cognosco. ignoro. Dem. pro cor. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ἀγνοεῖν. Item apud Dem. πολλοὶ τοῦ ἀληθοῦς ἀγνοοῦσι. Cũ accus. pro eo ignosco. Od. ω. Αἰαῖ ἐμὸ δόμον ἐνθάδε ἐλθεῖν, &c. Ἔστι ἀγνοῆσαι πολὺ χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. Xen. præd. 7. αἰνοῦν ἡμᾶς. Exponitur etiam, ignosco, vt ἀγνοεῖν τοῦ ἁμαρτίαν.

Ἀγνοήμαι, οῦμαι. ignoro. Æsch. contra Ctesiph. ἀγνοεῖται ὅστις καὶ πῶς ποτε ἐβίωσε.

Ἀγνόημα, τό. ignoratio. Greg. Significat etiam peccatũ per ignorantiam & imprudentiam commissum, apud Areop.

Ἄγνοια, ἡ. ignoratio. Dem. pro cor. Athen. l. 6. Plut. &c. Item ignorantia, siue imprudentia. Dem. contra Mid. & Phil. 3. Xen.

Decomp. Ἀμφάγνοια. ex parte ignoro. Ammon. (præd. 3.

Ἀγχίνοος. & per contractionem ἀγχίνους. q. d. qui in propinquo mente habet, ingeniosus, perspicax, solers. Od. ν. ἐπεὶ τ' ἐστὶ καὶ ἀγχίνοος. Xen. præd. 1. δεῖ δὲ τὸ ἀγχίνους εἶναι ταχὺ ἐπιβουλεύειν. Comparat. ἀγχινοότερος, solertior, superlat. ἀγχινοότατος, solertissimus.

Ἀγχινόως. solerter, sagaciter, ingeniosè. Aristot.

Ἀγχινοία, ἡ. solertia, ingenij acumen sine acrimonia, qua cuiusque rei causa non longo tempore considerata reddi potest. Aristot. post. an. l. 1. c. 22.

Ἀείρονος, ή, ό. attollẽs mentem, i. superbus. Epith. cacodæmonis, apud Nõn. *Cõpositũ ex Æolico futuro ἀείρω, verbi ἀείρω & νόος.*

Ἀμαρτίνοος, mente errans, cuius mẽs est praua. Hesiod. in Theog.

Ἀμεροίνοος, mente priuans.

Ἀμφιγνοέω, aliqua ex parte cognosco. Plut. in Pelopida. τὸν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοοῦντων τὸν τόπον. Exponitur etiam, dubito seu ambigo. Isocr. ad Nicoci. ἴσα δεῖ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς. ἔχεις τινὰς συνδιαμαρτάνοντας. Plato in Gorg. ἀμφιγνοῶ τῷ πάσχω ὑπ' λόγου. Cum accus. apud eundem in polit. ταυτὰ δὲ ἔγωγε τοῦ τε ἀλλήλοις ἀμφιγνοοῦσι φάναι δεῖν τι ἐφ' ἑνὸς καὶ λόγῳ. Scribitur & ἀμφινοέω.

Ἄνους. & ἄνους amens, demens, stultus. Il. φ. ἄνοον κραδίην ἔχεις. Plato ep. 8. λόγῳ ἄνους. (nath.

Ἄνοια, ἡ. amentia, dementia, stultitia. Plato polit. 2. Isoc. in Pa-

Ἀνόμων. non compos mentis, insipiens, stultus. Od. β. & ρ.

Ἀνοησία, ἡ. q. d. intelligentia, seu intelligentiæ carentia: insipientia, stultitia.

Ἀνόητος. (q. d. intelligibilis) qui intelligi non potest. Item act. qui non intelligit. Plato in Timæo. Item, insipiens, stultus. Plato, Plut. Xen. Τὰ ἀνόητα exp. res vertex, apud Aristop. in Nub.

Ἀνοήτως. q. d. intelligibiliter, ita vt intelligi non possit, plerunque *pro*, stultè, insipienter. Luc. de hist. scrib.

Ἀνοητία, Atticè, pro ἀνοησία, insipientia, stultitia.

Ἀνοηταίνω, insipiens fum seu stultus. Plato in Philebo. Dicitur & ὅταν τις ἀφροδισιάζειν teste schol. Aristoph. & Suid.

Ἀνοητόω. pro eodem.

Ἄπνοια, ἡ. amentia vecordia, cæcitas mentis. Dem. pro cor. & Plut. in Alcib. Item vesana quædam confidentia, desperatio quædam vesana. Thuc. l. 1. Item vesana quædam insolentia & animi elatio. Luc. Chrysost.

Ἀπονοέομαι, οῦμαι. q. d. mentem & intellectum abiicio. nullã mei rationem habeo, perinde ac si mentem amiserim. Plut. in Sol. πιθανολογούμενόν τινι πιστεύων ὥστε ἀπονοεῖσθαι τῇ γνώμῃ εἶναι. quærentib. qua re fretus vecordi quadam fiducia concepta omne periculũ aditer, &c. Luc. θαυμαστὸν τὸ μνημα γενόμενον καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίου, dignum adolescente qui ex desperatione vecors & amens factus est. ἀπονοεῖσθαι, exp. etiam insolescere, seu vesana quadã insolentia efferri, apud Chrys.

Ἀπονενοημένως. (aduerb.) amenter, vesanè nulla sui ratione habita: vnde ἀπονενοημένως διακεῖσθαι, apud Isocr. in Ar-

Ἀρίστονος. optima mente præditus. (chid.

Βραδυνόος. seu βραδύνους, qui tarda est mente & ingenio.

Βραδύνοια, ἡ, tarditas mentis seu ingenij. Laert.

Βεβύνοος. gravem mentẽ habens. i. prudentem. In Epigr. Βεβύνοος dicitur Apollo quòd graue mentem faciat & prudentem.

Διάνοια, ἡ. mentis agitatio, cogitatio, vnde διανοίᾳ θεωρεῖν, Isoc. & κατὰ τὴν διάνοιαν, Thuc. l. 1. Interdum pro ipsa mente & animo, vt apud Aristoph. eth. 6. & 10. c. 3. Est etiam vna ex facultatib. animæ media inter νοῦν & αἴσθησιν, & propriè circa mathematica versatur, vt docet Plato, lib. 6. de rep. & in sophist. & Plut. in quæst. Platon. Item sententia, sensus. Plut. in sympos. sept. sap. διάνοιαν βούλεται εἶναι τὰ γεγραμμένα. Sic & apud Rhetores status ῥητῆς καὶ διανοίας inter se opponuntur.

Διανοέομαι, οῦμαι. mente agito, cogito, in animo habeo. Plut. in Camillo, διενοοῦτο μάχην συνάπτειν, cogitabant de conferendo prælio. Exponitur etiam sentio statuo: Aristot. de mundo. ταῦτα γὰρ καὶ βεβαίως διανοεῖσθαι. Apud Lucian. διανοούμενος κακῶς ὑπὲρ τοῦ ἰδίου. exp. rebus suis male consulens. Item affectus sum, eo sum animo. Plato polit. lib. 1. διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους.

Διανόημα, τό. cogitatum, cogitatio. Item commentatio, sententia. Hermog.

Διανόησις, ἡ. ipsa actio cogitandi: Plut. in lib. vtra animalia sint prudentiora.

Διανοητικός, ή, ό. ad cogitationem pertinens: seu in cogitatione & commentatione positus. Aristot. eth. l. 1. Item cogitatione & commentatione valens, ingeniosus. Τὸ διανοητικόν, vis animi commentatrix. Damascen.

Decomp. Ἀδιανόητος. cogitatione non comprehensibilis. Τὰ ἀδιανόητα, dicuntur etiam quæ verbis apertis occulti sensus habent. Fab. l. 8. c. 2.

Προδιανοοῦμαι. antè cogito.

Προδιανοέομαι. insuper cogito.

Διχόνοια. duplex seu bifaria sententia mentis. Hesych.

Διχονοῶ. dissentio, diffideo. Idem.

Δύσνους & δυσνοῦς. qui mala est mente aduersus aliquem, maleuolus. Thuc. l. 2. δυσνοῦς τῇ πόλει.

Δύσνοια. maleuolentia. Hesych.

Δυσνοέω. maleuolentia prosequor. infensus sum.

Δυσνόητος. qui vix intelligi potest. in ep. Pet. 2. c. 3.

Δυσνόητος. ita vt difficulter intelligi queat.

Ἐγκρατόνους. mentem excitans. Nonn.

Εἰσνοέω. vnde εἰσνοούμενος. animaduerti aut vidi. apud poëtas.

Ἔκνους & ἔκνους. amens, demens. Hesych. & Suid.

Ἔννους & ἔννους. mentis compos mente præditus. Plut. Exponitur etiam intelligens, apud Plat. in Timæo. Item prudens, apud Synes.

Ἔννοια, ἡ. mentis adiectio ad rem aliquam, cogitatio, aut actio ipsa concipiendi aliquid mente. Xen. præd. 1. Dem. in orat. ad epist. Philip. Exponitur etiam, notio, intelligentia à Cic. in Top. Sic & apud Plut. περὶ δαιμονίου ἔμφυτον. Item, sententia: Hermog. Item, coniectura. Polyb. l. 1.

Ἐννοέω, ῶ. mente concipio, cogito. Plato in polit. τόδε γε οὐκ ἐννοοῦμεν. hoc non animaduertimus. Xen. præd. 1. ἐννοῶ ὅτι ἐξιόντες λαλοῦσιν μετ' ἀλλήλων ἡμῖν εἰ μὲν καὶ βελτίονες εἰσὶν καὶ μᾶλλον ἄξιοι, &c. Item recordor. Plato in Minoë. ἴσως οὐκ ἐννοεῖς ἀλλ' ἐγώ σε λέγω ὑπομιμνήσκω. Plu. de Pomph. οὐκ ἔστι λοιὸν Μέγας ἐννοῆσαι, non recordatus se esse Magnum.

Ἐννοοῦμαι. idem. Xen. præd. 5. ἅμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖ. Sic Herod. in Polymn. ὡς καὶ οἱ λοιποὶ τῶν συμμάχων ἐννοοῦσι, &c.

Ἔννοημα, τος. mentis conceptus, cogitatum. Aristot.

Decomp. Ἀνεννόητος. qui non intellexit, vel qui non recordatur. Polyb. hist. 2.

Διεννοέομαι. idem quod ἐννοοῦμαι. Herodot. in Polymn. ἐν τῷ μὲν ἐν τῷ διεννοέατο. *tonice pro* διεννοοῦντο.

Συνεννοέομαι. mecum cogito, apud me cogito. Eust.

Ἐπίνοια

Ἐπίνοια, ἡ. quod quis excogitauit, commentum: vel. solertia qua quis excogitat & comminiscitur. Aristoph. in Vesp. Greg. Itē cogitatio, Thuc. l. 3. Et ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, cogitare. Polyb. l. 1.

Ἐπινοέω, excogito, comminiscor. Thuc. l. 1. ἐπινοῆσαι ἐξαίφνης καὶ ἐπιτελέσαι ἐλπίσας ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Interdum mente agito, cogito Luc. in Nigrin. καὶ ὅλως μικρὸν ἰκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. Exponitur enim animaduerto, apud Plut. in Pericle. Item destino, in animum inducere ἐπινοῖν ποιεῖσθαι. Herodot.

Ἐπινοοῦμαι, excogito. Synes. Et actiuè, in animum induco: Herodot. ἐπινοοῦν θαλασσοκρατεῖν. Apud Phalar. ἐπινοοῦμαί σοι, animum tibi intendo.

Ἐπίνοημα, commentum. Ἐπινοηματικός, qui prompto est ad excogitandum ingenio. Ἐπινοματικός, idem.

Dec. Ἐπίνοητος, qui cogitatione comprehendi aut mente concipi nequit.

Ἀντιπινοέω, vicissim seu contra aliū excogito & cōminiscor.

Προσπινοέω, insuper excogito.

Εὔνους, ὁ, ἡ, bene affectus erga aliquem, beneuolus. Thu. l. 1. εὔνους, ἀκραιφνής. Xen. in apol. Soc. τοῖς ἐμοῖς εὔνους λυπεῖσθαι. De discrimine amici & beneuoli vide Arist. eth. 8. c. 2. Comparat. est εὐνοϊκώτερος, beneuolentior.

Εὔνοια, ἡ, beneuolentia. Thuc. Arist. Dem. Xen. &c.

Εὔνοος, & εὔνους, beneuolē. Hesych. & Phrynich.

Εὐνοϊκός, ὴ, ὸν, ad beneuolentiam pertinens, ad beneuolentiæ indicium habens. Item beneuolus. Luc. in Tim.

Εὐνοϊκῶς, beneuolē. Xen. Isocr. Dem. hinc compar. εὐνοϊκότερος. Dem. & super. εὐνοϊκότατος. Xen.

Εὐνοέω, beneuolus sū, beneuolentia prosequor. Xē. Pęd. 8. ἐφίεσθαι τοῦ φιλεῖν τοὺς μισεῖν δ' ἐκείνους, καὶ εὐνοεῖν τοῖς καλοῖς.

Εὐνοῶ, ὦ, ὦν, ὦν, ὦν, habeo te beneuolum. (queat.

Εὐνόητος, facilis intellectu. Εὐνόητος, ita vt facilē intelligi

Decomp. Ἀντευνοέω, vicissim beneuolus sum Xen. pæd. 8.

Θελξίνους, mentem demulcens Epigr. (meth.

Θηλυνόμενος, effœminatus, qui est fœmineo animo. Æschyl. in Pro-

Κακεύνους, & κακεύνους, maleuolus. Dem. Phil. 4. Xen. Pæd. 8.

Κακεύνοια, ἡ, maleuolentia, Plut. in Alcib. Xen. Pæd. 3.

Κακεύνοιαι, maleuolus sum: vel malē cogito.

Κατανοέω, animaduerto, intelligo, perspicio Plat. ἴστι δ' ὅμως οὐδὲν ἔτι τοῦ κατανοῆσαι δύνασθαι. Thuc. κατανοῶν ὄντας, Xen. κατανοῶ σοι τοῦτο.

Κατανόημα, τὸ, quod ab aliquo animaduersum est seu perspectum: commentum, remedium excogitatum. Aristot. in pol.

Κατάνοησις, ἡ, animaduertio, deprehensio. Item cogitatio. Greg. Apud Plut. καταννοῶν ἑαυτὸ πολλοὺς παρέχει. exp. multa ingenij sui documenta præbet.

Dec. Ἀκατανόητος, qui animaduerti & intelligi nequit.

Δυσκατανόητος, qui vix potest animaduerti & perspici.

Εὐκατανόητος, quem facilē intelligere & animaduertere possumus.

Προσκατανοέω, insuper animaduerto perspicio.

Κλεψίνους, qui aliud in pectore clausum habet & aliud in lingua promptum, & ita velut fallit animo.

Κυφόνους ἔρωτες, apud Soph. in Antig. dicuntur, quoniam amantum mens leuis est & inconstans.

Κρυφίνους, & κευφίνους, qui animi sui cogitata occulta tenet nec vlli aperit. Hesych. & Suid.

Μεγαλόνους, & μεγαλόνους, mentis præstantia præditus & animo magnifico. Ἐπὶ τοῦ μεγαλόνου mentis præstantia.

Μεγαλόνους, idem quod τὸ μεγαλόνους, magnificus animus & ingens. Basil. in Epist. ad Hermog. Exponitur etiam magni spiritus apud Thuc. Item superba. Hesych.

Μετανοέω, post intelligo, post sapio. Plat. in Gorg. ταῦτα φρονοῦσι μὲν δ' ἀνάγκη μετανοεῖν ἀνάγκη, qui post intellexerunt. Item, sententiam & mentē muto. Xen. pæd. ἐκ τούτου δὲ ἐλεύσεσθαι μετανοῶ, &c. item me pœnitet resipisco, ad sanam mentem redeo. Synes. μετανοῶν εἰς εἰς εὖ πεποιηκὼς τὸν ἄνδρα. Sic apud Luc. de salt. & sæpe in Nouo Test.

Μετάνοια, ἡ, mutata mens & sententia. Exponitur etiam, resipiscentia pœnitentia. Paus. in Att. Plut. de discern. adul. ab. am. & in Pericle.

Dec. Ἀμετανόητος, qui pœnitentia non ducitur, pœnitere nescius. Rom. 11. (animus, concors.

Ὁμόνους, & ὁμόνους, q. d. partem seu similem mentem habens, v-

Ὁμόνοια, ἡ, concordia. Isocr. in Areop. Xen. pæd. 5.

Ὁμονοιῶ, concors sum, cōcorditer viuo, consentio. Arist. eth. 9. ὡς πόλει ὁμονοεῖν φασιν τὴν εἰς τὸ συμφέρον ὁμογνωμονοῦσι. Xen. Pæd. 4. ὁμονοῶ μὲν ταῦτα, in his consentimus.

Ὁμονοητικός, ad cōcordiam pertinens: seu, ad concordiam efficiendam aptus. Item, ad concordiam propēsus. Arist. polit. 2.

Ὀρθόνους, qui est rectæ mentis, qui recta & proba cogitat.

Ὀρθόνους, ἰσὸ sapiens. Nonn.

Παράνοια, dementia, delirium. Aristoph. in nub. & Plat. de leg.

Παρανοῶ, q. d. extra mentem sum: deliro, demens sum. Aristoph. in nub. ἐμὲ παραγνοεῖν. Apud Eurip. exp. perperā intelligo.

Πεῖνοια, mentis conceptus seu comprehensio. Greg. de theolog.

Item solertia, vafrum commentum. Luc. & Greg. contra Iulian.

Πεῖνοιω, mente complector & concipio: Plut. in Phocion, μεγάλα τοῖς ἐλπίσι πεῖνοιῶν ὁ φίλιππος. εἰς Ἑλλάδα τοῦτον ἦλθε. Item comminiscor & excogito. Basil. Hom. 11. εὐμμιγεῖς τοῖς ἀδικοῦσι οἱ κολακεύοντες αὐτοῖς τοῖς ἀδικοῦσι πεῖνοῦσι. Et cum accus. pers. apud eundem in ora. ad iuuenes. Item pro πρεσβεύω. Greg. de Basil. πεῖνοεῖ τῇ διανοίᾳ μεῖζόν τι καὶ ὑψηλότερον.

Πεῖνοιομαι, altiùs & exquisitiùs excogito. Hermog. de simplicit. (de communibus notionibus loquens) μηδ' ἐν ἐγκωμίοις ἀλλὰ μηδ' ἐν πεῖνοιομαι.

Πεῖνοιομαίως, vt πεῖνοιομαίοις λόγοις τι, artificio quodā solertē excogitato loqui de re aliqua. Hermog. (μύθοις.

Πεῖνοιος, idem quod πεῖνοια. Plut.

Dec. Ἀπεῖνοιος, qui mente seu cogitatione comprehendi nequit.

Πεῖνόνους, excellenti mente præditus. (citatis. Eust.

Πολυνόνους, & πολυνόος, cui multū est mentis, i. prudētiæ & saga-

Πολύνοια, ἡ, mens cui multum prudētiæ & sagacitatis inest. Dicitur & de oratione sententiosa apud Plat. de leg. l. 4.

Πρᾶνος, qui est animo leni & miti: epith. Dei apud Apollinar.

Πρόνους, & φρόνους, prudens: vnde compar. φρονιμώτερος, apud Soph. in Aiace.

Πρόνοια, ἡ, actio ipsa antē percipiendi aliquid mente & prouidendi, prouisio. Thuc. l. 6. Exponitur plerunque prouidētia: vt apud Herod. l. 3. c. 4. hinc & πρόνοιαν ἔχειν τινός, prouidere alicui. Isocr. in Eunagor. Et ἐν προνοίᾳ τι ποιεῖν, dedita opera & consultò aliquid facere. Plat. de leg. l. 9.

Προνοῶ, & προνοοῦμαι, antē mēte percipio, animo prouideo. Plat. in Gorg. ταῦτα προνοοῦσι μὲν δ' οὐκ ἔστι. Thuc. προνοοῦμαι βραδέως, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν ὠφελοῦμαι. Item prouideo, i. prospicio, consulo commodis alicuius. Luc. τῶν γεγενῆσθαι προνοῶν. Xen. pæd. 8. ἐκεῖνος τοῖς κακοῖς ὁ προνοῶν ἀδελφός. Idem. ταῦτα ἀεὶ φίλοις ὄντες συμπρονοοῦμεν. Item prudens & de industria facio: a-

Προνοητής, ὁ, prouisor. Greg. φίλε φιλοπτωχ. (pud Lys.

Προνοητικός, prouidendi solertiam habens: vel ad prouidendū propēsus. Apud Thu. Προνοητικὸς λόγος, exp. prouida ratio.

Προνοητικῶς, prouidè, vel prospicienter.

Decomp. Ἀπρόνοητος, non prouisus: vel qui prouidentia non regitur. Philo de mūdo, πολλοὶ ἀπρόνοιαν εἶναι τὸν κόσμον νομίζουσι. Et actiuè, futuri non prouidens. Xen. Hell. 4. ἀπρονοήτῳ γὰρ ἡ ὀργή. (pæd. 1. & 4.

Ἀπροόντως, imprudenter, incautè, non prouiso euētu. Xen.

Ἀπροονοησία, ἡ, imprudentia apud Alex. Aphr.

Προνοῶ, insuper mente agito & considero.

Ῥέξινος, dicitur Bacchus in Epig. quod mentē coeruet & frāgat.

Σύννους, cogitabundus, meditabundus. Isocr. in orat. ad Demon.

Σύννοια, ἡ, cogitatio eius qui secum aliquid reputat. Eur. in Heraclid. Item negligentia, apud Plat. in Epinom.

Συννοῶ, apud me æstimo, mecum reputo & perpendo. Plato in polit. λεγόμενοι δὲ ἐν συννοήσωμεν τὸ πεῖθον ἐκ τῶν λεχθέντων. Sic & apud Plut. & Synes. Item intelligo. Plato. in Epinom. ἐκεῖνος ὁ οὐδὲν τούτων ἐν βάθει συνοῶν.

Συνοῶμαι, idem Plato in secundo Alcibiad. (lertias.

Ταχύνους, & ταχύνους, qui celeri est mēte. Ταχύνοια, ἡ, mētis ce-

Τερψίνους, animum oblectans: vel voluptuarius.

Ὑγρόνους, q. d. qui humidam habet mentem: mollis & effœminatus: de cinædo dici tradit Poll. l. 2.

Ὑπόνοια, suspicio. Plut. de Socr. dæmon. Dicūtur etiam παρ' ὑπόνοιαν λεγόμενα, quæ expectationi auditoris non respondent. Et δι' ὑπονοίας dicitur id quod tropicè & figuratè dicitur.

Ὑπονοέω, suspicor, suspectum habeo: Aristop. in Plut. μηδ' ἐν ἐς ἐμὲ ὑπονοεῖν τοιοῦτο. Thuc. l. 7. ὑπονοήσας αὐτὸ τὸν δ' ἐκείνων, cū & genit. pers. ὑπονοήσας τῶν λεγομένων. Item intelligo, i. in hūc sensum accipio, Phil. de mūdo, βέλτιον ἢ ὑπονοεῖν τὰ πρότερον.

Decomp. Ἀνυπόνοητος, non suspectus: seu quem suspectum non habuissemus: Polyb. Et actiuè, non suspicans: vt apud eundem l. 4. τῶν μέλλοντα ἀνυπονόητος, non suspicantibus quod euenturum erat. Ἀνυπονοήτως, ita vt non suspiceris. Et pass. sig. non suspectè, vt non suspectus habearis. Polyb.

Ὑψηλόνους, qui est mente elata. Τὸ ὑψηλόνους, mentis elatio: seu animi celsitudo & sublimitas. Plut. in Pericle.

Ὑψίνους, & ὑψόνους, elatam mentem habens, superbus. Nō.

Τὸ ὑψίνους, animi celsitas & magnitudo.

Μέμνοια, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex νοῦς.

Ἀμενοῦς, agni mentem habens, simplex, aut sanus. Aristoph. in equit. Καὶ σκεπτὸς γὰρ ἦν ἀμενοῦς οὗτος ἀμενοῦς.

Θυοσκόος, qui intelligit ea quæ per sacrificia ignota significantur aruspex. Exponitur etiam, sacrificus. V. ω. v. 221. & Od. φ. vide & in comp. ex καίω seu κάω. Pro eodem dicitur & θυσκόος. Hesy.

Ὀρνιθοσκόος, augur, auium peritus.

Μακροῦς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΝΟΣΟΣ, ου, ἡ, morbus Synes. ep. 37. νόσῳ χαλεπῇ πρὸς σπαλαι-

στη, gravi morbo conflictatus est. Demost. in epitaph. νόσῳ ἀνιαθεὶς τῷ σώματι ἄπορος τῇ ψυχῇ. Aristop. in nub. Νοσοῦς μ' ἔφυγε μετ' ἐπτωκώς. ¶ Item vitium: vt apud Eurip. in Orest. Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν αἰσχίστῳ νόσῳ, turpissimum vitiũ. ¶ Exponitur etiam pestisque dicitur: Theodor. hist. Eccl. 5. πλεῖστα μὲν ἐπρεσβεύσαν νόσον κώμας τισὶν ἐπιτεκεῖν μαθὼν cũ intellexisset Marcionis pestem in quibusdã vicis graſſari.

Νοσώδης, ός, ές, morbosus, morbidus. Plut. in apophth. Μακεδόνων τοὺς νοσώδεις ἀπεπέμπετο. Dicitur & de loco morbido. Hocr. τὸ χωρίον ἐπιτηδεύοντο νοσώδες εἶναι.

Νοσωδῶς, more eorũ qui morbosi sũt & valetudini obnoxij.

Νοσέω, ῶ, ægroto, æger sum, malè valeo. Plut. παῖδ' ἐς ἰατρεῖον ἐλθόντ' ἐνίοτε νοσεῖν φασὶ μὴ νοσοῦντ' ἀν' ἀνθρωπον, νοσοῦντα δὲ μὴ νοσεῖν ἔτι νοσεῖν. Item metaph. de ægritudine mentis: Hocr. de pace, νοσοῦσας ψυχὰς δεῖ τὴν φάρμακον πολλὰ νόσῳ. ¶ Dicitur & νοσεῖν qui hæresin aliquam imbibit, apud Chrysost. in Epist. ad Cor. 15. οἱ τῷ Μανιχαίων νοσοῦντες, Manichæo cum hæresi infecti. Exponitur etiam, insano studio flagro, apud Plut. τοῖς ἀεὶ δέξαν νοσοῦσι. ¶ Dicitur & ciuitas aliqua νοσεῖν quæ intestinis discordiis laborat, malis consiliis vtitur magistratibusque corruptis: apud Dem. & Thuc. l. 1. ¶ Apud Aristot. apum etiam alucaria νοσεῖν, dicuntur, cum cibus eis deficit.

Νόσημα, τὸ, morbus, idem quod νόσος. Hoc de pace, τὸ ἀεὶ τὸ σῶμα νοσήματα πολλὰ φέρειν τέλειον. ¶ Item metaph. vitium apud Plat. epist. 8 & Thuc.

Νοσηματικός, ή, ὸν, morbosus, morbidus. Plut. de virtut. mol.

Νοσηματώδης, ης, ὲς, ὁ, ἡ, idem quod νοσώδης & νοσηματικός. Item qui manat ex morbo, seu qui causam & originem à morbo traxit, vt μανία νοσηματώδης, insania ex morbo orta, apud Arist. eth. 7. c. 5. (eundem.

Νοσημαλέος, ός, more eorũ qui valetudini obnoxij sunt: apud

Νοσημάτιον, τὸ, q. d. morbulus, morbus leuis. Arist. l. 3. hist.

Νοσοτροφέω, ῶ, ἐνῶ, ægrum curo & ei præstitis necessariis officiis infirmo. Paul. Ægin. ἐνοσοτρόφουν αὐτὸ μὴ παιδὸς ἴσος. ¶ Item infirmo, valetudinariũ reddo: apud Chrysost. in Ep. ad Hebr.

Νοσοτροφία, æger curor ab eo qui ægrotantibus subsaturre & necessaria officia præstare solet. Item ægroto, Appian. ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσοτροφεῖτο.

Νοσοτροφία, cura, ægrotatio in qua necessaria ægro officia præstantur. Item curatio ægroti qua debita ei officia præstantur. Plut. in Lycurg. Νοσοτροφία, τα, officia & remedia quæ in eiusmodi curatione ægro adhibentur. Suid.

Νοσηρὸς, ὁ, morbidus, morbosus. Xen. pæd. ἀφεῖ τε τὴν νοσηρὰν χρείαν καὶ τὴν ὑγιεινήν.

Νοσηρὸς, idem Plut. in Lycurg.

Νοσηρῶς, more eorum, qui morbidi sunt & valetudini obnoxij. Arist. polit. l. 6.

Νοσώδης, idem quod νοσηρὸς & νοσηρός. Arist. pol. 5.

Νοσάζω, ægrotum reddo, ægrotũ facio. vnde αἴτιον νοσάζον, causa morbi apud Galen.

Νοσίζω, idem, ex Gaz. interp.

Νοῦσος, ὁ, ἡ, Ionicè pro νόσος, morbus. Hesiod. in Erg. Νοῦσοι τ' ἀδῆν ἄλγεα τ' ἀνδρόβρωτα γέρας τε. Od. λ. ὀλιγοχρόνιος, & alibi sæpius.

Composita.

Ἀνανοσέω, rursus ægroto, denuo ægroto, in morbum recido.

Ἄνοσος, & pro eodem ἀνοσία, ας, ἡ, omni morbo carens, minimè morbidus. Thuc. l. 2. Philo de mundo. Ἀνόσιος, idem.

Βαρύνοσος & Βαρυνόσος, graui morbo implicitus: vel graues morbos incutiens.

Ἐκνοσοκομέω, ægrum curo; vel ægrum diligenti cura & obsequiis necessariis è morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theodor. hist. eccl. l. 5. ὡς ἐκνοσοκομεῖν τὸν ἐκλογίας ἐκνοσοκομοῦντες.

Ἔνοσος, morbis obnoxius. Arist. eth. 3. c. 4.

Ἐνοσώδης, more eorum qui morbis tentantur. Poll.

Μακροσοία, ἡ, morbus longus seu diuturnus.

Συνοσέω, simul ægroto. Hippocr. aphor. lib. 2.

Νοσὼς, &c. vide in Νοσέω.

NOΣTEΩ, ῶ. F. νόστω, redeo. Il. ε. ἀλλ' ἐμὲ νοστήσαντα δίεν ἐν δόμον ἱππαλίμοισι γήρει ἐπιπταλίᾳ Πηλεύς. Od. υ. Εἰ νόστησ' Ὀδυσεύς. Plat. in Hell. Μὴ νοστήσαντα φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν. Interdũ significat, proficiscor, sicut & νεομαι & νίσσομαι, (vnde ipsum deriuãtur quidam.) Od. ε. Κεῖνόν μοι νοστήσαντα, quum eò profectus essem. Item adueniо. Apud Plat. ep. 7 ἔπειτ' ἐλθὼν νοστήσαι πορείαν ἀτιμόν τι καὶ ἀθλίαν πάντως πάντα χθόνα, cæp. subterra circumferri.

Νόστος, ὁ, reditus. Od. ζ. Νόστον ἐπαίρεσιν ἀλγεσι θυμῷ· ὃ δ' ἐμεῖ ἐπιπλόον. Od. ε. Μὴ πάντ' ἐς λέβητ' ἐφαγὼν νόστον λελάθοιμι. Sic & alibi apud Hom. Item dulcedo, suauitas. Eust. & Suid. ¶ Aliam significationem vide infrà in Εὐνόστος.

Νόστιμος, ὁ, ἡ, redituros: vel qui redire potest. Od. δ. ἔτι νόστιμός ἐστι δόμονδε. Sic & Od. υ. Item νόστιμον ἦμαρ, dies reditus. Od. α. ζ. &c. Item suauis, dulcis, quòd videlicet reditus in patriam dulces esse soleant. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14. Plut. symp. 5. probl. 9. Dicitur etiam νόστιμος in aliqua re quod velut eius medulla & succus est, seu melior pars & veluti flos: cui opponuntur sordes & excrementa. Diosc. l. 3. c. 97. & l. 5. c. 85.

Composita.

Ἀνόστητος, ος, ὁ, ἡ, vnde redire nequit. Epigr. l. 3.

Ἄνοστος, ος, ὁ, ἡ, reditus expers. Eurip. in Iphig. Taur. Item dulcedinis seu suauitatis expers: Theophr. de caus. pl. l. 4.

Ἀνόστιμος, ος, ὁ, ἡ, qui non rediturus est, cuius res eo loco sunt vt redire nequeat. Od. δ.

Ἀπονοστέω, redeo seu reuertor alicunde. Il. α. ἄμμι πολεμοπλεκτήσαντες εἴω ἀψ ἀπονοστήσειν.

Ἀπονόστησις, ἡ, reditus. Arrian.

Εὔνοστος & νόστος, deus deáve, vel dei simulachrum quod molendinis appositum farinæ mensuram inspicere, ac velut ei præesse credebatur: apud Eust. ex rhetorum lex. & Athen. l. 14.

Δύσνοστος & νόστος, reditus difficilis & grauis: vel reditus infaustus apud Euripid.

Παλινοστέω, redeo, reuertor: idem cum νοστέω, apud Suid. & Eust.

Παλινόστος, qui redit seu reuertitur, recurrens, reciproc. Nõ.

Παλινόστιμος, iterũ redituros, vel reuersur: idẽ cũ νόστιμος.

Περινοστέω, circũeo & oberro, propriè de ijs dici annotat schol. Aristoph. qui vt domum redeant, omnia loca pererrant & qua sibi via domum redeundum sit, explorant. Plut. εἰκὸς δὲ φυλάττειν μὴ ἐνοστεῖν εἰς οἴκους ἀνθρώπους ἀνεῦ θεοῦ δαιμόνων χρείας. per orbẽ terrarum circumire. Synes. περινοστεῖν πολὺ λαβόντα μετ' ἐνοίκου. Plut. in Lymp. sep. lap. τὰ πολίσματα καὶ λαβόντων ἔργα περινοστεῖν. Iustras & circumspicis.

Decomp. Ἐπιπεριοστεῖν, peregrare, lustrare. Synes. ὡς ἀμείνων ἐκπεριοστεῖν καὶ πολὺ Ἑλλάδα.

Ὑποστρέφω, retrorsum habeo, vel clàm me recipio. Arist. τὴν ἄλλην ἀγλυκείαν καὶ ἀμικτοποιὸν φύσιν εἶναι ὑποστρέφειν ἀγομένην τὴν πνεύματος εἰς τὸν γῆν. Dicuntur etiam ὑποστρέφειν, ea quæ subsidunt seu fidunt. Arist. in meteor. ἐὰν δὲ τὰ τοιαῦτα συμβαίνοντα ὑποστρέφωσιν πολλὰ χῶρα φαίνεται τῶν γῆν. Sic & Thucid. 3.

Ὑποστροφὴ, qua quid retrorsum abit & se clanculum recipit aut subsidit. Plut. in Anton.

NOΣΦI sine νόσφιν, seorsum, seu seorsim ab. Il. ω. Ἡ τοι μὲν νόσφιν κατίσχεται. Il. λ. Ἡ ὅδε δ' ἀπὸ νόσφιν ἴσ' ἐτέλεσκε θυμῷ, seorsum ab alis ibat, i. secedebat aut procul ab alis secedebat. Il. ε. νόσφιν ἀπ' ἄλλων, seorsum alis. ¶ Item sine. Hesiod. in erg. Νόσφιν ἀτέρπου κακοῦ, καὶ ἀτηρᾶ λιμοῦ ἔρεον. Sic Il. ξ. Νόσφιν δ' ἀστείων. Apud Non. νόσφι δόμων, extra domum.

Νοσφίζω, separo, segrego, seiungo: Apol. Arg. l. 2. ἐνόσφισαν με Ἡρακλῆος, ab Hercule me separarunt. Eurip. ἀποσφίσας με ἀπαιδία. ¶ Item priuo, aliquid alicui clàm subtractum in commodum meum verto: Sophocl. in Philoct. οὐδ' ἐξίας τιν' ὧν τε νοσφίσῃς ἀλλ' ἴσως ἐν ἴσοις ἀτρ.

Νοσφίζομαι, sum seorsum νόσφιν ἰών. Od. Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; quid ita à patre te segregas? Itẽ auerso. Il. α. Φοῖβόν τε φείδου καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον, magis auertamur. ¶ Itẽ desinuo, desero, & quasi seorsum relinquo. Od. δ. Παῖδ' ἐτ' ἐμὸν νοσφιζόμην, θελαμόν τε πόσιν τε. Sic Soph. in Oedip. tyran. εἰ νοσφίζομαι σε. ¶ Itẽ priuo, aufero, surripio. Xen. pæd. 4. οὐ γὰρ ἀγνοεῖ ὅτι ἐὰν τὴν κοινὴν αὐτὸ ἐν τῷ νεῷ συγκαλυπτόμενοι νοσφίζωσιν, clàm subducta in commodũ nostrũ cõuertere, seu surripere aut suffurari. Sic Act. c. 5. καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς. & apud Plut. νοσφίζεσθαι χρήματα, interuertere. Itẽ passiuè, priuor. Chrys. & Æsch. in Ctesiph.

Νοσφισμὸς, ὁ, clandestina surreptio, fraudatio.

Νοσφιδὸν, clanculum & furtim surripiendo.

Composita.

Ἀπονοσφίζω, separo, seiungo: Dionys. de situ orbis. Item priuo. Hom. hymn. in Merc. Ἡν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, si priuatæ fuerint deorum suaui cibo.

Διανοσφίζω, disiungo, dirimo, diuido. Item de sit. orb. Ἄλλην δ' ὑπερθεν ἀλλ' ἔχουσα νοσφίζουσι.

Ἐκνοσφίζω, separo ex, alieno, reiicio. (mente separant.

Ἀποπροσνοσφίζω, (dec.) separo à. Eur. ἀπεπροσνοσφίσας μακρὰν

Νοσφίσας, vide in Νόσφι.

NOTIΣ, ίδος, ἡ, humor, humiditas. Athen. l. 9. (de olla vel testa igni excalefacta) ἐκ δὲ τοῦ ἔστι λέξαι ὁ τοιοῦτος κοῖλος. In Geopon. ἐφοπλίσει δὲ ὁ γεωργὸς νοτὶ μὴ ἐμπίπτειν ὑγρὸν ὑπὸ τὴν ἀμπελίδα. (& Od. ε. vide & in derivatis à Νότος.

Νοτερὸς, ὁ, ἡ, humidus, humectus, vnidosve νοτερὸν ἐδαφος. Il. ψ.

Νοτίζω, ὁ, idem quod νοτερός. Il. θ.

Νοτίσω, humectus seu humidus sum, humeo. Arist. in probl.

Νοτιώδης, ος, ὁ, ἡ, humectus, vnidus. Alex. Aphr.

Νοτίζω, humecto, madefacio, vnde apud Diosc. l. 2. c. 87. ἀποτιθεμένου ἐν ὕδατι, madefactam spongia. Item neutraliter, humeo, seu humore madeo: vnde apud Galen. νοτίζοντες ῥανίδες, rorantes vel præhumidæ. vide & in derivatis à Νότος.

Νοτίω, humeo, madeo seu humidus, madidusve sum. Nic. in Ther. ἐὰν νοτίωσι δὲ γίνεται ἐλαχίστοις κεφαλὴ ὁ βολὸς πικρὸν ἐνιεῖσα. (id pric.

Νοτερὸς, humectus: ex Gaza interp.

Νοτερὸς

Νοτερός, ά, ό, humidus. Thuc. l. 3. Plut. symp. ε.
Νότῳ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à νοτίζω.

Ἀνότιστος, ον, ὁ ἡ, qui humectatus seu madefactus non est, siccus. Dioſc. in præfat. l. 1.
Ἐπινοτίζω, in superficie humecto. Exponitur etiam, irroro, insperg o, vel aspergo. Dioſc. l. 2. c. 105. ἡμέραν μὴν εἰς ἅλιον συμμιγῶς ἐπινοτίζων αὐτῷ.
Προνοτίζω, prius humecto, antè madefacio. Dioſc. l. 2. c. 105.
Ὑπονοτίζω, subens vel aliquantum humecto. Greg. de homine, ἡ μὴν ὑπονοτίζωσι δ' ἀνάγκας μίαν τις καὶ τοῦ φύσει.

NO'TOΣ, ου, ὁ, notus, auster: venti nomen à meridie spiratoris, verſtatur Ariſt. de mundo. Od. ε. Σεῦε δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἠνεμοέσσα Ζέφυρός δ' ἠδ' Ὄλυμπος. Aliquando dicitur ipſa auſtralis pars cœli aut regionis vrbisve, ſeu auſtrum verſus ſita. Thuc. l. 3 πνεύματα ἀνέμων τὰ πρὸς νότον τῆς πόλεως. * Sunt qui νότον eſſe dictum putent quaſi νοτερὸν alij à νοτίζω ſignificante βλάπτω δὲ καὶ τὸ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. Gellius dictum ſentit à νότος, ἡ καὶ τὸ νοτερὸν: quoniam is ventus eſt plerunq; nebulosus atque humectus.
Νοτόθεν, à latere auſtrali. Suid.
Νότιος, ία, ιον, auſtralis, auſtrinus. Ariſtot. (de anguillis) βορείων μὲν ὄντων, πλείους ζῶσιν ἡμέρας, νοτίων δὲ ἐλάττους, ſit apud Herodot. νοτίη θάλασσα, mare auſtrale. Τὰ νότια, ſub μέρη, auſtrale cœli latus. At νότια, ſub πνεῦ. flatus auſtrinus.
Νοτίζω, auſtrales tempeſtates imitor.

Composita.

Εὐνότος, ventus ex Euro & Noto mixtus; ſeu inter Eurum & Notum medius. Ariſt. de mundo.
Λιβόνοτος, Libonotus, qui ſpirat inter Africum & Auſtrum. Ariſtot. ibidem.
Λευκόνοτος, ſiccus notus: q. d. purus & candidus auſter, quod imbribus careat. Hippocr. l. 1. epidem. & apud Galen.

NOTTMMOΣ, ου, ὁ, nummus. Latina vox, vſurpata tamen ab Ariſt. 2. & Epicharm. in Χύτρας & Poll. l. 9.

Νύ, vide in Νοῦ. Νοῦ, &c. in Νόος.

NY, apud poëtas particula eſt expletiua: vt Od. ε. μέν νυ τοι κτῆμα φερεσβίου, ne qua res auferatur. Sic apud Heſiod. in Erg. ἔχει νυ σε πολλὸν ἄρειον tenet te multò fortior. Idem dicunt ὅς νυ pro ὅς τε. ¶ Pro νῦν dicitur Atticè νυῦ, apud tragicos poëtiſſimum & comicos. At νυῦ vide in ſua ſerie.

Νύμα, &c. vide in Νυάω. Νυκτερός, &c. in Νύξ.

NYMΦH, ſiue νύμφα, ης, ἡ ſponſa, noua nupta, ſeu nupta, (in qua ſignif. Euſt. deriuat à νέον & φαίνεσθαι, quoniam θαυμαστὸν θαλαμευομένῃ, νέον φαίνεται ὅτι τὸ τῆς ἡλικίας ἔκ τε αὐτῆς ἐστιν ἀνθεῖ, quaſi νεόμφη. & Æolicè νύμφα. Similiter & ἡ νύμφας dictas ſcribit ἀπὸ τοῦ νέον φαίνεσθαι.) Callim. hymno in Delum (de Iunone) Νύμφα Διὸς βαρύδουπε. Ariſtop. in Pluto ἀφικόμην νύμφιον ἀγαγόντων, quum ſponſam aut puellã in vxorem duxeritis. Plut. in præcep. cõnub. ὁ Σόλων ἐκέλευε τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκαθεζόμενον μόλυβδον καὶ σῦκον καὶ καρυαῖον. ¶ Item nurus vt 1. Reg. 4. ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινεές, nurus eius vxor Phinees. Sic Matt. 10. & Luc. 12. ¶ Νύμφαι autẽ fuerunt numina quædã quæ muliebri forma in montibus, ſyluis, & in pratis, nẽcnon circa fontes & fluenta cernebantur eiſq; præeſſe credebantur. Latinis nymphæ agreſtes ſeu ſylueſtres. Od. ι. Βωμοὺς νυμφῶν Ἠ. νυμφῶν τοῖ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πόαν ἀνθεμόεντα. Fontes quoq; ipſi quibus ea numina præerant dicti fuerunt νύμφαι. Athen. li. 11 Hinc factum vt quidam νύμφην interpretentur lympham. Lydi autẽ νύμφας vocant τὰς μύστας, vt teſtatur ſchol. Theocr. ¶ Νύμφαι vocantur etiam formicæ alatæ Heſ. Item in apum, crabronum & fucorum ſobole vermiculi illi qui iam apum, crabronum & fucorum formam aſſumpſerunt. Ariſt. de hiſt. an. l. 5. c. 19. ¶ Νύμφαι dicuntur etiam in calyces roſarum paululum ſe aperientes Heſ. & Suid. ¶ Eſt etiam νύμφη pars in pudendo muliebri quæ & μήτρα. Rut. Epheſ. & Poll. l. 2. Item in inferiori labio concauitas. Ruf. Eph. & Pol. l. 2. Dicitur etiam νύμφη, ſumma ſeu extrema pars vomeris. Poll. l. 1 & Proel. in Heſiod. Erga.
Νυμφόληπτος, furore corripi ob viſam nymphæ effigiem vel ſpeciem è fonte, vel corripi velut lymphato furore. Ariſt. hiſt. an. l. 8. c. 24
Νυμφαῖος, ία, ον, ſponſalis. Luc. in Herodot.
Νυμφικῶς, more nuptiali, ritu ſponſali, vt νυμφικῶς ἐσταλμένος, nuptiali veſte indutus, apud Naz. de baptiſmo.
Νυμφίδιον, idem quod νυμφικός. Eurip. νυμφίδιος παρθένοις, puellis nubentibus. Νυμφίδια, ſponſalia.
Νυμφίς, ίδος, ἡ, ſponſalis νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ ſponſæ induuntur, Heſ.
Νυμφιδιός, ſponſalis, vt νυμφιδιὸς θαλαμεύματα, in Epigr.
Νυμφών, ῶνος, ὁ, conclaue ſeu thalamus ſponſi & ſponſæ. Matth.

9. Luc. 5. οἱ δυνάσθαι οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος ποιῆσαι, filij thalami, ſc. ſponſalis.
Νυμφεύω, ſ. εύσω, nupteum ſeu nuptui do, vel colloco. Eurip. in Iphig. Aulid. Ἀχιλλεῖ νυμφεύσω παῖδα. Achilli nuptum dans. Sic Plut. in Num. νυμφεύει τοῖς πατρικοῖς καὶ ἱερωσύνας παρθένους.
Νυμφεύομαι, nuptui, collocor. Eurip. νυμφεύθεισα παρ' ἀνδρί, viro nupta. Item nuptui mihi datur, accipio in vxorem. Areth. Apoc. 21. τὴν ὁσιωτάτην τοῦ κλεινοῦ εἴματος ἐνυφεύσατο, ſponſam accepit.
Νυμφεύμα, connubium. Soph. ſchol.
Νύμφευσις, εως, ἡ, elocatio qua puella nuptui datur.
Νυμφευτής, οῦ, ὁ, idem cum συνανακείμενος, qui eodem cultu cum ſponſo & ſponſa ſedens, eos deducit domum ſponſi. Poll. l. 3. Metaphoricè bubulcus armenti ſui νυμφευτὴς vocatur apud Plat. in Polit.
Νυμφευτὴς ἀνήρ, ὁ, ſponſus, maritus. Oppia. l. 3. de venat.
Νυμφοστολία, ας, ἡ pronuba, ſeu quæ ſponſam ex paternis ædibus ad ædes ſponſi comitatur. Suid. & Heſych. vel ea quæ nuptias adornat, Plutarch. in Lycur. ¶ Item quæ recens nupſit. Suid.
Νυμφεῖα, τὰ nuptiæ. Sophoc. in Trachin. νυμφεῖον ὄνειρον Ἀλγεινὸν ἔσχον. Exponitur & νυμφῶν, apud eundem in Antig. Ἀλλὰ κλεινὰς νυμφῶν ἀ τοῦ κοινοῦ τέκνα, ſponſam filij tui.
Νυμφεῖον, ου, τὸ thalamus ſponſi & ſponſæ, thalamus in quem nupta ducitur. Euſtath.
Νυμφιος, ου, ὁ ſponſus. Plut. in Alcib. Herodian. l. 3. ¶ Ab Homero νυμφίος, dicitur etiam qui ante annum vnum aut plures vxorem duxit: vt Il. ι. & Od. η.
Νυμφαῖος, ία, ον qui nympharum eſt, ad nymphas pertinens. ¶ Ab Euſtathio etiam formicæ alatæ & vermes in hortis νυμφαῖοι dicti eſſe annotantur. ¶ Νυμφαία, herbæ nomen quæ vulgò Iliũ ſeu roſa aquatica vocatur: de qua vide Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 13. & Dioſc. l. 4. cap. 187. ¶ Item ſpecies herbæ pteris, apud Dioſc. l. 4. c. 187. ¶ Νυμφαῖον, fanum ſeu delubrum nympharum. Suid.
Νυμφαιόβοτος, ὁ, quæ nympharum eſt. Paul. in Att.
Νυμφαιῶν οἶκος, in quo ſunt nymphæ. Suid.
Νυμφαῖον, nympharum ſacrum aut templum.

Composita.

Ἄνυμφος, ον, ὁ, qui ſponſam non habet, expers connubij. Suid. & Poll. ¶ Item ἡ ἄνυμφος, illocabilis, quæ nuptum dari nequit. Heſych. ¶ Exponitur & κακόνυμφος, infelix nupta, infauſta ſponſa. ¶ Item quæ deſponſa iam connubio fruſtratur: ſic Eurip. in Hecub. Νυμφίου τ' ἄνυμφον παρθένον τ' ἀπάρθενον. ¶ Ἄνυμφος γάμος, ſceleratæ nuptiæ & contra fas contractæ. Soph. in Electra.
Ἀνύμφευτος, innuba, innupta. Epigr. l. 2.
Ἀπάνυμφος, ſiue ἀπανύμφος, ου, ὁ, qui à contrahendis ſponſalibus, (i. à ducenda vxore) abhorret. Poll. l. 3.
Δύσνυμφος, qui inauſpicatas contraxit nuptias, infelix ſponſus. Eurip. Δυσνύμφευτος χθὼν, terra grauis nuptiis.
Κακόνυμφος, quæ infeliciter nupſit. Eurip. in Medea.
Μελλόνυμφος, ος, ὁ, quę nuptura eſt, quæ nuptui collocãda eſt. Pol.
Μελλονυμφίος, qui brevi ſponſus futurus eſt. Poll. l. 3.
Παράνυμφος, ου, ὁ pronuba. Heſych.
Παρανυμφίος, ου, ὁ, qui ſponſo affidens & ſponſæ eos domum deducit vel etiam qui ſponſum in ducenda ſponſa comitatur. Euſt. Scribitur & παρανύμφιος, apud Poll.
Ὑπονυμφὶς, mulier quæ à latere ſponſæ eſt, ſeu quæ aſtat ſponſę. ſchol. Ariſtoph.
Ψευδόνυμφος, quæ falsò nupſit. Eurip. in Helen.

NYN, nunc, in præſentia, hoc tempore. Il. Ὅσσα τε οἱ νῦν ἐστι καὶ ἐν πρόσθεν ἔοντα. Hoc. in Panegy. καὶ πόλεσι καὶ νῦν καὶ πρὶν καὶ τοῖς ἀνθρώποις καὶ μετὰ τοῦτον. ¶ Interdũ præfixũ habet articulũ, vt τὸ νῦν vel τοῦνυν pro νῦν, apud Ariſt. & Plat. apud Thuc. τὸ νῦν præſentia. Dicit τὸ πρὸ νῦν ἔχον. Atticè pro νῦν, nunc apud Xen. & Plat. Dicitur, ἐς τὸ νῦν, ſub χρόνῳ hoc tempore, in præſentia, item ἀπὸ τοῦ νῦν ſub χρόνῳ poſthac, & μέχρι τοῦ νῦν, vſque ad hoc tempus. Οἱ ἄνω νῦν, ſub ἀνθρωποι, homines huius ſeculi. ¶ Νῦν, tunc, apud Plat. in Fab. ¶ Iungitur & variis particulis, νῦν δὲ, pro νῦν, νῦν, ἄρτι, nunc iam, nunc primùm, καὶ νῦν, nunc quoque. ¶ Nunì, Atticè dicitur pro νῦν, apud Thucyd. Demoſth. &c. ¶ Νῦν pro νυ, vide in Νυ, particula expletiua.

NYΞ, κτός, ἡ, nox. Il. θ. ἐπιλοιβὴ νυξ ἐφόβησεν. Dicitur δὴ νυκτὸν νυκτὶ δὲ νυκτὸς, ἀξ νυκτός, νυκτὶ νυκτί. Lat. nocte ſeu noctu, per noctem. Dicitur & ὅλην τὴν νύκτα, apud Xen. pæd. 2. per totam noctem. Thu. l. 8. πρωΐτερον μέσης νυκτός, ante mediam noctem. Apud Xenop. μέσης νυκτὸς, media nocte & pro eodem ἐν μέσῃ νυκτί. Dicitur & νυκτὸς ἀμηχάνου, nocte intempeſta: & pro eodem νυκτὸς ἀνερέα Νύξ. aliquando pro mortis tenebris capitur. Iliad. ι. ἀμφὶ δ' ἔπειτα κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε.
Νυκτολίας, noctem amans. Suid. de Diogen. Cyn. ἐξ ἑῴας ἕωθεν

νυκτάλος ἢ ὑπ' νυκτός.

Νυκτῶος, ου, ὁ, nocturnus in Epigr.

Νυκτῴος, ωα, ὁν ἢ ὁ, nocturnus, noctivagus Æschyl.

Νυκτερινός, ῶ, ὁν, idem apud Arrian. & Herodia. ¶ Νυκτερινὸς οἶνος, vinum crassius, ac proinde non pellucidum, obscurum imitat noctis. Plut. symp. l. 6. probl. 7.

Νυκτερεύω, f. ευσω, noctu aliquid facio. Pol. l. 1. Item noctē transigo seu pernocto. Xeno. præd. 4. Attici vsurpant pro ἀγρυπνεῖν, insomnem ducere noctem seu vigilare, teste Hesych.

Νυκτερεύτης, ῶ, ὁ, qui noctu aliquid agit. Plat. l. 7. de leg.

Νυκτερευτέος, ῶ, ὁν, apcus ad aliquid noctu agendum, vt νυκτερευτικὴ κύων, apud Xen.

Νυκτερεία, actio nocturna, apud Plat.

Νυκτερίς, vespertilio, animal lucifugum quod noctu tantùm vider. Od. ω. νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοισι τρίζουσαι φοτίον ἔχ. Vide Aristot. & Plin. l. 10. c. 61. Item piscis genus, qui interdiu quiescens noctu grassatur, vt ventrem saturet: de quo Oppian. ἁλιευτικῶν. l. 2.

Νυκτερινός, ῶ, ὁν, nocturnus. Theophr.

Νύκταρ, noctu. Hesiod. in Erg. οὐδ' ἐ τι νύκταρ φθείρει μέρος. Sic apud Plu. symp. l. 6. οἱ νύκταρ δι' ὕπνου τοῦτο ἀν ὀπτᾶν δυνάμενοι, πάνυ σπ. ἢ δ' ἡδὺ μὴ πίστις. Item ὁ νύκταρ, nocturnus in Epigr.

Νυχός, nox, item tenebræ. Suid. Scribitur & νυκός, apud Hesych.

Νύχα, noctu. Hesych.

Νυχός, nocturnus. Hesiod. in Erg. l. 2. νυχίη καταλέξῃ ἐνὶ θάλαμον. Item νυχία θύεα, sacra quæ noctu peragunt ut apud Apol. Arg. l. 2.

Νυχίω, noctu aliquid facio vel pernocto. Eurip. in Rheso.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, pervigilatio. Hesych.

Νύχευμα, τὸ incubratio, seu vigilia. Eurip.

Νυχός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum retinentia νυκτ.

Ἀπονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto. Plut. in apophth. ὁ λέγων πρὸς τὸν νόμον νυκτερεύων. Item cum genit. apud eundem in Fab. ὁδὸν νυκτερεύων ἢ τραπεζεύων πολλάκις, abnoctans à castris.

Διανυκτερεύω, per totam noctem aliquid ago. item pernocto. Herodian. l. 1. δι' ὅλης νυκτερεύσας τὸν ἵππον ἢ τραπεζεύων.

Ἐνυκτερεύω, pernocto, in noctem transigo in. Diosc. l. 2. c. 91. ἐνυκτερεύσας ἀφεῖς, pernoctare sinens.

Ἐπινυκτίς, ίδος, ἡ, q. d. nocturna. Pustula est pessima in partibus eminentibus corporis noctu ferè erumpens & noctu etiã maximè crucians, de qua vide Diosc. l. 2. de porro Ægin. Æt. ¶ Sic etiam dicitur nocturna hominis custodia ab Hesych. Est & commentarium nocturnum, apud Synes.

Ἡμερονύκτιον, diei & noctis spatium, intercapedo temporis diei & noctis. Basil. in Hexaem. (Atrop.

Τριημερόνυκτος, (Decem.) tres dies & tres noctes durãs. Dio.

Μεσονύκτιον, media nox. Theocr. id. 13. Ἴσια δ' ἠὼς μεσονύκτιον ἐξικάλεσσε: pro κατὰ μεσονύκτιον. Μεσονυκτιῶς adiect. vt apud Anacreon. μεσονυκτίοις πνεύμασι. ventus de media nocte surgens. Arist. in probl.

Παννυκτερεύω, pernocto apud, circum excubo. Plut. in Gracch.

Πρωΐνυξ, (adverb. noctu. Simonid. in iamb. de mulierib. ἀθέον μοῦν ἐν μυχῷ Πρωΐνυξ ἀφεῖμαν.

Composita ex νύξ.

Ἀκρόνυξ, ῶ, ὁ ἢ ἡ, vespertinus, qui est aut fit primæ noctis tempore. Nicand. in Ther. ἠλὶ δὲ λύχνοις Ἀκρόνυξ ἑσπήσας πυρφόρος ἀστὴρ.

Ἀκρόνυχον, siue ἀκρονυχία, prima nox, tempus quod inter vesperam & mediam noctem intercedit.

Αὐτονυχεί, siue αὐτονυχὶ ea ipsa nocte. Arat.

Εἰνάνυχις pro ἐννάνυχις vt annotat Eust per nouẽ noctes. Il. o.

Ἔννυχος, siue ἐνύχιος, nocturnus. Apol. Ar. l. 2. ἐννύχιον ἀμφιπαρ. μόλῳ θυέων. Item aduerb. nocturnè Il. φ. ἐννύχιος φορέων. (ub. 12. noctu progrediens.

Ἔννυχον siue ἐνύχιον, nocte vel noctu. Marc. 1. & apud Ath.

Πάννυχος, siue πανύχιος, pernox, per totam noctem durans. Il. ι. τί πάννυχον ὕνον ἀυτῆς; Item qui per totam noctem aliquid facit. Od. ξ. & Il. φ.

Πάννυχον, siue πάννυχα & πανύχιον, per totam noctem. Il. ζ. v. 24. Soph. in Aiace. δεῖά μοι πάννυχα κἠφαίστου ἀνιστάναις, ita totam noctem ingemiscebas.

Πανυχὶς, ίδος, ἡ, (sub.) ἑορτὴ festum quod per totam noctẽ celebratur. Plat. pol. l. 1. & Plut. de curios.

Παννυχίζω, pernocto, totam noctem transigo. Aristopha. in Nub. Item pervigilium celebro. Herod. l. 4. Et cum accu. apud eundem lib. 1. Παννυχεμός, ὁ, pervigilatio.

Παννυχιστής, οῦ, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes pervigilat. (Plut. in amat. narr.

Διαπαννυχίζω, (Decem.) totam noctem transigo, pernocto.

Λύχνος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

ΝΥΟΣ ῦ, ὁ, nurus filij vxor, seu fratris vxor. Hector apud Homer. Il. ζ. Helenam vocat νοῦν ἑοῦ ἀνδρὸς ἀλοχμόβιον: quoniam Græci ea ceu pro fratris communis vxore recuperanda pugnabãt. Et Il. χ. Ἑλκεσιπέπλους τ' νοὺς πολὺ κερδίονας Ἀχαιῶν. ¶ Item sponsa. Theoc. id. 15. Καλὸς ἐνὼ εἰ νοῦς ὁ τᾶς νυὸς ἐν δόκελαξας.

ΝΥΣΣΩ, siue νυτίω, F. ξω, pungo, fodico, punctim cædo seu vulnero. Il. μ. Ἀλκμαίονα δ' ἐκ ψυχῆς νύξ. Il. λ. Νύξε δ' ἐμὸν κῆρ χείρα μίνλεω. Ilia. ο. Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν. Metaphoricè apud Aristop. in Nub. ἢ κωμῳδῶν ἢ γνώμαις νύσσεις. confodiens & refellens. Aliquando expon. pello, impello, pulso: vt Od. ξ. Ἀ ἢ κύων νύξας Sic Plut. νύξας, ἵππον τὸν Χίον.

Νύσσομαι, pungor, Gal. ad Glauc. l. 1. ὃ ἢ ὅν ἐστιν νυσσόμενον ἢ χρωτός. Hinc particip. νυγείς, percussus, ictus, punctus.

Νύσμα, τὸ, punctus seu punctũ, punctio. Dicitur & de morsu muris. Nicand. in Ther.

Νυσμαίος, ῶ, ὁν ἢ ἡ, pungens & fodicans seu lancinans.

Νυγμός, punctus, vel stimulus. Hesych.

Νυγμός, ῶ, ὁ, idem.

Νύσσα, μετὰ δοῦ ἢ ἐλθόντες κατ' αὐτοῦ νύσσουν τοὺς ἵππους, quòd ij qui ad eum tendunt calcaribus incitare soleant equos ad vehementiorem cursum. Il. ψ. Ἐνύσσων δ' ἵππους ἀείρετο, ἢ χαμάθοιν, Metaphoricè apud Gregor. κέντει τὸν νοῦν καὶ τὴν νύσσαν, i. propera ad propositum tibi scopum.

Οἶνυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐπινύσσω, idem quod νύσσω. 1. Maccab. c. 6.

Κατανύσσω, pungendo penetro, compungo. Κατανύσσομαι, pungor, seu compungnor, &c. Metaphoricè Act. Apost. c. 3. κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, compuncti sunt corde.

Κατάνυξις, compunctio. Et metaph. dolor quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paul. Rom. 11. πνεῦμα κατανύξεως quidam exp. veterum profundissimum & omni sentu priuantem. Chrysost. κατάνυξιν ibi significare dicit habitum animæ quo ita peccato se dedat vt in meliorem statum reuocari (nequeat.

Παρανύσσω, extimulo, peruello, astringo.

Ὑπονύσσω, subtus pungo, stimulos subdo. Theocr. id. 20. (de ape quæ Cupidinem punxerat) ἄκρα ὑ χερῶν δάκτυλα ποιὸ ὑπνύξεν.

ΝΥΣΤΑΖΩ, F. ξω, dormito: *proprie* dormito capite nutans (nam à νυσταλέος derivatum tradunt grammatici, exempto ι) Plato in Apol. ἀχθόμενοι ὥσπερ οἱ νυσταζοντες ἀγανακτοῦμεν. Metaphoricè plerunque vlurpatur, vt & dormito apud Latinos, pro negligens sum, non attendendo. Plato de leg. lib. 5. (de scientia numerorum) τάχα ὑ μέγιστον ὅτι τὸ νυσταζοντα καὶ ἀμαθῆ φύσει ἐγείρει, dormitantem, & somniculosum. Plut. symp. 5. χρὴ πολυμαθοῦς καὶ νυσταζοντος ἐν τοῖς Ἑλλανικοῖς ἀγώσιν ἀκούειν. Exponitur etiam, conniueo.

Νυσταγμός, ῶ, ὁ, dormitatio. Νύσταγμα, τό, idem: Iobi 31.

Νυστακτὴς ῶ, ὁ, dormitator, capite nutante dormitans, vel dormitare faciens. Aristoph. in Vesp.

Νυστακτικῶς, more eorũ qui nutante capite dormitant: vel more eorũ quorum oculi somno conniuent. Gal. in lex. Hipp.

Νυσταλέος, ῶ, ὁν, dormitator, dormitabundus. Hesych.

Composita.

Ἀποσταζω obdormiscor dormito. Plut. in Cic. γράφας ἐν ὑπνοβολίᾳ καὶ τῷ λόγῳ ἀποσταζοντα τὸν Δημοσθένους: vbi Δημοσταζοντα, de Demosthene dicitur sicut Horat. at bonum Homerum dormitare scripsit. Significat interdum, negligenter aliquid facio teste Eust.

Ἐπινυσταζω, capite declui dormito: vel insuper dormio. Prou. 6.

Καταστάζω, idem: vel ordormisco, aut aliquantum dormio. Athen. li. 1. Κατεστάλαν παῖδες ἀρ. Et pro, conniueo seu nicto, apud Pol. l. 2. Accipitur & metaph. vt & νυστάζω. Pol. l. 3. c. 25. Παυσανυστάζειν quod dormitationẽ reprimit. Ab Ælio Dionysio dicitur esse simile ῥῶμα ei quod dicitur ἐγκώμιον.

Νυχίω, &c. vide in Νύξ. Νοῦ, vel νοῦς & νοῦ in Ἔγω.

ΝΩΓΑΛΑ, τὰ, edulia suauia & delicata ad voluptatem elegantiùs apparata, scitamenta & lenocinia coquorum, apud Ath. Athen. lib. 2. & apud Suid.

Νωγαλεύματα, idem quod νωγαλα apud Athen. l. 2. & Suid.

Νωγαλίζω, nogala comedo. Antiphon.

Νωγαλισμάλια, idem quod νωγαλα, apud Poll. l. 6. c. 9.

Νωδός, vide in comp. ex Ὀδούς.

ΝΩΘΥΣ, ῶ, ὁν ἢ ἡ, tardus, segnis, piger. (*factum ex νω privat. & θοῦς) vt ὀνῶ νωθής, Il. λ. Luc. (de sene.) νωθὴς καὶ πρὸς ἕκαστα νωθής, tarda ac lentè gradientia habens genua. In Epigr. νωθὴς ὕδωρ, de aqua lentius fluente. Item metaph. hebes, stupidus. Hesych. & Hippocr. ep. ad Demog. νωθὴς ἢ νοῦν.

Νωθεία, ας, ἡ, & Ionicè νωθείη, tarditas, pigritia, segnities.

Νωθρός, idem quod νωθής, tardus, segnis, piger: tam in incessu quàm in agendo. Hippocr. aphor. lib. 3.

Νωθρῶς, tardè. Hippocr. aphor. lib. 1.

Νωθρότης, ητος, ἡ, tarditas, segnities, pigritia. Arist. Rhet. li. 1.

Νωθρὸς

Νωθρία, ας, ἡ. idem.
Νωθρύω. tardus & piger sum. Suid.
Νωθρύνω. idem quod Νωθρία.
Νωθρύω. segnis sum, torpeo.
Ἔννωθρος. (comp.) in quo torpor est. torpidus. torpens.

Νῶιν, νώτερος, vide in Ἐγώ. Νῶκαρ, in comp. ex Κάρος.

ΝΩΛΕΜΗΣ, ες, ὁ, ἡ, ὁ, indefinens, assiduus. (* Compositum ex νω primaticula particula, & λέπω quasi νωλεπής, Etym.) In neutro gen. νωλεμὲς & νωλεμὶς ἀεὶ, sæpe. apud Hom. aduerbialiter pro νωλεμέως. Apud Apoll. Arg. 1. Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, exp. violento impetu & concursu se collidentes. Et νωλεμὲς ἐρίζωθεν, apud eundem firmè radices egerunt.
Νωλεμέως, (quasi νωλεπέως) indefinenter, assiduè. Il. θ.

Νωμάω, vide in Νέμω. distribuo. Νῶϊ, in Ἐγώ.

ΝΩΤΟΣ, ου, ὁ, dorsum, tergum. Od. ρ. βάλε δ' ἐξίν ὤμον Προμνήσταο κατ' νῶτον. Xen. de re eq. πῶς δὲ τὴν νῶτον δ' ἔχει; ἀναβάτου. Et ὅτι τὴν νῶτα φέρει. apud Thuc. Plu. Herodian. In plur. dicitur τὰ νῶτα. Il. θ. ὁ δ' ἔμπαν ὅτι νῶτα δ' ἀφαινε. Et apud Luc. τὰ νῶτα διαστρέφειν, vertere terga, i. fugere. Mari quoque tribuitur: vt Il. θ. ἐν δ' ἄρα νῶτα θαλάσσης.
Νωτάφος, ου, ὁ. ad dorsum pertinens. vt νωτιαία ἀκανθα spina dorsi. Arist. Et νωτιαῖος μυελὸς, medulla dorsi, seu spinæ in dorso: pro quo & absolutè νωτιαῖος, apud Ruf. Ephes.
Νωτεύειν (sicut νωτοφορεῖν) dorsum ferre. Poll. l. 1.
Νωτίζω, terga do seu verto: vel, à tergo relinquo. Poll. l. 2. Exponitur etiam, facio vt aduersarius terga vertat, abigo, prosequor, apud Soph. in Oedip. tyr. Item tego, apud Eurip. in Phœn.

Composita.

Αἰολόνωτος, ὁ, ἡ, ὁ, variegatum tergum habens. Oppian. halieut. l. 1.
Ἀπόνωτος, excelsum tergum habens, excelsus. Æschyl.
Ἀκανθόνωτος. Hesyc. echinus est: dorsum enim eius spinis horret.
Ἀντίνωτος, oppositum tergum habens. Ælian.
Ἀπονωτίζω, idem quod νωτίζω. Eurip.
Βαριόνωτος, graui tergore seu testa onustus: de ostreo, apud Empedoclem.
Βραχύνωτος, breuis tergo, breue dorsum habens.
Ἐπινώτιος, qui super dorsum situs est. Poll. l. 2.
Ἐπινωτίδια & νωτιδάκια vocârũt genus quoddam τῆς γαλεῶν, pisciũm, ab eminente dorso. Athen. l. 7. ex Arist.
Ἐπινωτίδιον, mantica quæ tergo imponitur: vel saccus aut pera hyberna. in Epigr.
Ἐρυμόνωτος, dorsum habens munitum seu loricatum in Epigr.
Εὔνωτος, bonum habens dorsum vel validum. Aristot.
Εὐρυνώτος, latum dorsum habens, vel amplos & vastos humeros. Sophocl.
Κατανωτιαῖος, qui à tergo est. Poll. l. 1. c. 10.
Κατανωτίζομαι, dorso sublatum baiulo. Luc. in Lexiph. ἀλλ' ἀνὴρ κατανωτισθείς.
Κυφόνωτος, qui leui dorso est & agili tergore. Athen. l. 14.
Πλατύνωτος, idem quod εὐρυνώτος. Hom. in batrachom. & in Geopon. (Taur.
Ποικιλόνωτος, varium dorsum seu tergum habens. Eurip. in Iphig.
Πυρόνωτος, rufum tergum habens: vt πυρόνωτος δράκων. Eurip. in Herc. fur.
Χαλκόνωτος, æneum dorsum habens. Eur. in Troad.
Χρυσόνωτος, laureum seu auratum tergum habens. Soph. Pro eodem dicitur & χρυσόνωτος.

Ξ nota literæ quæ ξῦ nominatur. ¶ Magnam hæc affinitatem cum κ & σ habet in quas sæpe mutatur. Dicitur enim ἐξ pro ἐκ. Et apud Atticos ξυὶ pro συί. sicut vicissim κ in ξ vertitur, vt ex eodem exemplo patet. Ioncs verò ea pro gemino σ vtuntur δίξός & τρίξός dicentes pro δισσός & τρισσός. ¶ Est & arithmetica nota, de qua vide in Append.

ΞΑΪΝΩ. F. ξαίνω, p. ἔξηνα, carmino, carpo: vt ἔριον ξαίνειν. apud Lucian. carpere lanã, seu carminare. Apud Plut. ἀεὶ δὲ μὴ δεῖν δ' ἀνεύθυνον cum genit. art. Τὸ ἔριον ξαίνουσα γυναῖκα τε συνξαίνουσαν. Dicitur & sine actione Ξαίνει pro ξαίνει ἔριον. apud eundem Plut. Σὺ δὲ ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεσθὲν ἡμῖν ξαίνεις. ἀεὶ γὰρ παρὸς Ἑλλήνων γυναικὸς. Apud Arist. pol. 5. (de Sardanapalo) Ξαίνουσα κατὰ τὴν γυναικῶν. quidam interpretentem inter mulieres: alij, inter mulieres pensa diuidentem. ¶ Item cædo, percutio. Plut. in Pob. ῥαβδοῖς ἔξηνε τὰ σώματα. Dicitur Ξαίνειν πληγὰς, apud Dem. de malè obita leg. infligere seu incutere plagas. Prouerbialiter dicitur à Plat. & Luc. Ξαίνειν εἰς πῦρ de iis qui inanem operam sumunt: vide Erasm. in Chil.
Ξαίνομαι, carminor, carpor. Strabo, ὁ δὲ τῆς Καρύστου λίθος φύεται ἐν Ἐρετρίᾳ καὶ ὑφαινόμενος.

Ξάσμα, quod carminatum est. Poll. ex Soph.
Ξάντης, ὁ, carminator. Plato.
Ξαντικὸς, ἡ, ὁ, ad carminationem pertinens. Et Ξαντικὴ, sub. τέχνη, ars carminandi apud eundem. Plat. in Polit.
Ξάνιον, ου, τὸ, instrumentum ad carminandum: pecten, vt exp. Hesich. & Suid. Item mensa coquinaria supra quam carnes concidunt. Poll. l. 10.
Ξανθίω, ῶ, ἔσω, carminandæ seu carpendæ lanæ labore fatigor, aut lassesco. Et generaliter lanificio lassor. Poll. Item simpliciter, fatigor, lassesco. Suid. ex Soph. Ἡ δ' ὑ ξανθίωμαι κ' πρόγαμικὰ χέρα.
Ξάνθισις, ἡ, defatigatio ex carminatione lanæ. Poll.

Composita.

Ἀναξαίνω, rursum carmino. Item, iterum discerpo, seu lacero. Alex. Aphr. probl. l. 1. τὸ ὕδωρ δ' ἐκεῖ ὂν ἀναξαίνει τὴν ἀπόλυσιν cicatricem reduceret.
Διαξαίνω, idem quod ξαίνω vnde particip. pass. διαξανθὲν ἔριον, carminata, lana. apud Dioſc.
Ἐπιξαίνω, exulcero. Basil. μὴ δὲ ἐπιξαίνης τοῖς κεκαυμένοις μάστιξι.
Καταξαίνω, idem quod ξαίνω. Poll. ex Plat. comico. Item cædo, verbero, discerpo, lacero. Aristoph. in Acharn. τὴ φερόμενα τὰ λίθων ὦ δ' ἀμάται μὴ κ' καταξαίνῃ τὴ ἀνδρὸς τὴν ἐς ποιητίδα. Chrysost. καταξάνας αὐτὴ τὸ σῶμα ἄπαν. Item atteror, vt apud Suid. ἐν τούτοις τὸν ἄπαντα αὐτὸν καταξαίνων βίον.
Καταξαίομαι, atteror: vt apud Eurip. κατεξάνθην πόνοις, attritus sum laboribus.
Περιξαίνω, circum carpo, vel concerpo, discerpo.
Συγξαίνω, simul carmino vel carpo. Plut. ὅθεν τὴ μὴ δεῖν. &c.
Ξανθὸς, quomodo pertineat, vide suo loco.

ΞΑΝΘΟΣ, ὴ, ὸν, flauus, luteus, ut et rufus: vt ξανθὸς Μενέλαος, apud Hom. & ξανθὴ κόμη. apud eundem. Il. α. Exponitur etiam, fuscus. apud Theophr. item subrutilus, apud Arist. ἔστι δ' ὅτε τὸ χρῶμα ξανθός. *Quum de coma dicitur, ξανθὸς derivari ex ἀνθὸς scribit Eust. vt sit ἡ κόμη ἀνθηρὰ, vel λευκὸ τὴ ξανθὴν. vt sit ἡ ξανθὴ κόμη, ἡ μαλίστα τῶν ἄνθεσι τὴν ἀξία.
Ξανθίζω, flauem reddo. item reddo fulum seu rutilum. Aristoph. in Acharn. item flaueo, flauus sum, vt ξανθίζουσα θρίξ, flauus crinis. apud Gr. bibl. inter.
Ξανθίζομαι, flauus reddor. Athen. l. 12.
Ξανθισμὰ, ατος, τὸ, ἡ, ἡ, ἡ, ἡ actio reddẽdi flauũ. Menãd. Ἔρως γὰρ ἀρχὴ κἀπὶ τοῖς ἀρίστοις ἔφυ, φιλεῖν καὶ τοῦ ἔρα, κ' κόμης ξανθισμάτων.
Ξανθίας, ου, ὁ, qui habet flauos capillos. Eust.
Ξανθίον, ου, τὸ herbæ nomen quæ & lappa minor & lappa inuersa dicitur de qua Dioſ. l. 4. c. 1. 38.
Ξανθικὸς, Aprilis mensis, apud Macedones Ξανθικὰ τὰ. festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus. Suid. & Hes.
Ξανθύνω, fieri flauum, flauescere.
Ξανθὸς, ὴ, ὸν, idem quod ξανθὸς, flauus. item rufus, teste Hesyc. Exponitur etiam, celer: vt ξυθαὶ μελισσαι, apud Theocr. idyll. 7. Ἐκ τῶν ξυθῶν δ' ἐκλόπτεον κεμάδ' ὀ, apud Athen. l. 5. Et in Epig. Ξυθῶν ἐκ πτερύγων κὴ ὑ πρίτυλα μέλ'.

Composita.

Ἐπιξανθὸς, ὴ, ὸν, aliquantum flauus, subflauus. Poll. l. 2. ἔστι δ' μᾶλλον ὑπόξανθος τὴν χρόαν.
Ὑποξανθὸς, subflauus. Dioſc. l. 3. c. 103. Exponitur & flauescens, apud eundem, l. 2. c. 175.

ΞΕΝΟΣ, & apud poetas, Ξεῖνος, ου, ὁ, peregrinus, hospes. Od. ρ. Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλωμένος κ' δ' ἄμμε. Apud Hesiod. Ξεῖνος ἐνὶ ἥμεν. opponuntur apud Thuc. l. 6. τοῖς ἀστοῖς apud Herodian. verò τοῖς πολίταις. Sic & τοῖς ξένοις τοῖς ἀστοῖς, opponit. Plut. in Alcib. Ξένοι sæpe dicũtur externi milites vt apud Dem. Olynth. & pro cor. Interdũ verò barbari hoc nomine appellabantur. vt Lacedæmonios fecisse testatur Herodotus. Dicitur & ἡ ξένη (sub. γῆ vel χώρα) terra vel regio externa apud Plut. de Socr. dæmon. Dicitur etiam aliquid esse Ξένον, i. insuetũ, inauditum; vt apud Luc. ἀλλὰ ξένον αὐτὸ δ' ἐκεῖ τὸ φρόνημα. ¶ Item Ξένος, hospitio exceptus, hospes. Odyss. α. Χρὴ ξένον παρόντα φιλεῖν ἐθέλοντα ὃ τιμᾶν. Sic & apud Plut. in symp. & Herodian. Dicitur etiam alicui vel alicuius esse Ξένος, peregrinus quo cum nobis intercedit quædam velut hospitalis amicitia. Il. ζ. Ἥρα νύ μοι ξεῖνος πατρώιος ἐστὶ πάλαιος. Sic & apud Dem. pro coron. ¶ Item Ξένος, hospes, i. qui peregrinum hospitio excipit: vt apud Diod. Sicul. τὸ δ' οὖν πρῶτος Λύδοις τὸν ξένον &c.
Ξενοσύνη, & poeticè ξενοσυνὴ, hospitalis amicitia, hospitij necessitudo vel ius. Od. ρ. Ἀρχὴν ξενοσύνης πρόσωπ' ἐσορᾶν.
Ξενόεις, εσσα, ὲν, hospitibus & peregrinis frequens: vt ξενόεσσ' ἀγόρ. apud Eurip. in Iphig. Taur.
Ξένως, peregrinè, peregrinorum more. Plat. in apol. Socr.
Ξενόω, ῶ, hospitio accipio vel suscipio.
Ξενοῦμαι, hospitio siue hospitij necessitudine iungor vel coniungor. Xen. & Herodot.